

"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

BS"D • Vo. 3 | Issue 22 | No. 121 • MONSEY: Candle Lighting - 5:17 • Shabbos Ends - 6:49 (72 min past shkiah) • February 20, 2021 • 8 Adar, 5781

רמאפוסט

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS **TERUMAH**

**HAPPY
PURIM!**

**ENGLISH
DIVREI TORAH**

ANFEI EREZ • RABBI BLASS • TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM
MIZMOR L'DOVID • PENINIM ON THE TORAH • PARSHA PSHETEL • MIGDAL OHR

שנה טובה מאד!
חג פורים שמח!

HAPPY PURIM!

THE RAMAPOST TEAM

Shraga Rajel Dani Ziv Lavi Nikki Sarah Ziv

5781

חסידי
ר. דניאל ד. דהן
סופר ס"ת"ם מוסמך

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillins,
Mezuzot, and Megillot. * SAME DAY SERVICE *

Contact us for your dream
custom closet

HIPPO CLOSETS

Free Estimates
347.760.3600
HippoClosets@gmail.com

**GIBRALTAR ABSTRACT
TITLE AGENCY**

ARE YOU PURCHASING OR REFINANCING?

CALL US FOR A QUOTE!

845.362.3863 • ORDERTITLE@GIBALTARNY.COM

**ROSENBLUM
ARCHITECTURE**

TODD ROSENBLUM

rosenblumarchitecture.com

845.364.0337

914.522.6793

todd@adaparch.com

200 East Eckerson Road

Suite 230 E

New City, NY 10956

**ARE YOU LOOKING FOR A
STRAUSS
CLEANING**

At Strauss Cleaning we do a
thorough job making sure that
every inch is spotless. Call us now to
schedule your

**Free
Estimate**

Call now at 201-742-3136

We Specialize in
Commercial Jobs:
- Offices
- Schools
- Shuls
- Retail Stores
- Event Spaces

LR HOME INSPECTIONS

LENNY ROSENFELD

845.517.0300

inspections613@gmail.com

WWW.LRINSPECTIONS.COM

NY State License # 1330185

Serving Rockland, Westchester, NYC 5 Boroughs

MOSHE STAMM
LICENSED BROKER

SPECIALIZING IN GROUP HEALTH INSURANCE

p: 718.252.9555 ext. 2207

e: moshe@omnimh.com

w: www.omnimh.com

ROCKLAND TRANSFERS

CAR SERVICE

- ♦ Airport car service (departures and arrivals)
- ♦ City to City
- ♦ Per Hour Hire
- ♦ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up

- ♦ Reliable and Safe
- ♦ Fixed Rates
- ♦ No Added Fees
- ♦ Credit Cards Accepted

Easy
Booking
Online

Reserve Online

www.RocklandTransfers.com

Call / Text

(845) 288-8888

FREE AD SPACE

To inquire about placing your free ad here,
please email mitzvot@ramapost.com

**CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY**

Chevra L'Bitachon is a community security organization which trains and manages members of the community to become guards for their own shuls and mosdos as well as other security related resources.

For more info, please contact us at info@clbrc.org
or call/whatsapp 845.704.1205
(add us to whatsapp to see our regular security related updates)

**FIRST CLASS
LEASING**

Sullivan County Labs

Certified Environmental Testing

How Well Do You Know Your Well?

COMMON TESTS:

- Bacteria
- Nitrates
- Metals
- Volatile Organic Compounds
- Petacides / Herbicides
- Etc.

845-SAFE-H2O

PICKUPS AVAILABLE IN MONSEY
AND SURROUNDING AREAS

www.sullivancountylabs.com

35+ Years

OF SERVING THE COMMUNITY

♦ WILLS & TRUSTS

♦ ELDER LAW

♦ PROBATE

♦ TRUST ADMINISTRATION

♦ HALACHIC WILLS

♦ TAX PLANNING

♦ MEDICAID PLANNING

♦ ESTATE PLANNING

♦ SPECIAL NEEDS PLANNING

♦ ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq.

Ari J. Zaltz, Esq.

Haas & Zaltz, LLP

845.425.3900

INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM

365 ROUTE 89 | SUITE 231 | AIRMONT, NY 10952

As an independent agency we shop several companies to find
you the right coverage and the right price.

Wise Men Insurance Services

support@wisemeninsurance.com

Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

DJ KAEJ

FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!

347.618.5028

bookings@djkaej.com

**POMONA
ENTERPRISES CORP.**
Custom Home Builders
845-354-0018

WWW.POMONAENTERPRISES.COM

UNLIMITED ISRAEL
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

P: 845-371-9800

TELETECH
SECURITY & COMMUNICATIONS

To inquire about placing your free ad here, please email mitzvot@ramapost.com

פרשת משפטים

PLEASE NOTE THAT PARSHAS MISHPATIM WAS LEFT OUT OF LAST WEEK'S ISSUE

א' אדר תשפ"א VOL. 1 / ISSUE 73

Many Mefarshim question the start of Parshas משפטים, wondering why the list of laws begins with the Dinim of עבד עברי, a Jew that ends up serving another Jew. We continue to wonder as the Torah describes an עבד who wishes to remain an עבד, in a manner that appears to be disapproving. He is taken to a doorpost where his master would bore a hole in his ear. A basic reason for this is that Hakadosh Baruch Hu does not want any Yid to lord over another Yid which would significantly reduce the Eved's בחירה, to behave in the way of his own choosing. That element of בחירה חפשית, which is the basis for any שכר ועונש, is confined and obstructed by another human being's בחירה. So when the Eved wishes to continue that diminished level of existence, the Torah "punishes" him. Many of us know the Gemara in Kedushin (22b) that explains why the hole is bored in the ear - אוחן ששמעה קולי על הר סיני בשעה שאמרתי כי לי בני ישראל עבדים ולא עבדים לעבדים והלך - זה וקנה אדון לעצמו, ירצע you must not have been paying attention at Sinai when you heard My voice say "you are My servants" - exclusively and not to other servants - and you went and acquired a new master. The Gemara quotes a Pasuk - כי לי בני ישראל עבדים that we never heard at Sinai. The Pasuk is at the end of Parshas Behar (25:55) and is referring to a Yid that sold to a Goy - certainly restricting his בחירה in the worst way. We never heard the שמעה קולי at Sinai, so why would the Eved be faulted? We should also note and ask how that can be an indictment to an Eved that never WAS AT SINAI, but lived later in the time of the Bais Hamikdash, who could NEVER have heard the קול ה' at Sinai? Perhaps this is why Rashi quotes the Gemara differently and says אוחן ששמעה על הר סיני וכו' meaning it was not the actual Voice of Hashem, but to HEAR - in Yiddish צו דערהערן - to UNDERSTAND, TO BE ABLE TO READ

IN BETWEEN THE LINES. What was HAR SINAI all about? It was about SERVING HASHEM and NO ONE ELSE; not Mitzrayim, not their g-d's, not anyone else's g-d's, not even another human being. Reading about Sinai, hearing about Sinai will also convey that message, and therefore we can fault any Eved. Reading אנוכי ה' אלוהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, we should be able to recognize and understand כי לי בני ישראל עבדים and what that entails.

We all go through life learning things that we just do not understand. After we have tried a number of times - probably not enough - we give up. Healthy people can go through life knowing that there are some things that they cannot get. One of those things in my life (it does have a lot of company) is a Rabeinu Yonah in Shaarei Teshuvah (2:12). The second Shaar discusses catalysts to enable man to do Teshuvah. His third one is to hear words of Mussar - כאשר ישמע מוסר החכמים והמוכיחים - and to accept them. He then goes on to applaud and to elevate the power of hearing. His translation of a Pasuk in Mishlei (15:30) מאור עינים ישמח לב, שמועה טובה תדשן עצם is that Shlomo Hamelech is teaching a Chidush. Sight, the vision of beautiful scenes, can bring joy to your heart, but hearing is GREATER because it fattens (improves) even the coldest, passionless bones. כי האוזן, the ear is the most important of all the other body parts. His basis is a Gemara (Bava Kamma ??) discussing the payments for damaging someone else's Eved, which states that for blinding an Eved you pay דמי עינו for the eye, while if you make the Eved deaf - נותן לו דמי כולו - you pay for the ENTIRE VALUE OF THE EVED. I never got it! I would have thought that blinding a man is catastrophic beyond words, while a deaf man is certainly handicapped but

-1-

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevalon while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

לזכות רפואה שלמה: מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה
אברהם יהודה בן שרה רבקה ומתתיהו ישעיהו בן חנה חניקה

דפוס התורה

can still be functional for the most part. Let us “see” what I discovered this year – an insightful “Derherr” in the Rabeinu Yonah.

There is a Gemara (Berachos 34b) that Rav Chanina Ben Dosa came to learn by Rav Yochanan Ben Zakai, whose son got sick – רחמנא ליצן. Rav Yochanan asked Rav Chanina to Daven for his son – which he did, and the child was healed. Rav Yochanan commented that my Tefilos would not have worked as well as Rav Chanina's. The Rebetzin of Rav Yochanan asked him, does that mean Rav Chanina is bigger, greater than you? His enigmatic answer was: No, it is just that I am like a שר, an officer before the King and he is like an עבד, a servant. Mefarshim wonder wouldn't think that an officer, a member of the inner circle would have more clout, more “Protectzia” than the cleaning crew? There is a classic rule, phrased by Chazal as the מידה you use כך, so too from heaven they deal with you with the same measure. Others explain it, based on Kabbalah, צלך, Hashem is your shadow and He mimics every move of yours. The method to get Hashem to listen to our Tefilos is if we listen to others when they pour their hearts out to us. That works! The difference between a שר and an עבד is that the officer commands, gives out orders for others to do, while the עבד LISTENS to the commands, hears the instructions and does them. Rav Chanina came to HEAR the words of Rav Yochanan – it was תורה שבעל פה – HE LISTENED, so Hashem listened to him.

This idea about שמיעה can essentially be found in a Pasuk in Mishlei (28:9), מסיר אזנו משמע תורה גם תפלתו, one who turns aside his ear from hearing Torah, his prayer will be considered an abomination. Explains the Metzudos, if you don't want to hear the words spoken by someone else, Hashem responds in kind and

does not consider the words you speak. The Alshich is even more unyielding. He sees in the Pasuk that EVEN someone who is not listening because he has already learned the topic, Hashem's response is I have also heard the same Tefilos many times before. I have said in Shul: If you walk out for the Rabbi's Derasha (or חלילה during Laining Hashem's Torah even for the Kiddush club), then your מוסף is useless. The problem is that the ones who needed to hear it were already outside.

What emerges from this is an understanding of Rabeinun Yona. Certainly in assessing the casualty that befell the man, our knee-jerk reaction is accurate – blind is worse than deaf. It is a horrible devastation to the man. But we must reassign another standard when assessing AN EVED, whose task is to listen and follow instructions – A DEAF EVED IS “OIS EVED”, and therefore the damage done to him is total – נותן לו – דמי כולו.

Our lesson should be that ALL OF US were sent down to be עבדי ה', to serve with love and devotion, so that we know what to do and how to read between the lines. To hear words of תוכחה that remind us of our חובתו so that we can be מקדש שם שמים and bring our Galus to an end. Our Tefilos should ring with the call that the Galus - Eved does not like the master of our Galus, and this Eved wants his freedom, wants his own בחירה. We have languished enough and don't want to stay in the Galus any longer. We want to go back home.

וקראתם דרור בארץ...תשבו איש אל אחזתו (ויקרא כה:ט')

Among those who are מצפים לישועה

אמני דאליבה
חיים טובים ואיתן

-2-

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachor. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

פרשת תרומה

ח' אדר תשפ"א VOL. 1 / ISSUE 74

This Shabbos is once again titled by the Haftorah which speaks of the Mitzvah to remember our responsibility of ensuring that no remnant of Amalek exists. We read the episode of Shaul, who was told through the Navi Shmuel to strike down Amalek and everything they had. We all know that Shaul spared Agag and the better livestock, violating the mandate he was given. Shmuel is directed by Hashem to reprimand Shaul, and deliver the bad news of his monarchy ending and that it will be given to a nameless successor. Most of you will agree that this is one of the saddest Haftorahs we read. You just want to cry – and sometimes you may. You can almost see the tears of Shmuel as ultimately his Talmid realizes his error – despite whatever the logic Doeg advised him of (Yalkut Shmuel 15:9). Life has shown us that the call for mercy, רחמנות, from a man who has a warped sense of compassion and brutality ends up being cruelty in disguise. It was his “Psak” that חזקוני should die and Agag should live. Chazal derive from this episode of Doeg that: כל (Yalkut ibid). It is absolutely painful to hear Shaul pleading with Shmuel, who remains true to the edict, despite spending the night Davening for it to be reversed (15:11).

Learning this Haftorah certainly leaves us with the impression that there must be something we are missing – and there surely is. It is Chodesh Adar, and it is time for some Simcha after the year we've had. We always wonder what Shaul was thinking, especially since Hashem explicitly told him no רחמנות. Let's explore Rav Tzadok Hakohen's world - always enlightening and often surprising - and revel in our (ובגמרא) See Pri Tzadik (Purim s.v. התרת הספיקות

focusses on Sanhedrin (96b) that teaches של מבני בניו של Haman had Einiklach who learned Torah in Bnai Brak. The גירסא in the עין יעקב has the addition that it was, in fact, בר שילת. Rav Tzadok suggests that Shaul saw that Agag had the שורש of שילת בר in him that had yet to emerge, and therefore he spared him.

There is a “Pelehdikey” Vort from the Gaon (see (קהלת יצחק דרוש לפרשת זכור). The Medrash (Esther 7:13 towards the end) teaches that Mordechai quizzed three Cheder boys about what Pasuk they had learned that day. The first boy responded: אל תירא מפתח פתאום – וגו' (משלי ג') – do not be afraid of the sudden fright. The second responded with: עוצו עצה ותופר דברו ולא – (ישעי' ח'י') – they planned a conspiracy and it shall be annulled, they spoke and it shall not stand. The third ones answer was: ועד זקנה אני הוא ועד – שיבה אני אסבול וגו' ואמלט (ישעי' מו'ד') – until old age I remain, until your old age I will carry you etc. and I will rescue you. Upon hearing these Pesukim, Mordechai rejoiced with great Simcha. Haman, who had just gotten his גזירה passed, wanted to know what made Mordechai so happy. He was told that these Pesukim were great news for the Jews - they had nothing to fear. Haman then promised that he would ח"ו kill the Cheder children first. Comments the Gaon that these Pesukim refer to the three times that Amalek tried to destroy us. The first time was right after Krias Yam Suf, when they attacked without warning, haphazardly - אשר קרך - which qualifies as a פחד פתאום. The next time was after the Petira of Aaron Hakohen (Chukas 21:1), where Amalek tried camouflaging themselves by speaking the language of the Kenanim in order to deflect the Tefilos of Klal Yisroel. That attempt conforms to the Pasuk of

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY

Rabbi Chaim Z. Levitan

ענפי ארז

בס"ד

דברו - they plotted with deceptive speech - עוצו עצה
however it failed, ולא יקום. The final time was
Haman, based on his response to the wise men who
warned him of the consequences of assailing the G-d
of the Jews, to which Haman claimed that Hashem
is too old, asleep, and bore witness to the Churban
wrought by Nevuchadnezzar with no retribution.
How appropriate is the answer of ועד זקנה and even עד
שיבה, I will rescue you from the forces that attempt
your elimination. These three Pesukim injected
Mordechai with the hope, the Emunah, that we
will survive even this גזירה that seemed irreversible
and infused him with Simcha. This also infuriated
Haman, and he promised that these Cheder Yinglach
would be his first target.

Hashem describes Amalek as the ultimate evil -
and even His Heavenly Throne, or His
Name, are incomplete so long as their depravity
continues to plague the world. I once thought, based
on the above Gaon, that after the Tefilah of נקוה
ועל כן נקוה where we wish and hope for the world to be rid
of all its abominations, becoming במלכות
ה' אחד ושמו אחד a world where all will recognize
- His Name will be ONE/WHOLE by whoever has
(see נוסח הגר"א. Especially, according to the
ומושב יקרו who substitutes the words
- וכסא כבודו בשמים ממעל with the words
His כסא will be WHOLE. Most Siddurim have the
three aforementioned Pesukim printed right after
עלינו, as they represent the method of eliminating the
undisputed corruption of השם. מלכות השם. No Tefilah for
Malchus Hashem can be complete without asking
for the removal of עמלק from our world.

We have ignored Rav Tzadok long enough. How
sweet it is to align his insight with the Gemara (Bava
Batra 8b), which describes Rav Shmuel Bar Shailas
as the super Rabbi of Cheder Yinglach. The Gemara

Darshens the Pasuk of ועד לעולם ככוכבים referring to the
מלמדי תינוקות to the likes of Rav
Shmuel Bar Shailas. The Gemara tells us that he had
an orchard, which he had not visited in thirteen years,
because he spent all of his time teaching באמונה
ללמדם (רש"י), and even when he went to the orchard he
would still think of his students. Maharsha explains
the comparison to stars - ככוכבים - even when you
cannot actually see them during the daytime, they
are still on your mind, as בר שילת said.
Perhaps we can juxtapose the Medrash that Haman
directed his wrath at the Tinokos and wanted to
kill them, alongside the Gemara which describes
his descendant trying to correct that infraction.
He utilized his "heavenly" Kochos by teaching the
Tinokos, giving them life by instilling within them
the lesson of כי הם חיינו, by showing them that they
were more important than transient orchards.

Our lesson should be that there is always another
dimension to Torah for us to explore - especially
when we think we know it all already - try again,
קיימו מה שקבלו כבר. Also, we must appreciate again
and again those that teach our children Torah.
Realize that it was the children who brought about
the Geulah from Haman - it really is worthwhile to
see the Medrash (Esther 9:3) about how the Tinokos
Davened and how Hashem responded.

במהרה Hashem answer all of Klal Yisroels Tefilos.

Among those who are מצפים לישועה.

אמין דאפקידה
חיים טובים ואיתן

-2-

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have
chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yisroel. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the
world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה: מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה
אברהם יהודה בן שרה רבקה ומתתיהו ישיעיהו בן חנה חניקה

רם התורה

Illuminating Man's Inner World

THROUGH THE LENS OF THE PARSHA

Rabbi Yehoshua Blass, Mashgiach Ruchani – Yeshiva University

Parshas Terumah – The Big Picture is not the Whole Picture

One of the overriding messages of the Torah is the obligation to be sensitive to language. While perhaps subtle, we understand that the usage of one word versus another, or even a different conjugation of the same word changes the complete underlying meaning of the concept at hand. A case in point from contemporary parlance. Someone who only tells their spouse and children 'Love you' versus 'I love you' has taken a very personal and meaningful statement and in a way depersonalized it and shows a discomfort with deep and genuine feelings. It is only a small little 'I', but it is a single letter that fundamentally reflects on the character of the person in the relationship and changes the dynamic of the relationship itself.

One of the most prominent examples of a change in language that helps paint a far deeper and richer tapestry appears at the beginning of Parshas Terumah. After commanding Moshe to collect the materials with which to build the mishkan, HKB'H instructs:

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכָם:

And let them make Me a sanctuary that I may dwell among them.

Many of the meforshim note that perhaps the word **בתוך** - in it - I.e that I will reside in the mishkan - would have been more appropriate. Instead **בתוכם** conveys a far richer image. Namely that the mishkan would be the vehicle that would allow G-d's presence to reside in the midst of the Jewish people in a way that had not been true up until this point. The existence of the mishkan, the beis hamikdash and to some extent a shul serves as a conduit for the intensified presence of HKB'H in the world and provides an opportunity to experience that presence.

But beyond the beautiful but generalized statement of 'b'socham' - in their midst - many of the Kabbalistic and early Hasidic figures deepen the statement. Namely that what is being conveyed is **בתוך כל אחד ואחד** - G-d's presence will be manifest in the midst of each and every person. The Alshich and Rav Yaakov Yosef of Polnoye in the Toldos Yaakov Yosef see in this instruction the mandate that each person should perceive themselves

as a miniature sanctuary and they proceed to correlate all of the various facets of the mishkan with man's attributes and makeup.

Without overstating it, the switch from **בתוכם** to **בתוך כל אחד ואחד** stands as one of the single most significant formulations as to who man is and what he is aspiring to be in this world.

The following thought struck me this week. Why at the very onset of the hundreds of pesukim that mandate and describe the building of the mishkan is HKB'H bringing attention to this component of **בתוך כל אחד ואחד**? Why not first detail what needs to be built and then upon the conclusion of either the instruction or of the actual building HKB'H can inform Moshe and the Jewish people that the mishkan will be the opportunity for residence among the nation as a whole and within the hearts and souls of each member of the nation. Why now?

The simple answer is that at the beginning of any enterprise you clearly lay out and formulate the exact purpose and goals of the task at hand. At the beginning of the building of the mishkan, Moshe, and by extension Am Yisroel needed to understand what they were contributing towards and what the presence of the mishkan sought to accomplish.

There is in my mind another element at work as well. Anytime there has been a shift from the individual to the institution there is a fundamental danger that somehow the broad aims of the institution can eradicate the recognition of the individual with all of his/ her specific needs and beauty. The birth of a nation, the building of a country, the establishment of a shul/ community, the transition from a few people learning to a Yeshiva or a higher place of learning, and yes, the transition from personal avodah to the centralized mishkan, all require some degree of broad institutionalization and the transition from the focus on the individual to the focus on the structure.

Inherent in that shift of course is a grave danger and

exist the seeds for the type of organizational and communal breakdowns that we have seen from that time and forward. As such at the very beginning of this incredibly meaningful and necessary venture of building the mishkan, HKB'H clearly and unequivocally states - בתוכם/ בתוך כל אחד ואחד - It is a way of saying 'do not forget what this is about, do not forget that every structure and institution is about individualistic man establishing a deep relationship with Me as a personal G-d'.

Moshe's desire to personally adjudicate each case that came to him until his father-in-law intervened as well as his insistence on counting each person himself all speak of the same theme. It speaks of the fundamentally democratic essence of yahadus in which each person should be made to feel as significant as any other person, no matter their lineage or their socio-economic status. While the statement of the heads of the tribes during the building of the mishkan that encouraged everyone to bring their goods for the building of the sanctuary and then they will contribute whatever still needs to be brought sounds noble in theory, it served as a violation of this principle. It placed the nesi'im separate and away from the people. Organizations and institutions can easily create and emphasize those hierarchy's, and as such the Torah from the very onset tried to fight against the perceived class system that comes with institutionalization. The focus always needs to be on the yachid and the abundantly clear statement of the absolute significance of the yachid, any yachid and every yachid, in the structure of the organization.

Perhaps it is this that the Mishna emphasizes in meseches Sanhedrin. In the structure of the Sanhedrin or Beis Din one might become more broadly focused on the judiciary as an institution and on the law as the code by which the community functions. In this context the da'yanim are reminded and in turn remind and emphasize to the witnesses that each man is considered to be his or her own world and the saving or destruction of the individual is comparable to the saving or destruction of the entire universe. Never allow any element of Yahadus (shuls, schools, courts etc.), even with Judaism's communal focus, on becoming a movement that places principles and the institution over the dogma of בתוך כל אחד ואחד.

Undoubtedly this is not always easy to do. To be honest, early on in my tenure in a previous position, someone took me aside at the kiddush (where all the really juicy stuff tends to take place) and told me that 'Rabbi, you

need to know who the people are that you really need to cater to and make sure that their needs are being met'. I understood what he was saying. A shul or institution can only function because of the largesse of specific individuals and it behooves the head of the institution to make sure that those people feel attended to. I understand the sentiments, but also feel uncomfortable with them. Each person is their own שר התורה (prince of Torah). Every person stood equidistant from Har Sinai. Almost the very first words in the instruction of the mishkan serves as a reminder of exactly that. Do not allow the institutionalization of Judaism to obfuscate or erode the essence of Judaism.

While there is much more to be said on this topic I do want to end with a point of emphasis. This week we will be witnessing the 500,000th casualty in this country alone due to Covid. In a way even a pandemic can become politicized and institutionalized. Who gets the vaccine, should one take the vaccine, debates over government shutdowns, fights over masks, I should I get tested or not etc. Both the enormity of the actual numbers as well as the political issues around the pandemic eventually take center stage. The institution and pandemic as an entity dominates our relationship to it.

Of course, that is beyond chaval. There are actual people in the millions who are suffering from either disease, death, loneliness, depression, impoverishment, family tensions and the like. Can we hold them in our consciousness? Can we feel deeply, empathetically, and fully for the enormity of loss that exists not in headlines but בתוך כל אחד ואחד? In a way it is the mark of a certain personal greatness and nobility of spirit. To be people who live on two planes simultaneously. *Ishei klal*- broad, communal, dedicated to the 'mishkan' and committed to the structures that the world and the community require. While very much being able to exist as *ishei prat* - living with deep feeling for the joys and the losses of each individual who themselves represent an entire mikdash and an entire universe. This dual life and focus is far from simple but I believe that the duality encapsulates HKB'H's desire for having a sanctuary for his presence in the world in the first place. Thousands of years later we should continue to be inspired and informed by the beauty and responsibility of these simple words - ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

Have a beautiful Shabbos

R' Blass can be reached at blass@yu.edu

טיב הקהילה

בס"ד
'נ"לע"קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מודנה צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Terumah
5781

No.
555.454

טיב המערכת

תמחה-לא תשכח – You shall erase-do not forget

Chazal established that we always read Parashas Zachor on the Shabbos before Purim and that is why this Shabbos is called 'Shabbos Zachor'. Since the wicked Haman was a descendant of Amalek and just like Haman in his time wanted '*lehashmid laharog ule'abeid es kol hayehudim*' – 'to destroy, to slay, and to exterminate all the Jews', so did Amalek want to do in his time, and so he wants to try to do even in our time. He battles with every Jew both externally and internally.

We know from the holy *seforim* that the *gematria* [numerical value] of 'Amalek' is '*safek*' [doubt] (240), as this is Amalek's strength. He enters a Jew's heart and plants doubt in *emunah*, and when he *chas v'shalom* brings doubt of faith into the heart of a Jew then it wanes. If *chas v'shalom* a person's faith in *hashgacha pratis*, that the Creator Yisbarach supervises him at every moment weakens, then the path to downfall opens and the result is terrible.

Let us stop for a moment and consider Megillas Esther. All the miracles mentioned in the Megillah did not happen in a day, nor even in a month, nor even in a year. Rather, the story of the Megillah unfolded over the course of several years and only one who believed in the *hashgacha* of Hashem Yisbarach for His creations could connect the dots and believe that the events were connected. For without *emunah*, there would be no connection between the parts of the story. What is the connection between the incident of *Bnei Yisrael* joining in with the banquet of the wicked one, and the appointment of the agitator of the Jews, the grandson of Amalek, being appointed as the chief officer? At that very banquet, Queen Vashti was killed, and the door opened to bring in Queen Esther, through whom salvation came?!

Perhaps we can say that the reading of Parashas Zachor before Purim is a very appropriate preparation for Purim and reading the Megillah. In the section of Zachor we are commanded 'You shall erase the remembrance of Amalek, and do not forget', the main goal of Amalek is that we forget, that we forget the *hashgacha pratis* with which HaKadosh Baruch Hu guides us. We should not forget that there is a connection between what happened in the past and what is happening in the present. Therefore, before we come to read the Megillah, we remember this commandment of 'do not forget'. This reminds us to see the *hashgacha* of Hashem Yisbarach and connect the pieces of the puzzle of the past and the present, and with this very remembering, we have already fulfilled the mitzvah of erasing Amalek.

- Tiv HaMoadim - Purim

טיב ההשגחה

'כי בשמחה תצאון' – 'For in gladness you shall go'

I went to Beit Shemesh for my grandson's *sheva berachos*. Needless to say, when one goes away for Shabbos, there are many things to be concerned about, particularly, that all the grandchildren are there. I had to get food and packages from my neighborhood, far from my apartment and I needed a ride to get it there. It was 3:00 in the afternoon and finding a taxi was not easy. Suddenly, the Rebbetzin said, "Look, *hashgacha pratis*, isn't that Yehoshua Maneh, one of your students outside the window?" I looked and it was so. When I asked if he could help me, he replied, With pleasure."

"I know that you would do it wholeheartedly, but I want you to check with your mother if it is okay, maybe she is waiting for you to help in the house!?"

He called and got the approval and then we left with all the packages to my joy and that of the Rebbetzin and everyone else. Please go out and see the extent of *hashgacha* that supervises over every step. One just has to think about it and thank Hashem for all His goodness.

- Moreinu HaRav shlit"a

'רפואה למכה' – 'Healing for the wound'

You all know this; a child will hold onto a certain toy and will not let go. My four-year-old son took my neighbor's helmet, and he would not give it back or take it off his head. The neighbor said that he should take it home, and later I should return the helmet which is just sitting on a shelf anyway.

I was not okay with this, but I also did not want to force a tired little boy to give back the helmet. He went to sleep with the helmet by his side. Two hours later, the house was quiet, and we heard a large bang and then a cry. We ran to the boy's room, and we saw a strange sight. The shelf above his bed fell down right onto his head. But the boy was fine because before he fell asleep, he put the helmet back on his head, which saved the boy from any harm.

We found out that his friends had been hanging from the shelf, and we do not know if this caused it to fall. We were thrilled how Hashem prepared the cure before the wound and caused the boy to be stubborn about something, and we never dreamed that there was something cooking. Only Hashem Who is good and does good and knows exactly what is best for all.

ה.ט.

ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב: (כה-י"א)

They shall make an Aron of shittim wood, two and a half amos its length, an amah and a half its width, and an amah and a half its height. You shall cover it with pure gold, from inside and from outside you shall cover it, and you shall make on it a golden wreath all around. (25:10-11)

Our entire parsha discusses the directive of setting up the Mishkan, something which seemingly has no application to our times since we find ourselves in the difficult and bitter cauldron of exile. We have not yet merited that Hashem return us to our original stature, and His Shechina will again rest in our midst. However, since our Torah is eternal, then obviously, all these instructions hint to us life lessons that apply even in our times. Therefore, it is fitting that whoever reads these sections should contemplate the hidden message of the *avodah* in general and in particular.

I will also tell you what I thought about in explaining the meaning of these sections that speak about the making of the Aron.

The Aron served in the Mishkan like the 'Torah', since this was the designated place for the '*Luchos Ha'eidus*' [lit. Tablets of Testimony] as it is written (25:16) – 'ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך' – 'You shall put into the Aron the Testimony that I shall give you'. Similarly, they also placed a Sefer Tora in it or near it outside as brought down in the Gemara (Bava Basra 14a). Also, the voice of Hashem emitted from between the two Cherubim that were atop the Aron to Moshe, and from there teaching went out to Israel.

Since this is so, there are those who say that Chachamim are in the category of 'Aron', as they too serve as a wellspring of Torah. According to this it works out that the section that discusses the making of the Aron teaches the person how he can merit that his value be categorized like the 'Aron'. That is, if he prepares himself to be a '*Talmid Chacham*', he will merit that the words of the Torah will enter within him.

Thus it was necessary for us to learn these first two *posukim* describing the making of the Aron, it is so that one 'recognizes his true value', but this is conditional on two points. First, that he realizes that he has great potential. Second, that he realizes his spiritual standing, that is, he must consider and know his potential to understand the Torah. He should elevate himself into thinking that he is a deep thinker, and he grasps things quickly. When these two points are embedded in the heart of a person, he will be able to stay on track to rise up to the House of G-d and merit '*Kesser Torah*' – 'the Crown of Torah'.

We learn the first point from Chazal who expounded this *posuk* describing the greatness of the Aron (Sanhedrin 29a): Chizkiah said, "From where do we know that one who adds to Hashem's words actually detracts from them?" Rav Mesharshia said, "from here (25:10) – 'אמתים וחצי ארכו' – 'two amos and a half its length'". Meaning, that if one removed the '*aleph*' from '*amasayim*' we would take it to mean '200 amos'. It is only after adding the '*aleph*' we know it is two amos and no more. We find that by adding, it diminishes.

As for us, we can say that the Torah is telling the *Talmid Chacham* not to take on more than he is capable of. A person must be well-versed in his own physical needs to sustain himself and be healthy. He should reduce the sleep he requires, even if his intent is to spend more time in learning and *avodah*. He should also not cut down the food his body needs to function, even if his intent is to cleanse his body and reduce his enjoyment. Nowadays, we are categorized as 'whoever increases diminishes'. This is one who cleanses himself by minimizing

his pleasure and by doing this he intends to add to his *avodas Hashem*. However, by doing this he is destroying his body and this is worse for him, for if he gets sick or weak *chas v'shalom*, he will have to recover, and his reward is offset by his loss. This is not so if he is careful with his general health and he takes care of his needs as required. Even regarding his eating, he is careful. Then his eating and sleeping will be considered a portion of the *avodah* of his Creator without losing anything. He will even receive reward as his intent is for the sake of Heaven, to strengthen himself in *avodas Hashem*.

It is told about the Chofetz Chaim who was very meticulous about the boys learning in his yeshiva that they do not sleep less than they needed. Every night at 10:00 he would go into the Bais Midrash to turn off the lights and tell his students to go to sleep. However, there were always those among the boys who considered themselves '*chachamim*', and when the Chofetz Chaim left, they went back into the yeshiva and put the lights back on and went back to learn.

One day after these boys went back to learn, the Chofetz Chaim showed up a second time and saw what was going on. He repeated what he did before, he turned off the lights and told his students to go to sleep. About an hour later he came back to see if the boys listened to him, and when he saw that they had gone back to learn, he wanted to enlighten them and so, he asked them in his sweet way, "Please explain! Why aren't you listening to me? Does it enter your mind that I want to stop you from learning? *Chalilah, chalilah!* Don't you know that I am only looking out for your welfare! Why do you think you know better?"

The Chofetz Chaim continued, "So, this is only a trick of the *yetzer*, it is trying to corrupt our yeshiva boys. It knows that it cannot sway you with laziness and neglect of study. Therefore, it switches its approach and instead of trying to get you to stop learning, it demands the opposite, 'Learn more! Harder than usual! The *yetzer tov* is not demanding enough of you, you should spend more time learning!' Why? Because it knows this will weaken your bodies and then you will not be able to learn like you should..."

I have also heard from my dear father zt"l who testified about himself that even though he set aside all his time to Torah and *avodah* until late in life when he wanted to set aside all his time to Torah. But still, he did not forego sleep knowing that sleep helped him elevate in Torah.

This is the first point on which a person's success in Torah is dependent, 'knowing the constitution of the body', then he can absorb the words of Torah with a clear mind.

The second point we mentioned is that one know his spiritual well-being. We learn this point from Rava (Yoma 72b) from the command to 'coat it outside and in'. Rava learns from here that 'every *Talmid Chacham* whose inside is not like his outside is not a *Talmid Chacham*'. The simple understanding is that on the inside he is just a plain person, but he acts properly in front of others. However, why does this take away from being a *Talmid Chacham*? He has still learned and has the knowledge; how can we take that away from him? Also, he is not called a *Talmid Chacham*, he is called upstanding, but is he not a faker and a sinner?

We must explain that since he is a '*Talmid Chacham*' he is not a faker. Rather, his insides are not perfect, making us think lesser of him. The result is he thinks his learning makes him worth more than he really is. He knows how to learn, but he does not see blessing from his hard work. Since he has not taken care of himself properly, his learning does not endure.

This is what is meant by 'his inside is not like his outside', he does not take care of himself, so his Torah is not kept within him.

An Amazing Insight from the Chasam Sofer

The 48 Beams in the Mishkan Represent the 48 Neviim and the 7 Branches of the Menorah Represent the 7 Nevios that Prophesied for Yisrael

In honor of the auspiciously approaching **Shabbas Zachor**, we will establish a connection between the weekly parsha, parshas Terumah, and the special reading instituted by Chazal for the Shabbas preceding Purim (Devarim 25, 17): **זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר** "remember what Amalek did to you while you were departing from Egypt." We have learned in the Mishnah (Megillah 29a) that on the second Shabbas of the month of Adar, we read the passage of **Zachor**. Rashi explains the rationale for this institution: **Parshas Zachor is to be read on the Shabbas adjacent to Purim to connect the elimination of Amalek with the elimination of Haman.**

The Talmud Yerushalmi (Megillah 25b) bases the rationale for reading the mitzvah to remember Amalek prior to Purim on the following passuk in the Megillah (Esther 9, 28): **וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה** "and these days should be remembered and celebrated," their remembrance should precede their celebration.

The Miracle of Purim during the Times of Achashveirosh Was in the Merit of Mordechai Who Instituted the Reading of Parshas Zachor

Let us embellish this thought. It states in the Megillah (Esther 9, 20): **וַיִּכְתֹּב מֹרְדֳּכַי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר** "Mordechai recorded (wrote down) these events and sent letters to all the Jews who were in all the provinces of King Achashveirosh, the near ones and the distant ones. Rashi comments: "Mordechai wrote" this Megillah exactly as it appears (in its current text).

Thus, we learn that Mordechai is the one who wrote the words: **"And these days should be remembered and celebrated,"** from which the Yerushalmi deduced that the remembering of Amalek should precede the eradication of Amalek, namely the downfall of Haman.

Accordingly, we can suggest that in the times of Achashveirosh, when the king authorized the Jews to gather and defend themselves by killing the descendants of Amalek, their enemies, Mordechai legislated the reading of the passage commanding us to remember Amalek and eradicate them on the Shabbas preceding the battle. Thus, during the battle, they would have in mind that they were actually fulfilling the mitzvah of "mechias Amalek." As a result, they would be victorious, in keeping with the dictum (Koheles 8, 5): **"שׁוֹמֵר** "he who obeys the mitzvah will know no evil. Furthermore, in the merit of the Torah-reading that mentions the mitzvah of "mechias Amalek," they would actually merit fulfilling the mitzvah of eradicating Haman and all of his offspring, the descendants of Amalek.

It appears that this is also the reason Mordechai legislated that they read parshas Zachor specifically on the Shabbas prior to their battle with their Amalakite foes. We are familiar with the statement in the Zohar hakadosh (Yisro 88a): **"כָּל בְּרָכָאן** "All heavenly and earthly Berachos depend on the seventh day . . . because all of the six weekdays are blessed from that day.

Hence, the military victory associated with the miracle of Purim was dependent on the influence of the Shabbas kodesh prior to the battle. This is why Mordechai instructed them to read the mitzvah of remembering and eradicating Amalek from the Torah on the Shabbas preceding the battle. In the merit of that Torah-reading on Shabbas kodesh, the Shabbas would imbue the six weekdays to follow with berachah, enabling them to actually fulfill the mitzvah of “mechias Amalek.”

To memorialize the miracle of Purim that transpired in the merit of reading parshas Zachor—commanding us to eradicate Amalek—on the Shabbas before Purim, Mordechai wrote in the Megillah: **“These days should be remembered and celebrated.”** Thereafter, the reading of parshas Zachor on the Shabbas preceding Purim became an annual institution. This annual practice is aimed at evoking the miracle of Purim even in our times, to continue the downfall and eradication of all of Yisrael’s Amalakite enemies.

“They shall make Me a Sanctuary” Exists Forever

Since it is the nature of Torah to be elucidated in seventy different ways, I would like to propose my own explanation for the association of parshas Zachor with the actual mitzvah of “mechias Amalek” that was at the center of the Purim miracle. We will embark on this sacred journey by examining the mitzvah of constructing a Mishkan, which is described in this week’s parsha (Shemos 25, 8): **“ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם”**—**they shall make Me (“לי”) a Sanctuary, so that I may dwell among them.** In the Sifre (Beha’aloscha 34), we are taught: **Whenever the Torah employs the term “לי”, it infers that it will exist forevermore.**

This elucidation coincides magnificently with the passuk in this week's parsha (ibid. 26, 15): **וַעֲשִׂיתָ אֶת הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲצֵי "ועשית את הקרשים למשכן עצי—שטים עומדים—*you shall make the beams of the Mishkan of "shittim" wood, standing erect.*** They expound in the Gemara (Yoma 72a): **עומדים, שמה תאמר אבד סכרן ובטל סכויין, תלמוד לומר "עומדים, שמה תאמר אבד סכרן ובטל סכויין, תלמוד לומר—*what does the term "standing" imply?*** Perhaps you will say their promise is gone and their hope is no longer valid (since the Mishkan is no longer operative and the beams have been buried). **Therefore, the Torah teaches us that they are standing forevermore.** The commentaries find this statement perplexing. How is it possible to claim that the Mishkan remains extant? After all, we have learned in the Gemara (Sotah 9a) that when Yisrael entered the land, the beams of the Mishkan were stored away:

”דרש רבי חנינא בר פפא, מאי דכתיב רננו צדיקים בה' לישירים נאווה תהלה, אל תקרי נאווה תהלה אלא נווה תהלה, זה משה ודוד שלא שלטו שונאיהם במעשיהם, דוד דכתיב טבעו בארץ שעריה, משה דאמר מר משנבנה מקדש ראשון, נגזז אהל מועד קרשיו קרסיו ובריחיו ועמודיו ואדניו”.

Rabbi Chinana bar Pappa expounded: What is the meaning of that which is written (Tehillim 33, 1): “Sing joyfully tzaddikim because of Hashem; for the upright praise is fitting”? Do not read it as praise is “fitting,” but rather as “a palace of” praise. This refers to Moshe and David, for their enemies did not gain control of their handiwork. Of David, for it is written (Eichah 2, 9): “Its gates sunk in the earth.” Regarding Moshe, the master said: When the first Mikdash was built, the Ohel Mo’ed was hidden—its beams, its hooks, its bars, its pillars and its sockets.

48 Beams and 7 Branches of the Menorah Represent 48 Neviim and 7 Neviot

We will begin to shed some light on the subject by introducing a fascinating chiddush from the incredible teachings of the Chasam Sofer. We learn in this week's parsha that there were 48 beams in the Mishkan (Shemos 26, 18); there were twenty in the south, twenty in the north and eight in the west. The entrance to the Mishkan was on the east side; there was only a covering on that side. Additionally, the menorah in the Mishkan had seven branches (ibid. 25, 32); the central branch formed the body of the menorah; three branches emerged from the body on each side.

Now, let us cite a passuk from the Megillah (Esther 3, 10):
"וַיִּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְחָמָן בֶּן הַמְּדֵתָא הָאַגָּגִי צוֹרֵר הַיְּהוּדִים—
so the king removed his signet ring from his hand, and gave
it to Haman the son of Hamdata, the Agagi, an enemy of the
Jews. They expound on this passuk (Megillah 14a): **"גְּדוּלַּת הַסֶּרֶת:**
טַבַּעַת יוֹתֵר מֵאַרְבָּעִים וְשִׁמוֹנָה נְבִיאִים וְשֶׁבַע נְבִיאֹת שֶׁנִּתְּנָבוּ לְהָן לְיִשְׂרָאֵל, שְׂכוּלָן
The removal of
the ring (that Achashveirosh removed from his hand and gave
to Haman) **had a greater impact than forty-eight prophets**
and seven female prophets that prophesied for Yisrael.
For, they all failed to return them to the good (the path of
righteousness); **whereas, the removal of the ring returned**
them to the good.

Based on this introduction, the Chasam Sofer, zy" a, teaches us that the **48** beams in the Mishkan represented the **48** neviim that prophesied for Yisrael. This is alluded to by the fact that

HKB”H called the beams of the Mishkan “קרשים”; the term קר”ש can be interpreted as an abbreviation for קְדוּשִׁים רְעוּמֵי שִׁדִּי—**the sacred ones, who elevate G-d**. This alludes to the sacred prophets, who elevated the name of HKB”H among the people of Yisrael. Similarly, the 7 branches of the menorah represent the 7 prophetesses who prophesied for Yisrael.

Clearly, the assertion of the Chasam Sofer deserves further clarification. Why did HKB”H command Yisrael to erect a Mishkan in the midbar with 48 beams and to construct a menorah with 7 branches to represent the 48 neviim and 7 Nevios that would prophesy to Yisrael in the future? None of them existed, yet; they would not serve their function until after Yisrael inhabited Eretz Yisrael.

The Fascinating Remarks of the Chasam Sofer concerning the Rings on the Beams

I had a wonderful idea related to the teaching of the Chasam Sofer, zy”a. In Torah Moshe, the Chasam Sofer himself reiterates the assertion that the 48 beams in the Mishkan represented the 48 neviim. There, however, he adds an important detail regarding the rings that connected the beams. Let us refer to the passuk in our parsha (Shemos 26, 24): וַיִּהְיוּ תוֹאמִים מִלְמָטָה: וַיִּחַדְיוּ יְהוָה תְּמִים עַל רֹאשׁוֹ אֶל הַטֹּבֶעַת הָאֶחָת—**and they shall be fitted together at the bottom, and together shall they match at its top, by the single ring**. Rashi explains that at the top of each beam, there were two grooves—one on its left and one on its right; each groove was the thickness of a ring. Thus, a ring connected two adjacent beams by being inserted in the left side of one beam and the right side of the adjacent beam. All of the beams were connected in this manner by rings.

The Chasam Sofer explains the symbolism inherent in this structure and arrangement. A ring is circular like the letter “samech.” It symbolizes the fact that HKB”H, in His infinite mercy, supports Yisrael who have fallen down and are downtrodden in galus. This is expressed by the passuk (Tehillim 145, 14): **“סוּמָךְ ה’ לְכָל הַנוֹפְלִים—Hashem supports all that have fallen**. We find the following elucidation in the Gemara (Berachos 4b): With the letter “samech,” HKB”H supports all those who have fallen, alluded to by the letter “nun.” (Translator’s note: The root סמ”ך means to support; the word נִפְלָה meaning falling down or downfall begins with the letter “nun.”) This then is the symbolism inherent in the arrangement of beams and rings. HKB”H informed Yisrael that if they would listen to and heed

the rebukes of the 48 neviim and perform teshuvah, He would support them like the rings shaped like a “samech,” in keeping with the words: **“Hashem supports all that have fallen.”**

With this understanding, the Chasam Sofer interprets the passuk in the Megillah: **“The king removed his signet ring from his hand, and gave it to Haman the son of Hamdata, the Agagi, an enemy of the Jews.”** When Yisrael fail to heed the admonitions of the 48 neviim, HKB”H, as it were, removes His ring, which is shaped like a “samech,” from His hand; in turn, He hands it over, chas v’shalom, to the wicked Haman and his evil cohorts. This lack of support and imminent danger impels and motivates Yisrael to perform teshuvah. This interpretation is consistent with the teaching in the Midrash (Esther Rabbah 3, 10) that when the Megillah mentions the word “king” alone without specifying the king’s name, it alludes to HKB”H.

By possessing and controlling the letter “samech,” which HKB”H employs to support all who have fallen, the wicked Haman plotted the downfall of Yisrael, symbolized by the letter “nun.” This is the reason his confidants and his wife Zeresh advised him to hang Mordechai on a fifty-amah high tree. For, the gematria of the letter “nun,” symbolizing downfall, is fifty.

In reality, Yisrael performed sincere teshuvah and turned the tables on the wicked Haman. Instead, HKB”H orchestrated Haman’s downfall with the letter “nun.” This is the message his confidants and Zeresh convey to him (Esther 6, 13): **אִם מִזֶּרַע הַיְּהוּדִים מִרְדֵּכָי אֲשֶׁר הִחֲלוֹת לִנְפֹל לִפְנֵי לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נָפֹל תִּיפֹל לִפְנֵי—if Mordechai, before whom you have begun to fall, is of Jewish descent, you will not prevail against him, but you will undoubtedly fall before him**. This also explains very nicely why Haman himself was hung from the fifty-amah high tree alluding to the letter “nun” of נִפְלָה. This concludes the wonderful chiddush of the Chasam Sofer with our added clarification.

Thus, we can comprehend the passuk in the Megillah at the time of the salvation (ibid. 8, 2): **וַיִּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת טִבְעָתוֹ אֲשֶׁר הָעֵבֶר מִהֶמֶן וַיִּתְּנָהּ לְמִרְדֵּכָי—the king removed his signet ring, which he had taken away from Haman, and gave it to Mordechai**. Because Yisrael had returned to HKB”H’s good graces by performing teshuvah, the King of the Universe returned the power of the letter “samech” to Mordechai the tzaddik. With it, he extended HKB”H’s salvation and support to Yisrael, in keeping with the passuk: **“סוּמָךְ ה’ לְכָל הַנוֹפְלִים”**.

Moshe Rabeinu Influenced the 48 Neviim and 7 Nevios with His Power of Prophecy

Following this glorious path, we will elaborate on the sacred remarks of the Chasam Sofer, zy"a. Why did HKB"H allude to the 48 future neviim and the 7 future Nevios (that would arise to prophesy for Yisrael) by having 48 beams and 7 branches of the menorah in the Mishkan? Let us refer to the Gemara (Sanhedrin 97b): "רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר ליה רבי יהושע, אם אין עושין תשובה אין נגאלין, אלא הקב"ה מעמיד להן מלך שגזירותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומחזירין. Rabbi Eliezer says: If Yisrael perform teshuvah, they will be redeemed; if not, they will not be redeemed. Rabbi Yehoshua said to him: If they do not perform teshuvah, they will not be redeemed?! Rather, HKB"H will subject them to a king whose decrees are as harsh as those of Haman; thus, Yisrael will perform teshuvah, and He will return them to the right path. The message is clear! If Yisrael had been meritorious and heeded the rebukes of the 48 prophets and 7 prophetesses, there would have been no need to subject them to the wickedness of Haman. However, since they did not heed the words of the neviim and neviot, HKB"H subjected them to the likes of Haman, and they mended their ways.

Now, let us introduce another basic principle of emunah: All of the prophecies of the neviim were already transmitted to Moshe at Sinai. As it is written (Shemos 24, 12): "ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם"—Hashem said to Moshe, "Ascend to Me, to the mountain, and be there, and I shall give you the **"luchos"** of stone and the Torah, and the mitzvah that I have written to instruct them." They expounded on this passuk in the Gemara (Berachos 5a): "לוחות אלו עשרת הדברות, תורה זה מקרא, והמצוה זו משנה, אשר כתבתי אלו נביאים וכתובים, להורותם זה גמרא, מלמד שכולם ניתנו למשה"—"luchos" refers to the **"Aseres HaDibros; "Torah" refers to the written law (the Chumash); "the mitzvah" refers to the Mishnah; "that I have written" refers to the Neviim and Ketuvim; "to guide them" refers to the Gemara. This teaches us that they were all transmitted to Moshe at Sinai. This implies that all of the prophecies of the 48 neviim and 7 Nevios were also transmitted to Moshe at Sinai.**

This is even more evident from the words of the Midrash (Devarim Rabbah 3, 9). It refers to Moshe as the **"father of all the neviim."** Let us explain. A father influences all of his future offspring; without him, none of them would ever be born. Even after their births, he provides for them and raises them.

In similar fashion, Moshe Rabeinu was the holy conduit that nurtured all future neviim with his power of prophecy. In Ohel Yaakov (Tetzaveh), the Maggid of Dubno, ztz"l, explains why Moshe Rabeinu qualifies as the "father of all the neviim":

The prophecy of Moshe, a"h, encompassed everything that the neviim prophesied—even that which an established scholar was destined to propose; because he was their father. From the holy spark of his supreme prophecy, prophecy extended to all of the other neviim. In the words of the Mechilta, from the moment Yisrael stood on Har Sinai, they merited having neviim arise for them. Thus, they said (B.B. 75a): "The face of Moshe was like the face of the sun." Just like the illumination of the moon and stars comes to them from the direct illumination of the sun; so, too, was Moshe with regards to the nevuah of all the other neviim.

The Mishkan Transmits to All Future Generations the Admonitions of the 48 Neviim and 7 Nevios

We now have cause to rejoice; we have successfully shed some light on the sacred remarks of the Chasam Sofer regarding the significance of the 48 beams and 7 branches of the menorah in the Mishkan. As we know, Moshe Rabeinu erected the Mishkan, and everything related to the Mishkan is associated with him. As we learned above, this is why our enemies never gained access or control of the Mishkan; it was stored in a safe, clandestine place just as Moshe himself was. The Torah attests to the latter in the following passuk (Devarim 34, 6): "ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה"—and no man is aware of his burial place to this very day.

Therefore, seeing as he was the head and foremost of all the neviim, HKB"H alluded to the 48 neviim and 7 Nevios in the Mishkan, and He rested in Shechinah there, as it is written in our parsha: **"They shall make Me a Sanctuary, so that I may dwell among them."** After all, the ultimate purpose of the Mishkan was for all sinners to bring a korban and be inspired to perform teshuvah. This was accomplished due to the mercy and kindness emanating from the 48 neviim and 7 neviot, who were nurtured by Moshe Rabeinu, the preeminent navi, who had already received all of their prophecies on Har Sinai.

We can now begin to appreciate the elucidation in the Sifre: **"They shall make Me (לי) a Sanctuary, so that I may dwell**

among them.” Whenever the Torah employs the term “לי”, it infers that it will exist forevermore. We presented a similar elucidation in the Gemara concerning the beams of the Mishkan: **“You shall make the beams of the Mishkan of shittim wood, standing erect” . . . the Torah teaches us that they remain standing for all eternity.** With these elucidations, our blessed sages taught us that the kedushah of the Mishkan—that included structures symbolizing the 48 neviim and 7 neviot—exists forever, even in galus.

We can add a tantalizing idea based on the passuk related to Moshe Rabeinu’s passing (ibid. 5): **“וימת שם משה עבד ה’ בארץ: מואב על פי ה’, ויקבור אותו בגי בארץ מואב מול בית פעור”**—and Moshe, servant of Hashem, died there, in the land of Moav, by the mouth of Hashem. He buried him in the gorge, in the land of Moav, opposite Beis Peor. The Gemara explains (Sotah 14a): **“מפני מה נקבר משה אצל בית פעור, כדי לכפר על מעשה פעור”**—why was Moshe buried near Beis Peor? To atone for the incident of Peor. Tosafos comment: According to a Midrash Aggadah: **Annually, at the time that Yisrael sinned with the daughters of Moav, at that precise time, Beis Peor ascends heavenward to prosecute and mention the iniquity. Yet, when it sees Moshe’s grave, it retreats and sinks back down. For, Moshe Rabeinu sank it into the ground up to its nose. So, every time it ascends, it retreats and is sunk down to the point that Moshe Rabeinu sank it.**

This clearly attests to the tremendous power of Moshe Rabeinu. Even after his death, he is able to affect us with his kedushah from the place he is secretly buried. The same is true of the Mishkan, Moshe’s handiwork; although it is hidden somewhere, it exists and exerts its influence forever and ever, even in galus. It inspires us to perform teshuvah by heeding the admonitions of the 48 neviim and 7 Nevios in lieu of waiting, chas v’shalom, for HKB”H to subject us to a wicked despot like Haman.

Amalek Caused Yisrael to Accept the Torah by Coercion

Now, we know that the command to build the Mishkan was to provide atonement for the “cheit ha’eigel.” We learn this from the passuk (Shemos 38, 21): **“אלה בקודי המשכן משכן העדות”**—these are the accountings of the Mishkan, the Mishkan of Testimony. In his commentary on this passuk, Rashi explains: **The Mishkan was testimony for Yisrael that HKB”H**

overlooked for them the incident of the “eigel”; seeing as He rested His Shechinah among them (in the Mishkan). So, how does this accord with the teaching of the Chasam Sofer under discussion—that the 48 beams in the Mishkan represented the 48 neviim, and the seven branches of the menorah represented the 7 neviot?

We will endeavor to explain the matter based on an elucidation in the Gemara (Shabbas 88a) related to Matan Torah (Shemos 19, 17): **אמר רבי אבדימי בר חמא: ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רבי אבדימי בר חמא: אם אתם מקבלים בר חסא, מלמד שכפה הקב”ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם, אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם.** אמר רבי אחא בר יעקב מכאן מודעא רבה לאורייתא. אמר רבא, אף על פי כן הדור קבלוה בימי אחשורוש, דכתיב קימו **“They stood at the foot of the mountain.”** Rav Avdimi bar Chama bar Chasa said: **This teaches that HKB”H forcefully held the mountain over them like a barrel, and He said to them: “If you accept the Torah, fine; if not, your burial will be there!”** Rav Acha bar Yaakov said: **From here stem strong grounds for a notification of coercion regarding the acceptance of the Torah.** [Rashi explains: If they are legally accused of not having fulfilled what they had accepted upon themselves, they can claim that they accepted it under duress.] Rava said: **Nevertheless, they accepted it during the times of Achashverosh, as it is written (Esther 9, 27): “The Jews fulfilled and accepted”—they fulfilled that which they had already accepted.**

Why did Yisrael accept the Torah willingly and lovingly after the miracle of Purim, whereas they failed to do so at Matan Torah? The Sefas Emes (Purim 5645, 5654) provides us with a wonderful explanation. At Matan Torah, Yisrael had been poisoned by their earlier encounter with Amalek. The Purim miracle, however, resulted in the hanging of Haman and his sons and a decisive victory over the descendants of Amalek. By eradicating the presence of Amalek, they effectively expunged its poisonous influence and were able to accept the Torah willingly and lovingly.

It appears that this wonderful explanation agrees with what the Sefas Emes explains in parshas Yisro (5635). He attributes the “cheit ha’eigel,” to the poisonous venom Amalek injected into Yisrael during their skirmish. He writes: **Without a doubt, all of the wrongdoings that were done subsequently with the “eigel,” everything happened on account of the wicked Amalek. May his name be blotted out!** Elsewhere, he writes (Purim 5636): **The truth is that the entire “cheit ha’eigel” is**

attributable to the wicked Amalek, who confused us prior to receiving the Torah and injected venom and the leaven in the dough (the yetzer hara).

Upon careful scrutiny, we see that the two explanations of the Sefas Emes go hand in hand beautifully. The venom that Amalek infected Yisrael with caused them not to accept the Torah willingly and lovingly at Matan Torah. As a consequence, they fell prey to the “Erev Rav,” who made the “eigel.” Thus, the klipah of Amalek—that was responsible for Yisrael’s reticence and restraint at Matan Torah—is what causes every generation of Yisrael to turn a deaf ear to the rebukes of the 48 neviim and 7 neviot.

It is now quite clear why HKB”H commanded us to build the Mishkan to atone for the “cheit ha’eigel.” As explained, the “cheit ha’eigel” was attributable to the poisonous venom Amalek introduced into Yisrael. As a remedy, HKB”H commanded them to build a Mishkan with **48** beams and a menorah with **7** branches. These symbolic structures were designed to extend the kedushah of the Mishkan to Yisrael

via the **48** neviim and **7** neviot, inspiring them to heed their rebukes voluntarily, without coercion.

At this point, we can comprehend the rationale for Chazal’s institution to read parshas Zachor prior to the reading of Megillas Esther on Purim. Parshas Zachor urges us: **זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים**. We are being admonished to remember the tragic consequences of the encounter with Amalek prior to Matan Torah; they infected Yisrael with a venom that made it necessary for HKB”H to coerce them to accept the Torah and ultimately caused the regrettable “cheit ha’eigel.” So, not only are we commanded to remember, but we are commanded (Devarim 25, 19): **“תמחה את זכר עמלק מתחת השמים” — you shall eradicate the memory of Amalek from beneath the heaven — you shall not forget!** So, as we explained at the beginning of this essay, it was due to the reading of this mitzvah that Yisrael merited fulfilling the mitzvah of “mechias Amalek” on Purim by bringing about the downfall of Haman and his sons. As a result, they finally accepted and fulfilled the precepts of the Torah willingly and lovingly. Thus, they made amends for initially having to be coerced to receive the Torah.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb for the Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות of their wonderfull parents, children and grandchildren

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate
this publication, please
call the Areivim office:
845-371-2760 or email
info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com
and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel
Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

After Hashem gave the instructions to build a Mishkan, the Torah says, V'chein Ta'asu, so shall you do. Rashi explains it to mean an ongoing Mitzvah to replace any Keili which is lost or destroyed.

The Malbim explains it as follows: Shekol Echod Yivneh Lo Mikdash B'Chadrei Libo, each person should build a Mishkan inside his heart. The analogy of a person being his own Mishkan is found in numerous places. The most commonly read one is Mizmor Shir Chanukas Habayis, explained by many Meforshim to refer to the Bais Hamikdash within each person, since there is no reference to anything other than personal growth in that entire Perek of Tehillim.

But, what does it mean to build a Bais Hamikdash in one's heart? I believe the message is a foundational one and is required to properly fulfill Ratson Hashem.

Most people see their goal in life to fix what exists but is broken and to create what is yet missing in the world. While some think of it in terms of business or community service, many think of it in terms of Avodas Hashem. They want to make the world better and that is important. But, their perspective is wrong.

They are thinking outwards when they must fix the world by fixing themselves. If they create humility in their mind, the world will be humbled, even if only in a small way. If they act with Shalom, so will those around them. This concept can be applied as a specific technique, a broad approach, and a moral obligation.

A person can't scream at a child to not be angry. Besides the irony of it, it is morally wrong and ineffective. People are supposed to change the world by changing themselves. If they dramatically change, their effect will expand and more people will learn both by example, and through the Siyata Dishmaya he creates to act the same.

That is the instruction that each person should be a Bais Hamikdash. Each person should be a source of Kedusha and Avodas Hashem so that, just as with the light of the Bais Hamikdash, his existence will spread Kedusha to the entire world. And for those that don't think in terms of Kedusha, each person should be an example of a stable, balanced, fair, and sensitive person. Becoming such a person will "catch" on to others and we will become the safe oasis that people need and will gain from just as the Bais Hamikdash was for Klal Yisroel.

Becoming a Thinker

I would like to introduce this article's message with an analogy from addictions. I often explain to parents that there's a significant difference between being addicted to a specific, but fleeting interest, such as computers, and having an addictive personality which requires, at every stage of life, something to be addicted to. (If parents would believe me, they would be much calmer and do a better job weaning their children off their addictive gaming and social networking habits.)

Being addicted to a specific behavior is a challenge but not a lifetime one. I have seen many teenagers and young adults spend their entire day gaming or scrolling on a computer for months until they found the perfect job or some other life mission. As soon as they found something which made them feel accomplished, they easily transitioned into a normal schedule and kept it. They were demonstrating an addictive behavior but not an addictive personality.

By Rabbi Shmuel Gluck

This is in contrast to someone with an addictive personality. When he becomes bored from computers, he has a strong urge to latch on to something else to obsess about, and then, something else after that. The specific behavior is only a manifestation of something much bigger, an addictive personality. They may get over gaming but then they will become obsessed with something else. Whatever they do, they will do with an obsession and ignore whatever other responsibilities they have.

I know several people with addictive personalities and their lifetime challenge becomes evident in every nuance, even when they are not struggling with a specific addictive behavior. They are still in need of constant stimuli, behave manipulatively to others, and are always trying to sell someone on a concept or item.

This analogy comes to mind to describe a positive trait found

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS TERUMAH 5781

in many people. Addictive behaviors don't necessarily mean that a person has an addictive personality. It is also true that some positive behaviors don't necessarily translate into a person being as good as the single behavior may hint to. The behavior may be nothing more than a fleeting interest. As soon as we become interested in something else, our obsessive drive to do what is right is forgotten.

I know some people who act generously but are not generous people. I know others who act responsibly in a limited area of their lives but are not responsible overall. Their actions are limited to the one or two areas of interest. They are, only sometimes, great parents. This is the reason we find many people who, in public, seem to be great people and their families describe them differently beyond imagination.

Some people only have fleeting moments of extraordinary goodness, while others people live their entire life excelling. Still, their behaviors don't translate into being defined by their actions, not because they don't mean well but because of another reason.

I have a friend who has undertaken to help his community. He acts like a person who is "addicted" to helping others since he is always trying to make the community better. But, he isn't thinking like an "addictive" person. **He goes about his community work as if he isn't a community person.**

How does a community-minded person think? He realizes the need to be constantly patient. He adopts practical expectations by expecting no support from others, nothing in return, and little appreciation. He also acts with humility throughout the process. He then, consistently, year after year, continues to serve those who may not appreciate, or even notice, what he has done for them. Finally, if he were "addicted" to helping others, he would apply those traits in all areas of his life even when he was speaking to the gas station attendant.

This same concept applies to those who learn a lot of Torah. Do they learn when on vacation? Do they keep trying to "sell it" to others? The addict does. **People who are addicted to good things should be just as "contagious".** The lack of spreading it to others by the sheer energy from inside of him may be a sign that he only has an addictive behavior but not an addictive personality. I am not saying that he is not a good person, but he can up his game even further.

My message is that many of those that are looking to grow focus their efforts on improving their behaviors and not enough, if at all, on the way that they think. They are unaware that **changing their behavior without changing their thoughts is limited in scope and sustainability. But**

changing their thoughts makes it unnecessary to change their behavior.

Some people don't change the way they think because they can't imagine themselves as fitting the role. Many have told me that they don't think they can be a good father or mother. What they are unaware of is that their "verbal protest" increases their resistance to grow. They have created a self-fulfilling prophecy.

Refusing to grow into the part causes them to feel inadequate, limiting their potential success. It is common that the person will eventually "burn out" as the result of living a contradictory life. **He is living like one person while thinking like another.** There is only so long that this can sustain itself.

Just as having an addictive personality without acting on it still makes for an unhealthy person always at risk of "falling", the inverse is also true. A person who has no time to offer community assistance but sincerely thinks like one will offer more help than others. **We should appreciate that the correct perspective already makes us better people.**

*"People who are
addicted to good
things should be just
as 'contagious'."*

This message has a practical application in people's daily lives. We try to succeed as parents, businessmen, even as friends, without trying to think like them. Instead, we should learn what the role requires.

It is not easy to think like a parent. Parenting, for example, requires patience. Some people can't imagine mustering the necessary patience to be a successful parent and they are not

wrong about the amount of patience required. How can they be expected to think like a parent?

Despite the need to be honest with oneself, the first step is believing in the importance of the role, then, "through no choice", accepting the role. Finally, they should try to mimic the role, even if only so that over the years, they will grow into the part. Believing in oneself and in the role will accelerate a person's growth and it should be of little concern whether they will become the perfect parent.

All people need to do is to become addicted to the need to be a great parent and, eventually, they will do a great job. **The adrenaline will help them find solutions, tools, and even patience in places they never thought they would find anything.**

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"L

A Study of Shabbos #21 **"Beginnings" With Chochmah - Betzalel, Part 3** By David Gurwitz

It is my honor and pleasure to present some thoughts of my friend and chavrusah, Rahmiel Hayyim Drizin of Chicago. I have been zocheh to receive daily email teachings via email from him since 2008.

He is a prolific author and thinker who has written six *seforim* on *Chanukah*, six *seforim* on *Sefiras Ha'omer*, and four *seforim* on *Shovavim*, and has translated, with a commentary, the entire *Zohar* selections on *Chok Yisroel* and *Chumash Habahir*. He has also authored *seforim* called *Sukkos and Hospitality*, *Tikkuney HaShabbos*, and *Sefer Eitz Chayim Hee for Tu B'Shevat*, and has several free e-books at http://www.ish-tam.com/rav_drizin/.

Here are some of his words regarding the *posuk* that we have been studying which we say before *Shabbos* from *Tehillim* 106: "*Mi chochom veyishmar eileh veyisbonenu chasdei Hashem - Whoever is wise, let him note these things and they will understand the kindnesses of Hashem.*" At that point, after a long week, it is difficult to spend the time to "note" and understand. Therefore, I am undertaking to explore certain aspects of that *posuk* as they appear to me from Hashem's kind Hand.

Rahmiel Hayyim writes: "There is a wondrous *Zohar* we learned in the class I teach at seminary in Skokie that you may

wish to share with your readers concerning your theme of *chochmah*:

"*These are the accounts of the Mishkan Ha'eidus as they were counted, according to the commandment of Moshe' (Shemos 38:21). Rebbe Shimon opened the discussion with the verse: 'In the beginning, G-d created the heaven and the earth' (Bereishis 1:1).*

"This was already explained and expounded upon in different manners, yet *Hakadosh Boruch Hu* created the lower world resembling the higher one, so this world will be shaped like the higher world. And all the special colors of above were installed below to join and unite world to world. And when *Hakadosh Boruch Hu* wanted to create the world, He looked at the Torah and then created it. And He looked upon the Holy Name, which comprises the Torah, and gave existence to the world. The world was created by three sides: *chochmah*, *tevunah* and *daas*. By *chochmah*, as it is written, '*Hashem by chochmah founded the earth' (Mishlei 3:19); by tevunah, as it is written, 'By understanding (tevunah) He established the heavens'; and by daas, as it is written, 'By His knowledge (daas), the depths were broken up' (3:20). So all contribute to the existence of the world, and by these three, the Mishkon was built, as it is written, 'And I have filled him with the spirit of G-d in*

chochmah, and in understanding, and in knowledge' (Shemos 31:3).

"All these three were alluded to in this verse: '*In the beginning*' corresponds to '*in chochmah*.' '*G-d created*' corresponds to *tevunah*. '*The heaven*' is, as written, '*and in knowledge*.' And all are mentioned in the building of the *Mishkon*. In this secret it is written, '*And these are the accounts of the Mishkon*,' for this is the secret of *chochmah*. '*The Mishkan Ha'eidus*' is the secret of *tevunah*. '*According to the commandment of Moshe*' is the secret of *daas*... Everything that *Hakadosh Boruch Hu* created in this world He created as the reflection of above. All this is shown in the building of the *Mishkon*.

"You have previously shared with us the *Onkelos* described by the *Zohar*: '*Bereishis* - in the beginning' corresponds to *chochmah*. So the whole creation process we find in the Torah is '*in chochmah*.'

"Similarly, as suggested by the *Zohar*, the *Pekudei haMishkon* accounts also relate to *chochmah*. This means that what is above is below. The building of the *Mishkon* paralleled the six days of *binyan*, the building of the universe.

"But wait. Haven't you, Dovid, been teaching of the relationship between *chochmah* and *Shabbos*? Doesn't *Shabbos* preclude 'accounting' or calculation for a weekday matter, such as the 39 types of *melachah* (constructive work) done in the *Mishkon*?"

"Not necessarily. For the purposes of charity or for doing a *mitzvah*, one is permitted to make calculations (orally). In general, one may not *speak* about calculation of the price of something for which one has not yet paid. Nonetheless, a G-d-fearing person would refrain from *speaking* about calculations for no purpose (*Shulchan Aruch* 307:6, *Kitzur Shulchan Aruch* 90:4, *Yalkut*

Yosef, Shabbos, vol. 2, 180-1, and *Mishnah Brurah* 307:27).

"But this prohibition does not relate to accounting or calculations in *thought*, the realm of *chochmah*. '*In the beginning*,' our *Zohar* says, relates to '*in chochmah*,' which exists in *machshavah*, thought, which shares the same three-letter root as *cheshbon*, accounting.

"Just as on *Shabbos*, we are to do *teshuvah* - **both sharing same three letters** - so, too, on *Shabbos*, we should make a *cheshbon*, accounting, of where we stand, preparing for the world to be recreated, as it were, weekly, with the beginning of our week after *Havdolah*.

"*Hashem* told us that if we build a *Mishkon*, He will dwell *besocham*, amongst *us*, not necessarily in it. We are the architects and the builders of the *Mishkon* in our hearts, the ones responsible for opening up to the luminous light of the One.

"*Shabbos* is the pause that refreshes, when we have the rest to actualize *chochmah*, in thought, doing accountings of our own personal *Mishkon*, and figuring out what needs to be done in the week to come."

It is a *brochah* to have such special friends and teachers as Rahmiel. He gives new meaning to the spiritual equivalent of the often used expression in sports "to go deep"! Anyone interested in getting on his email list should contact me. Be prepared to go deep.

To be continued...David

ועשו ארון עצי שטים אמתיים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי

קמתו

They shall make an Ark of atzei shittim, acacia wood, two and a half cubits its length; a cubit and a half its width, and a cubit and a half its height. (25:10)

Chazal (Talmud Yoma 21a) teach that one of the miracles which occurred in the Bais HaMikdash was Aron einah min ha'middah, the place of the Aron HaKodesh, Ark, was not included in the measurement of the Kodesh HaKedoshim, Holy of Holies. Based on the measurement, the Ark should not have fit inside the room. The Kodesh HaKedoshim measured twenty cubits by twenty cubits, and a Braissa states that a space of ten cubits was on either side of the Aron. Thus, only through a miracle did the Aron fit in the Kodesh HaKedoshim. Obviously, how this occurred is beyond the grasp of our mortal minds, but that it did occur is all that matters. Clearly, this miracle presents profound symbolism and a significant lesson for us.

Four levels of hashroas ha'Shechinah, resting of the Divine Presence, occurred within the environs of Eretz Yisrael. Horav Eliyahu Baruch Finkel, zl, observes that, concerning all four, the parameters of space miraculously did not exist. First (and the highest level) was the Kodesh HaKedoshim, with the Aron HaKodesh's measurements not being included in its internal measurements – as if it were there, but not there – since it took up no space. Next was the Azaray, Temple Courtyard. During the Shalosh Regalim, Three Festivals, when the People ascended to Yerushalayim for the pilgrimage, they stood crowded (in the Temple Courtyard) but, when they bowed, they had sufficient space, such that no one was too close to his fellow (in order that no one would hear the confession of another). The miracle of space in Yerushalayim was manifest by everyone obtaining a place of hospitality in the Holy City. Jews came from all over; yet, they each had place to sleep. Eretz Yisrael is quoted in the Talmud (Gittin 57a). In Eretz Yisrael on Har HaMelech, King's Mountain, 600,000 cities sat, each containing a population paralleling the number of Jews that left Egypt. Three of those cities had a population double of those who left Egypt. The space of the Har Hamelech was far from able to absorb so many cities with so many people. When a certain heretic asked Rabbi Chanina why he had exaggerated the numbers, his response was, "Eretz Yisrael is called Eretz HaTzvi, Land of the Deer. Just as the skin of the deer cannot hold its flesh (for, after the deer is skinned, its hide shrinks), so, too, when Eretz Yisrael is settled, it expands; when it is not settled, it contracts."

In any event, we observe that space miraculously does not play a role concerning hashroas ha'Shechinah. Why? Rav Elya Baruch explains that while the Mishkan and Bais HaMikdash are physical edifices, they are infused with a spiritual dimension due to the fact that Hashem rests within them. Indeed, we can posit that these structures serve as the link which connects the physical world to the spiritual. In the spiritual dimension, no limitation of space exists. It transcends space. Thus, we may say that when the two connect, the spiritual sphere overwhelms the physical in such a manner that physicality no longer plays a role. Therefore, the Aron HaKodesh, which is the central point and focus of the Mishkan/Bais HaMikdash,

the place where Hashem rests His Divine Presence, is not bound by physical parameters. It transcends them.

Having said this, we suggest that the more one is able to focus and connect with spirituality, the less he is constrained by physical limitations. This is why a holy person can experience extreme pain, yet neither feel it nor be encumbered by it. One can face the greatest adversity if his mind is focused on the spiritual. Horav Elazar M. Shach, zl, endured painful leg surgery without general anesthesia, because it would cloud his mind. His students held his leg down as the surgeon operated. Rav Shach, clearly in pain, never once emitted a cry of pain. His mind was on the Torah. He was transported to the world of the spirit, in another realm, where physical pain was non-existent.

Horav Yisrael Taub, zl, the Modziter Rebbe, composed his famous Ezkerah, a searing melody, during the surgical amputation of his leg, which he was compelled to undergo without anaesthetic (his heart could not tolerate the anaesthetic – it was 1913). The lengthy and intricate melody, expresses the profound agony he experienced viewing the thriving metropolis of pre-World War I Berlin, while simultaneously remembering the wretched state of Yerushalayim (at that time). For Modziter Chassidus, music is not merely an ancillary to worship; rather, it is the very essence of spirituality and the primary avenue for achieving true avodah she'b'lev, service of the heart. Indeed, Rav Yisrael was wont to say, "The world sees heichal ha'neginah, celestial sphere of melody, as being adjacent to the heichal ha'teshuvah, celestial sphere of repentance. I see the heichal ha'neginah as standing even higher than the heichal ha'teshuvah. Through song, we are able to captivate one's heart and reach it, and, through the music, bring him back to Jewish observance. Music is like a switch that turns on the light that illuminates his soul."

We all know simple Jews, some who were even distant from Jewish observance, who have been able to transcend pain and fear by connecting – even on an elementary and modest level – to a spiritual entity. An elderly Russian patient in a west coast hospital, who had many years earlier been observant, was asked by the hospital's chaplain if he would like to touch a Torah scroll. This man was gravely ill, his morale sagging lower and lower, as the pain of his illness and the awareness of the inevitable were obviating any sense of joy. Yet, he wanted to touch the scroll. He requested water to wash his hands, then recited a blessing and touched the Torah. He asked if he could hold it – he did – and then wept and smiled simultaneously. From that day on, he was transformed into a different realm, a world where pain and fear did not exist.

The chaplain took note of this amazing metamorphosis and had a small sefer Torah commissioned, so that he could take it with him on his visits with patients who were feeling discouraged and depressed. As one patient encapsulated the effect on him, "I have not seen one of 'these' in such a long time. I have felt so separated from my family and from my people. Now, all of a sudden, I feel connected again. I am prepared to face whatever the future holds for me."

Patients who were nearing their final hours of life have found strength and spiritual healing in holding the Torah. A grandson remarked shortly after his elderly grandfather's passing, "In these past months, my grandfather lost much of his faculties and

memories, but one thing he never lost was his connection to Torah.” Connecting with the spirit allows us to “lift up” from this physical world.

ועשית ארון עצי שיטים ... ונתת אל הארון את העדות אשר אתן לך
They shall make an Ark of atzei Shittim (Acacia wood)... You shall place in the Ark the Testimonial tablets that I shall give you.
(25:10,16)

The Aron HaKodesh was the receptacle that contained within it the first Luchos HaBris – which Moshe Rabbeinu broke as a result of the *cheit ha'eigel*, sin of the Golden Calf – and the second Luchos. Chazal (Berachos 8b) compare a *talmid chacham*, Torah scholar, who, due to no fault of his own has forgotten his learning to the *Shivrei Luchos*, Broken Luchos. As we are instructed to place the Broken Luchos respectfully beside the Luchos Shniim, Second Luchos, so, too, are we commanded to respect the elderly Jew whose Torah erudition is sadly now a matter of history. One may think that the scholar's distinction is his Torah knowledge, and, once this Torah knowledge is no longer extant, the scholar is no longer a scholar, and he is no longer deserving the respect that was once accorded to him. We see from the *Shivrei Luchos* that this is untrue. As the *Shivrei Luchos* (which once were special) are placed in the Aron, likewise, the *talmid chacham*, who “once was,” is to be respected.

The metaphor of the “broken” next to the “whole” has been the topic of much commentary. The *Kotzker Rebbe*, *zl*, was wont to say, “There is nothing as whole as a broken heart.” This lends us much insight into the true meaning and value of brokenness. One who is presently broken, but was for the majority of his life whole, is actually transitioning from one form of “whole” to another (perhaps more poignant) form of “whole.” The Luchos without the Divinely-engraved lettering (which flew off) reverted to stone; the *talmid chacham* whose Torah knowledge has left him is a mere man without the spiritual accoutrements and benefits that Torah knowledge affords a person. The Aron HaKodesh did not contain a set of “whole” Luchos and particles of the broken Luchos, but actually had two “whole” Luchos – one represented whole in the physical sense; the other represented the wholeness of a broken heart. For the Jew who confronts life amid adversity, his hope and trust enable him to cement the broken shards and make them whole again.

I think there is another connection that exists between the *Shivrei Luchos* and the *talmid chacham* who has forgotten his Torah. They both impart a similar message. When Moshe descended the mountain and saw the moral profligacy that had bewitched the nation, the perverse revelry which showed their delight in sinning against Hashem, he made a judgment call to break the Luchos. A Golden Calf and Luchos do not mix. Torah must remain pristine. It cannot collaborate in any way with anything that undermines Torah values. Torah neither brooks compromise, nor does it need embellishment. It is free-standing and requires neither assistance nor support. One who is devoted to Torah does not dance around a Golden Calf. Moshe made a major leadership decision which Hashem ratified. The Almighty thanked Moshe for his decision, and it became his epitaph as the closing words (*I'einei kol Yisrael*, “before the eyes of all Yisrael”) of the Torah. The *Shivrei Luchos* represent a solemn, awe-inspiring *Kiddush Hashem*, sanctification of Hashem's Name, a lesson for future generations: The Torah does not negotiate. It must remain pristine, untouched, pure.

The *talmid chacham* whose learning is no longer a part of him represents a person who has devoted his life wholly to Torah. He neither sought nor cared for material benefit and physical diversion. He gave it all up in order to devote his life to the study of Torah and dissemination of Torah. Now, he is old, shattered by the ravages of time and ill health. His Torah is no longer a part of him, as the words

of the Luchos were no longer a part of the Luchos. They both attest to the verity of Torah without embellishment, Torah without compromise. People might harshly view the *talmid chacham* in his present state as a sad relic. The Torah views him as a *mekadesh Shem Shomayim*. This is why he is compared with the *Shivrei Luchos* and accorded the same respect, because, after all, he has earned it.

ועשית שנים כרבים ... משני קצות הכפורת. והיו הכרבים פרשי נופים למעלה ... ופניהם איש אל אחיו

You shall make two Cherubim... from both ends of the Kapores...The Cherubim shall be with wings spread upward... with their faces toward one another. (25:18,20)

The Baal HaTurim writes: *Keruvim* – *Kravva*, like young children. He cites the *pasuk*, *Ki naar yoraei v'ohaveihu*; “When Yisrael was a lad I loved him” (*Hoshea* 11:1). The purpose of the *Mishkan* is to draw and continue *hashroas haShechinah*, the Divine Presence, into the earthly sphere (thus, bringing sanctity and deeper spirituality into our midst). The primary place where the *Shechinah* reposed was between the *Keruvim*, whose facial features were that of young children. The *Keruvim* aroused *Klal Yisrael's* attribute of *naarus*, an exciting, exuberant and passionate drive to serve Hashem and observe His *mitzvos*. This is the merit by which we warrant Hashem's repose within our midst.

In his commentary to *Shemos* 25:5, *Vayishlach es naarei Bnei Yisrael*; “He sent the youths of *Bnei Yisrael*.” (*Onkeles* says this refers to the *Bechoros*, Firstborn, who were charged with slaughtering the *Korbanos Shelamim*.) *Ramban* defines *naarei Bnei Yisrael* as the “young men who had not yet tasted sin, never having approached a woman (never having any immoral thought or action) for they are the *mivcharim*, choicest, among the people and the holiest among them.” Thus, *Ramban* implies that the advantage of youth is purity and sanctity, not yet having been tainted by sin.

The Talmud (*Bava Kamma* 92b) quotes *Rava* asking *Rabba bar Mari*: “From where is this matter derived whereby people say, ‘When we were small, we were considered to be men; now that we are old, we are considered to be children?’ Rabbi Mari answered that it is written in the Torah (*Shemos* 13:21), that when *Klal Yisrael* initially travelled in the wilderness, Hashem Himself guided them with a Pillar of Cloud and a Pillar of Fire. The Almighty Himself guarded the Nation. At the end, however, when the nation had “aged” and become more distinguished, they were guarded and led by an angel dispatched by Hashem. (The problem he posed was: It appears that when we were young we were important; when we aged, however, we lost our significance and were treated like children.)

Obviously, the above dialogue in the Talmud requires serious commentary. *Horav Eliyahu Svei, zl*, quotes *Horav Mordechai Pogremonsky, zl*, who addresses Hashem's initial guidance of *Klal Yisrael*, then transfers it over to an angel. Should it not be the opposite? Youth bespeaks strength and independence. Age evinces infirmity and weakness. A nation that has aged and weakened requires more significant assistance than one that is in the bloom of youth. *Rav Pogremonsky* explains that age is a term applied to sin. *Rashi* comments concerning the *pasuk* in *Sefer Tehillim* (71:9), *Al tashlicheini l'eis zikhah*; “Do not cast me off in time of old age,” “If I have aged with sin, do not reject me.”

When one is young, i.e., with little to no accumulated sin, he has a greater ability to recognise and acknowledge Hashem via the medium of what transpires in the world – especially in that which occurs in the immediate proximity of his personal life. His rationales and excuses, the cynicism that comes with aging, does not hamper his ability to see with clarity. In other words, as we age, we conjure all kinds of reasons for our errors of “omission or

commission.” As we age, the blinders become larger and thicker, obviating our ability to see lucidly and acknowledge Hashem.

This is what *Rava* lamented: When a person is young, pure of sin, his vision of Hashem is clear and not myopic. When he ages, it becomes stunted, imprudent and indulgent. He has a *teretz*, answer, for everything, with cynicism abounding in his every word. When *Klal Yisrael* left Egypt (when they were “young”), Hashem led them. Once they sinned with the Golden Calf, they lost that special closeness. They were now transferred to the care of an angel. *Naarus* is thus defined as purity from sin, which engenders Hashem’s love for us.

The *Alter*, *zl*, *m’Kelm* quotes his *Rebbe*, *Horav Yisrael Salanter*, *zl*, who posits that the advantage of *naar*, youth, is a constant drive to learn, to amass more, greater and deeper knowledge. *Klal Yisrael*, regardless of their erudition, seek to delve deeper into the Torah, to swim in the sea of *Talmud*. They never know enough; they never have enough. They always want more Torah. This is the benefit of youth. [It is not reserved for youth. Indeed, the greater one is, the more he has learned, the more he realises and acknowledges that he has so much more to learn. Youthfulness is an attitude which can and should be shared by young and old alike.]

Rav Svei supplements this with his own caveat. A young child views everything as “new.” Everything that he learns and observes is new to him. This is the attitude of *naar*, youth: excitement concerning everything that he learns. It is special; it is precious; it is new! This emotion should permeate every aspect of our service to Hashem. I remember a few months ago, when I finally left the pandemic-generated isolation of my home to go to *shul* for the first time, the excitement of *davening* with a *minyan*, of hearing *krias haTorah* was overwhelming and palpable. Can I say the same thing now? *Hischadchus*, newness; excitement, exuberance, spirited, eager, etc. These are the words that should define our *avodas hakodesh*.

Perhaps we may add another understanding of *naar*. *Hisnaari mei’afar*, “shake off the dust” (*Lecha Dodi*). Young people live lives that are unfettered by cynicism. Optimism reigns when one is filled with youthful ardour; avoiding the scepticism and misanthropic moods that often accompany someone who has been blindsided by the vicissitudes of human life. Shake it off! Act! Ignore the pessimists and naysayers. This is youth.

One *gadol* particularly exemplified the vitality of a youth – despite his being beset with illness, old age and heavy emotional baggage; it was the *Ponovezher Rav*, *Horav Yosef Kahaneman*, *zl*, who can be credited with re-establishing Torah in *Eretz Yisrael* following the destruction of the Torah centres of Europe. The *Tchebiner Rav*, *zl*, said of him, “The *Ponovezher Rav* showed us what Torah vitality is!” He had every reason to escape to *Eretz Yisrael*, retire from public life and learn all day, but, as he himself said, “I sacrificed the greatness of the ‘*Ponevezher Gaon*’ for the sake of the *Ponevezh Yeshiva*.”

The *Ponovezher Rav*’s achievements are beyond incredible. He demonstrated that a person is imbued with mighty willpower and unlimited resources with which he can accomplish so much. What prevents him from realising success? The perceived and realistic obstacles and barriers that affect little people. One who places his trust in Hashem, as did the *Ponovezher Rav*, can surmount and overcome all challenges. Hashem will grant him success if he will “shake off” the fetters that attempt to separate him from achievement.

ויהי תאמים מלמטה ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת

They must be coupled together on the bottom, and they must also be coupled together evenly on the top with one (square) ring. (26:24)

The *Mishkan* had two abutting wall planks, which ran from east to west and from north to south, meeting at the corner of the *Mishkan*. They are described as *to’amim milmatah*, coupled together on the bottom. The words *to’amim* and *teumim* have the same root, which means twins. Thus, although being two distinct units, separated by the *Adanim*, silver sockets at the bottom (in which pegs of the planks were placed), they fitted and complemented one another. The tops of the planks had to be *tamim*, matched up – completely, united by the *tabaas*, ring, that passed over them.

Horav Shimon Schwab, *zl* (quoted in *Rav Schwab on Chumash*), observes that the construction of the *Mishkan* serves as (among other lessons) a metaphor for the building of the Jewish marriage and, by extension, the Jewish home. A man and a woman are two distinct individuals, with variant personalities, who share common interests. Based upon their individual talents and strengths, they will approach each specific endeavour differently. Twins are born together, often have similar appearances, but maintain different personalities and talents. Nonetheless, they have a unique relationship unlike the average two siblings. Concerning the physical, mundane aspects of marriage, the young couple are *toamim milmatah*, coupled together on the bottom. Coupled is sufficient, since, after all, they are different. On the other hand, concerning the “top,” *hashkafos*, Jewish philosophical outlook, spiritual values, etc., a husband and wife must do more than merely complement one another. They must be *yachdav*, completely united, unified as one, like the *kerashim* which *yachdav yiheyu toamim*.

This accord (fusing of the minds) is created via the *tabaas*, single ring, over both planks. The *Rav* says that this is the source for the custom of using a ring as the medium of marriage, as opposed to any other item of value (*Tosfos Kiddushin* 9A). (Perhaps this is why we should maintain the custom of a single ring ceremony. Two rings imply two *hashkafos*.) The Jewish home is referred to as a *mikdash me’at*, a mini sanctuary. The wedding accentuates the similarities between the sanctity of the Jewish marriage (a union of holiness, hence, *Kiddushin*) and the *kedushas*, sanctity, of the *Mishkan*.

Va’ani Tefillah

שים שלום

Sim Shalom

Establish peace.

Requesting peace does not only mean that one does not want to be involved in any form of strife. Indeed, the most essential form of peace, the key to good fortune and enjoyment, is peace of mind. One who is not at peace with himself is not at peace with anyone. Without inner peace, one is unable to cope with the realities and challenges of life. One who is positive about life can, and will, roll with the punches, accepting adversity as it comes, looking for the positive take on everything that occurs. In *Sefer Orchos Chaim l’Ha’Rosh* (69), the *Rosh* teaches: “Want whatever Hashem wants for you. Enjoy whatever you have, whether it be a little or a lot.” *Horav Mordechai*, *zl*, *m’Lechovitz*, says (quoted by *HoRav Avraham Chaim Feuer*), “If things are not as you want them to be, you should want them to be as they are.” In other words, if one believes (and we all do) that Hashem controls, guides the world with our lives included, then there is a good reason for what is happening. Being depressed over it will not alter the results. Rather, if we accept it as a G-d-mandated occurrence, with a sense of peace of mind (not resignation) and positive acceptance that this is what Hashem wants, then we achieve true harmony and satisfaction in our lives.

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / e-mail: peninim@dvar.info

When You Give from Your Heart

דבר אל בני ישראל ויקחו לי 25:2 תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי

"Speak to B'nei Yisroel and let them take for Me a portion, from every man whose heart motivates him you shall take My portion." – Being that the beginning of the Posuk says, "ויקחו לי תרומה" – why does it need to repeat it at the end of the Posuk, "תקחו את תרומתי"? Additionally, why does the Posuk end with, "תרומתי" – "My Terumah," instead of just using the same Loshon as the beginning of the Posuk, "תרומה"?

Being that the beginning of the Posuk says, "ויקחו לי תרומה" – why does it need to repeat it at the end of the Posuk, "תקחו את תרומתי"? Additionally, why does the Posuk end with, "תרומתי" – "My Terumah," instead of just using the same Loshon as the beginning of the Posuk, "תרומה"? There are times that a person can give 10 Dinar to Tzedakah and Hakodosh Boruch Hu can consider it as if he gave a 100 Dinar, due to the purity of his heart when giving it, and because of the effect that the money had.

There was a story with a wealthy person who spent two hundred gold coins in order to help a sick man who was deathly ill. The sick man was healed, and his life was saved due to the wealthy man giving money for his healthcare. The wealthy man had great Simcha that he was able to help and save the life of a Yid, especially for the sick man was a known Yarei Shomayim. One night the wealthy man had a dream, and he saw an elderly man with a face glowing like the sun who had magnificent ledgers in his hands. The wealthy man asked the elderly man what is written in the ledgers that he was holding. He responded that in these ledgers were written all of the Mitzvos performed by Klal Yisroel. Each type of Mitzvah had an exclusive ledger. The wealthy man asked to see the ledger of the Mitzvah of Tzedakah and Gemilas Chasodim. The elderly man pulled out an extremely thick ledger and gave it to him. The wealthy man asked why this ledger was so thick, and he answered that the ledger was divided based upon all the different types of Gemilas Chasodim: Bikkur Cholim, clothing the unclothed, feeding the hungry, performing duties on behalf of the Tzibur, supporters of Torah, and helping the orphans - among the many different sections in this ledger.

The wealthy man asked to see the section of those who give Tzedakah on behalf of sick people. He saw many names written there, but had trouble finding his own name there. The elderly man showed

him his name, but the man was irritated, for above his name was the name of a man who was very poor, yet this poor man's name was listed before his own. This could not be, for he knew that man was exceedingly poor and could not have given a lot of money, yet he also knew that he could not be mistaken for the ledger clearly spelled out the man's name and town, and there was only one man with that name in the town. He asked the elderly man – how could it be that this poor man performed a greater act of Chesed, when I gave so much money to help this individual from certain death due to his illness?

The man answered him that this poor person knew of a person who had a sickness within him, yet he outwardly seemed fine, and was not aware of his illness. The sick man went to the doctor, and the doctor recognized his illness, and told him that he must take a certain medicine that very same day. The doctor did not want to scare him, and did not tell him directly that if he did not take the medicine that same day, the disease would spread and he would not recover. The doctor did tell the poor man about the urgency of the sick man taking the medicine that same day. The sick man was unable to purchase the medicine for it cost 10 silver coins, but he only had 7. The poor man knew about the situation and guaranteed the 3 remaining coins so that the sick man would be able to purchase the medicine. The sick man purchased the medicine, took it, and recovered – all thanks to the poor man who gave the three coins.

The wealthy man was still bewildered as to why this poor person, who gave only three silver coins to save someone's life, was written in the ledger before him, who gave 200 gold coins to save someone's life. The elderly man explained to him that while it is true that he gave much more, nonetheless, there are three reasons that the other person's act was greater. 1 – You were very proud in your heart that you gave such a large amount to save the person, and you rejoiced in the importance you were given due to your act. 2 – The sick man who was saved and his entire family constantly praise you and bless you for your meritorious act. 3 – You received great honor from all who heard about your virtuous act, and were looked upon highly by others because of it. Regarding the act of the poor man who gave the three silver coins, it was not considered to be a great act in the eyes of others. Even from the sick person himself who was saved by this poor man, for the sick man just

thought that the poor man gave him 3 silver coins so that he could obtain his medicine that day, though if not for that, he would have probably obtained his medicine sometime in the future. He was not aware that he would have died had the poor man not assisted, and was therefore not overly grateful to the poor man. Thus, the poor man is written in the ledger before the wealthy man. We see from this story the concept that there are those who give 10 coins, and Hakodosh Boruch Hu considers it as the person gave 100 coins. This means that there are times one can give 10 coins while Hakodosh Boruch Hu adds 90 to it, to make it as if the person gave 100 coins. "ויקחו לי תרומה" – Hakodosh Boruch Hu says – take for Me, "מאת כל איש אשר ידבנו לבו" – and when you give from your heart – a complete heart, then, "תקחו את תרומתי" – I will also count My Terumah, the 90 coins, into your Terumah, so that it will be as if you gave 100 coins. (ברכת הרי"ח)

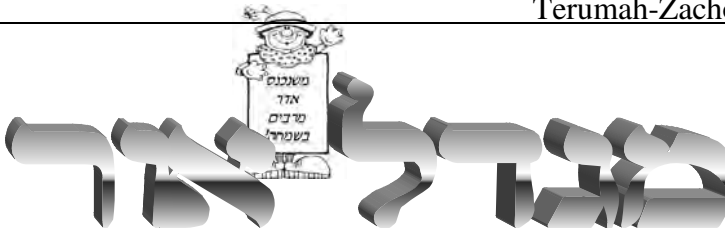
Why does the Posuk say, "ידבנו לבו" – that his heart wants to give? There are certain limbs which are מקבלים, they accept, and they are not נותנים, they don't give. There are other limbs which are נותנים but not מקבלים, and others which are both נותנים and מקבלים. The heart is that which is נותן but is not מקבל. The Torah is stressing that the one giving the Terumah should be a true giver, without seeking to receive something in return. (תולדות יצחק)

First, we must know that Hakodosh Boruch Hu does not need anything from us. The money is His, as is everything else that we have. The only thing one can truly give to Hakodosh Boruch Hu is his heart. Hakodosh Boruch Hu is abundantly merciful, and He gives us much reward for actions that we do with His money. The giving of money to the Mishkan was all about doing it L'shem Shomayim. If one did not do it L'shem Shomayim, then he missed the whole point in the giving. This is not the same for one who gives Tzedakah to the poor, for even if he does not do so L'shem Shomayim, he is still accomplishing something and creating a Tikun in the world when he gives money to a poor or destitute person. Hakodosh Boruch Hu knows exactly what is in our hearts and we will be rewarded based on what is in our hearts. We must seek to truly give our hearts to Hakodosh Boruch Hu, as He seeks to give us much reward for it. We must want to do more than just create a Tikun by giving money to the poor and needy, but we must do so for the sake of Hakodosh Boruch Hu. May we be Zoche to not just give money, but to give our hearts.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshet" or to receive a free weekly Dvar Torah on the Parsha- Please email: ParshaPshet@gmail.com. Thank you, Y. Schechter

Help people be surrounded with holiness and insight.
Print, e-mail, and share Migdal Ohr with others.
You'll be glad you did.
E-mail 'Subscribe' to
info@JewishSpeechWriter.com

©2021 – J. Gewirtz

A publication dedicated to Harbotzas Torah

This week's issue dedicated by
**Rabbi Jonah and
Blanche (a"h) Gewirtz**
Silver Spring, MD
*In appreciation of the efforts expended
in publishing these Divrei Torah each
week and in honor of their son's
birthday on 9 Adar.*

Zmanim for שבת

Wesley Hills, NY

5:17 - הדלקת נרות שבת
5:35 - שקיעה
8:46 - זק"ש מ"א
9:26 - זק"ש גר"א
10:31 - סוף זמן תפילה
5:37 - שקיעה
6:19* - צאת הכוכבים
6:49 - צאת 72

Times courtesy of MyZmanim.com

Now You Know!

This week we read Parshas Zachor, the commandment to remember what Amalek did to us when we left Egypt, and to eradicate them from the planet when the time comes.

It is a biblical commandment to recall this and it must be heard or read at least once a year lest we forget.

What did Amalek do? They attacked the Jewish People and killed the weak and stragglers. They did not do this for any typical reason for going to war such as to protect their own land or to conquer more. Amalek attacked us solely to show the world that the Jews were no different than anyone else.

They didn't want any nation to think we were holy and special, least of all us. Chazal compare them to someone who jumped into a hot bath. Though he got scalded, he cooled it off for everyone else.

We were coming from the miracles of Egypt and the high of drawing closer to Hashem through His Torah. We were on an upward trajectory and this was untenable for them. They needed to shatter that momentum. They "cooled" us off to prevent our growth.

This is something we can never forget nor ever forgive. Amalek is the eternal enemy of Hashem because they wish to be obstacles to spiritual growth. They blind people to the truth – that we were created for greatness and can achieve it.

Thought of the week:

If your environment isn't making you a better person, then maybe you need a better environment.

"וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה..." (שמות כה:א-ב)

"And G-d spoke to Moshe saying: Speak to the Children of Israel and they shall take for Me a tribute ..." (Exodus 25:1-2)

There is a famous question asked here regarding the donations to the Mishkan. The words used to command the Jews to bring forth contributions to build the new "home for Hashem" in their midst are quite strong. However, then we are told that the gifts are to be taken from those whose hearts uplift them to give.

If the donations are voluntary, how can Hashem command that people "want" to give? He could command Moshe to talk to the people, perhaps, but the words used here convey a firm directive that they should donate. Can Hashem mandate emotions?

Chazal tell us, "Hakol b'yadai Shomayim, chutz m'yiras Shomayim," everything is in the hand of Heaven except for fear of Heaven. That is to say, Hashem gives us the ability to control our emotions and choose how we feel about Him. Those who are G-d-fearing are very precious to Hashem because they are choosing to love and revere Him. Therefore, it would seem that even if He can, Hashem *will* not control people's emotions. In that case, what sort of command is it that we find here, that everyone was to contribute? What if they didn't feel like it?

The answer is that though Hashem will not command you to feel something, He **WILL** command you to behave in a way that is conducive to serving Him. We have promises of reward and punishment which are intended to motivate people to act properly. Those who take them to heart will likely act correctly, and those who do not will likely not serve Hashem in a proper way, because though they might be motivated one moment, they can just as easily be fickle and turn away from Hashem when the mood strikes.

However, if one puts himself in a situation where he is likely to move in the right direction, he can then ensure that he will continue to want to serve Hashem. By choosing the proper environment, by surrounding one's self with Torah scholars and pious Jews, and by eschewing the influences that interfere with a true connection with Hashem, one can direct himself to the right path.

This is what Hashem was commanding Moshe. Speak to the Children of Israel and drive home the point that they need to want to donate. They can do that by clinging to people like Moshe and the elders. They can do that by focusing on the kindness Hashem showers upon them every day. When they do that, then their hearts will lift them up and they will truly desire to do whatever they can to foster closeness between themselves and Hashem.

As the Torah continues, "They shall make a Mikdash for Me and I shall dwell in their midst," which can be translated as "they shall **BECOME** a Mikdash for Me." By aligning ourselves with those who are close to Hashem and learning from their example, we can become close to Him and become the essence of the Mikdash - so He can dwell within us.

A twelve-year old boy decided that he would grow long payos, sidelocks, which are a fulfillment of the mitzvah not to 'destroy' the hair of the head at the temples. Though he came from a Chasidic background, this was still highly unusual at the time he did it, back in the 1950's. It wasn't common then for Jews to be so "noticeably" Jewish.

He explained his reasoning. He loved Westerns but felt that the movies were a distraction from his studies and what he wanted to become. He knew that if he wore long payos he would be too embarrassed to go into a theater. At the end, this young man grew to be a great Talmid Chacham - because he knew how to force his own hand.

לפחד ממשהו ואז הגיבור יעזוב אותם. בשביל זה הבאתי את המשל של הגיבור.

מה שצריכים עכשיו עם ישראל, זה רק לחזק אותם! לחזק אותם – בורא עולם אוהב אותכם! שומר עליכם! אנחנו בידיים שלו הטובות! ישתבח שמו לעד!

בשביל לחזק את האמונה, גם צריכים להתפלל על זה, לבקש מה' יתברך: "הקב"ה תחזק לי את האמונה!"

וגם צריכים הרבה להגיד תודה! כשאדם אומר תודה ועוד תודה! צריכים לראות, ישתבח שמו לעד! כמה טוב ה'! איזה טוב ה'!

איזה יופי! תסתכל כמה טוב ה' עושה איתך! וגם מה שנראה לך שהוא רע, תסתכל על דברים שחשבת פעם שהם רעים, ואח"כ ראתי שה' עשה רק טוב!

ככה תחזק את עצמך! להרבות בתודה! גם על מה שנראה לך רע, אתה תראה איך שתגיד תודה הכל יתהפך לך לטוב!

תדעו לכם, מזמור לתודה, כל מזמור בתהילים זה עולם ומלואו, אבל מזמור לתודה, אפילו שהוא קצר ממש זה עולם ומלואו, אמונה בשלמות! ממש!

אמרו לי כבר כמה אנשים שעל כל דבר הם אומרים מזמור לתודה. באתי לאיזה מקום, לחצתי על המעלית, ישר אמרתי מזמור לתודה שהמעלית עובדת. שנפתחה הדלת, מזמור לתודה, וכו', על כל דבר! ואתם תראו איזה חיים מתוקים שיהיו לכם, להגיד על כל דבר, גם על הדברים הכי רגילים, מזמור לתודה!

הריעו לה' כל הארץ! עבדו את השם בשמחה! בואו לפניו ברננה! דעו כי ה' הוא אלוקים!

זה המסר של מזמור לתודה, זה המסר של האמונה – דעו, כי השם, שהוא הווייה, שהוא רחמים, הוא אלוקים, הוא הדין.

אל תחשבו שיש טוב ורחמים ויש דין. מה פתאום! הדין גם הוא יוצא מהרחמים של השם יתברך!

וכשאדם מחליט שהוא מאמין ברחמים של בורא עולם. ואומר: "בורא עולם, מי הביא לי את הצרה הזו? אתה! שאתה אוהב אותי, שאתה כולך רחמים! בוודאי זה לטובתי, אפילו שאני לא מבין – תודה!

וכשאדם חי שה' הוא אלוקים, הוא באמת יראה איך הכל מתהפך לטובה!

אם אדם יזכה לדעת שה' הוא אלוקים, הוא יראה! וזו המלחמה על האמונה, ורק פה זה המבחן! שאדם ידע, שמה שלא יעבור עליו בחיים, הוא תמיד יזכור – מי הביא לי את הדבר הזה? מי? אבא שבשמיים שהוא אוהב אותי, ודאי שזה לטובתי!

אין שום ספק שזה לטובתי! שום ספק! לכן אני אגיד לו תודה! וכשאדם אומר תודה על מה שנקרא רע, התודה היא הביטוי שאתה מאמין שבורא עולם אוהב אותך ועושה איתך רק טוב. וכשאתה לא יכול להגיד לו תודה, אתה לא מאמין שהוא אוהב אותך, כי אתה הולך לפי השכל שלך.

אם אתה הולך לפי האמונה, התודה, ככה אני אומר לבורא עולם: "התודה, זו ההוכחה, זה הביטוי שאני יודע שאתה אוהב אותי ואתה עושה רק טוב!"

ככה אמרתי לו. זו התודה!

לכן כל אחד ואחד, שיתחזק עכשיו להגיד הרבה פעמים מזמור לתודה.

זכיתי להכניס את הנקודה הזו, שאדם אומר שמונה פעמים מזמור לתודה רצוף, כל צרה שלא תבוא יהי רצון, הוא יראה ניסים ונפלאות! שמונה פעמים מזמור לתודה רצוף ורואים ישועות, ישתבח שמו לעד!

וזה זמן, כמו שאמרתי, לשמח, לחזק, לעודד! משנכנס אדם מרבים בשמחה! לשיר שירים! לספר בדיחות! כל הדרכים של השמחה!

והעיקר זה מה שאנחנו זוכים ללמד אותכם, אמונה! כי האמונה זה הכלי לקבל את השמחה.

מה שאנשים לא יודעים, שחושבים שאמונה זה דבר שאדם צריך להמציא אותו מאיפה שהוא.

שאמונה זה בידיים של האדם, ואם אין לו אמונה זה לא בסדר. וזה ממש מצחיק.

מאיפה תמציא את האמונה? אתה צריך להאמין שאמונה מקבלים מבעל האמונה!

ומה היסוד? שאדם יודע שהוא אפס, בעצם לא אפס, אלא אפס גדול!

והכל מקבלים רק מהבורא יתברך שמו! ואם אפס מתחבר לאחד, שזה הבורא, הוא נהיה עשר.

לכן גם אמונה צריכים לבקש מאבא! מאיפה נמציא את האמונה? רק מהבורא יתברך, לבקש: "תן לי את האמונה שאתה פה נמצא ושומע אותי, ורואה אותי, ומשגיח עליי, ושומר עליי, ואין מי שיכול לנגוע בי! ואתה הגיבור של העולם! ומי יכול לנגוע בי! אני לידך! אני מחזיק את הידיים שלך! מי יכול לנגוע בי?! אין כלום! לא מידת הדין ולא כלום!"

כי אדם יכולה להכנס בו מחשבה: אבל אני לא צדיק גמור, אני עדיין עושה עבירות.

מה ז"א? מה אתה חושב, שיש משהו שישיר נהיה צדיק? ורק מי שנהיה ישר צדיק ממש מושלם, רק אותו הבורא שומע?

איזה דמיונות! אם אתה רוצה להיות צדיק, אתה כבר נקרא צדיק! כי אתה רוצה להיות צדיק!

אפילו שהתהליך יקח המון זמן, אם אתה רוצה להיות צדיק, אתה כבר נקרא צדיק בשמיים! אפילו שאתה צריך עוד ללמוד ולהתפלל על זה, ולעשות תשובה, ועוד ועוד.

לא להתבלבל! לדעת שבורא עולם אוהב אותנו! משגיח עלינו! ישתבח שמו לעד! רק טוב יהיה לנו! ובאמת עכשיו אחרי שחזקתי אותכם, שאתם יודעים, ש – מי אתה? אפס! אתם יכולים להיות רגועים.

כי כשאדם יודע שהוא אפס רגוע, הוא יודע 'אני אפס, רק בורא עולם יכול לעזור לי, מה אני צריך? אמונה? בורא עולם תן לי אמונה! מה אני צריך? שמחה? בורא עולם תן לי שמחה! אני רוצה להחזיק לך ביד? תן לי להחזיק לך ביד!', וכל דבר! רק לבקש מהבורא!

זה השכל! בפשיטות! לדעת שאני אפס! למה אדם מתבלבל? כי הוא חושב שיש איזה 'אני', וה'אני' הזה יכול להמציא המצאות ואז הוא חושב שזה תלוי בו וכל היום רודף את עצמו.

הוא לא מבין שהוא אפס אחד גדול! אתה רוצה להיות עם ה'אני' שלך? תחיה בגהינום. אתה רוצה להיות בגן עדן? תחיה באמונה שאין עוד מלבדו ואתה אפס.

אז מה הבחירה? הבחירה שאתה מבקש מבורא עולם שיחזיר אותך בתשובה ויתן לך כח, והכל. מה הבחירה? שאתה תעשה? מה אתה רוצה, להיות מציאות? מחילה, יש בורא לעולם שהוא עושה את הכל והכל רק בידיים שלו ולכן מבקשים ממנו הכל.

ועל זה תבקשו ראשון: "אבא שבשמיים, תן לי לדעת שאני אפס, וכל הבחירה שלי היא רק לבקש ממך, על כל דבר".

ויהי רצון שנזכה שכל עם ישראל ידעו את אפסיותם ויזכו להיות את האמונה האמיתית, ונזכה יהי רצון שכבר היום נשמע את שופרו של משיח, אמן כן יהי רצון.

העלון

לכבוד נשמתו הטהורה והקדושה של הצדיק הקדוש אדונו מורנו ורבנו נחמן בן פיגא זיע"א.

וכן לעילי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה

וכן לעילי נשמת חברינו היקרים ארז בן דליה ע"ה ונענע בן רומיה ע"ה וכן

לעילי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה וכן לעילי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה

בתוך שאר כל נפטרי ישראל

נא לא לפרסם בשיטת חתמי ליה ופרסומי התורה / העלון מוקדש לזכירתו של מורנו הרב שלום בן ימנה שיזיה ויארץ ימים בבריאות איתנה עד מאה ועשרים שנה

מה קרה לאותו בנאדם? התחיל לפחד לפחד, שהגיבור לא יעזוב אותו.

מה הנמשל? אדם צריך לדעת שהגיבור זה בורא עולם, כשאתה הולך איתו, פירושו שאתה מאמין בו, אז מי יכול לנגוע בך? מי יכול להזיק לך? מי יכול לעשות לך איזה שהוא דבר רע? אף אחד! מישוהו יכול להתקרב אליך? רק רואים את הגיבור וכולם בורחים, כולם מתבטלים!

הכל מתבטל! ברוחניות ובגשמיות! מידת הדין מתבטלת! שום נגיף לא יכול להתקרב אליך, מי יכול להתקרב? רואים את הגיבור!

רואים שהגיבור מחזיק לך את היד, מישוהו יכול להתקרב אליך?! האדם צריך להבין שאם הוא יפחד ממשוהו חוץ מהבורא יתברך שמו, הבורא עלול לעזוב אותו.

ולכן אדם תמיד צריך לפחד שהבורא לא יעזוב אותו, ולהשתדל תמיד להתחזק, לדעת – **אנחנו בידיים של בורא עולם!**

אדם שיש לו אמונה, איך שהוא מאמין ככה יהיה! אם הוא מאמין שה' עושה רק טוב, רק טוב יהיה לו!

מה שחז"ל אמרו שכל מה שה' עושה לטובה הוא עושה – זו אמת לאמיתה!

זו האמת לאמיתה!

אי אפשר להבין כמה בורא עולם הוא רק טוב!

אדם שיש לו קצת דעת הוא יודע כמה בורא עולם הוא רק טוב ועושה רק טוב! וכשאתה מאמין ככה אז רק טוב יהיה לך.

אדם מפחד כי הוא חושב שיכול להיות רע. אבל מי יעשה רע?! הרי אין עוד מלבדו, אז מי יכול לעשות רע?!

הרי יש לנו כלל באמונה – אין מי שיכול להטיב לך או להרע לך, אם לא בגזירת הבורא. אז יוצא שמה? שאין מי שיכול להרע לך, אין מי שיכול לעשות רע אם לא בגזירת הבורא.

והבורא עושה רק טוב!

לכן אדם שחי באמונה שבורא עולם עושה רק טוב – רק טוב יהיה לו!

אדם שחי באמונה שבורא עולם אוהב אותו תמיד, אז הוא חי באמת שהוא חי מחזיק בידיים של הגיבור, ומי יכול להתקרב אליו? שום דבר!

אין מה לפחד!

יוצא שעיקר העבודה רק להחזיק באמונה.

ולכן אמר רבנו אמר שעיקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה. ורבנו אמר שלפני שיבוא משיח מעט יחזיקו באמונה.

הצדיקים אמרו שבדור האחרון יהיו כאלו נסיונות שלהאמין בה' יהיה קשה כמו לטפס על קיר חלק.

והזמן הזה זה רצון הבורא יתברך שמו, שנתחזק באמונה! ורק נשמח! לשמח את עם ישראל! לעודד את עם ישראל!

זה הזמן עכשיו!

כל הנבואות האלו שמפחידים את עם ישראל, אפילו אם הייתי יודע איזו נבואה, הייתי מבין שלא צריכים להגיד אותה, כי זה לא יחזיר אנשים בתשובה. זה יכול רק להפחיד אותם, והם יתחילו

הגיע החודש שחזינו לו. אחרי כל מה שעברנו. משנכנס אדר מרבים בשמחה. ויהי רצון שמעשיו נזכה להתחזק בשמחה ולהרבות בשמחה.

וידוע שחודש ניסן זה החודש של הגאולה, ויהי רצון שנזכה שככה יהיה, נרבה עכשיו בשמחה ונזכה לגאולה השלמה. אמן.

על חודש אב אמרו רבותינו משנכנס אב ממעטים בשמחה. כמה ממעטים? מעט מאוד, רק מה שכתוב בשולחן ערוך. דברים מסוימים מאוד.

על חודש אדר כתוב 'משנכנס אדר מרבים' בשמחה, ולא כתוב לנו כמה. פירושו שמשנכנס אדר מרבים בשמחה כמה שיותר. תרבה ותרבה, בלי שום הגבלות! [כמובן שלא על ידי סמים או אלכוהול].

ואיך באמת מרבים בשמחה?

ישנה העבודה הפרטית של כל אחד, שכל אחד צריך לעבוד כל הזמן, כל החיים, איך להיות בשמחה כל הזמן, למרות כל מה שעובר עליו.

רבנו הקדוש כותב 'דע שעיקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה'. וזאת אומרת כפשוטו, שאם זוכים לאמונה זוכים לגאולה, וכמובן שזוכים לשמחה.

הגאולה הכללית זה דבר שהוא רק בידיים של בורא עולם, הוא יחליט מתי להביא את הגאולה הכללית. אנחנו מתפללים, מייחלים, מבקשים, שתהיה עכשיו עכשיו בעזרת ה', מיד בקרוב, הגאולה הכללית.

אבל הגאולה הפרטית של כל אחד ואחד, זו העבודה של האדם בעצמו.

הגאולה הפרטית תלויה באמונה של האדם.

אנחנו שומעים כל מיני נבואות זעם, והפחדות... – לא! אנחנו צריכים להחזיק באמונה! שאנחנו בידיים טובות של אבא שבשמיים! שהוא אוהב אותנו! כמו שאנחנו אומרים בכל יום 'אהבת עולם אהבתנו', והוא שומר עלינו! 'הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל! והוא משגיח עלינו!'

ואנחנו בידיים הטובות שלו! אין לנו מה לפחד משום דבר בעולם!

מי יודע איזה עוד נבואות יגידו? אבל אנחנו בידיים של בורא עולם, ומי שמחזיק באמונה הוא כאילו מחזיק בידיים של בורא עולם.

הבורא הוא אין סוף ואין תכלית, אין לו גוף ולא דמות הגוף, אבל ממש כאילו.

יש משל שמסביר איך אדם צריך להחזיק רק באמונה ולפחד רק מה'.

למשל, איזה אדם, חלש מאוד, שהלך ביחד עם איזה גיבור, והלכו ביחד ברחוב, באיזה אזור שנחשב מסוכן. והאדם החלש היה כל הזמן מפחד, כל רגע היה נבהל ומפחד!

הגיבור אמר לאותו אדם חלש: "תשמע, אתה הולך איתי ואתה מפחד? מהרגע הזה אם תפחד אני יעזוב אותך!"

פנינים חסידות ברסלב

בְּעֵינַי הַזְכִּירוֹת הִנָּהָג לְאַחֵר בְּכָל יוֹם אַחֵר הַתְּפִלָּה, 'זְכוֹר אֶל תְּשׁוּבָתוֹ אֶת אֲשֶׁר הִקְצַפְתָּ' וְכו'. 'זְכוֹר יוֹם אֲשֶׁר עֲסַדְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחוֹרֵב'. אַחֲרָיו אֲנִישֵׁי-שְׁלוֹמִנוּ שִׁשְׁנֵי זְכִירוֹת אֵלּוּ לְרֹכֵז בָּאוּ עַל שְׁנֵי דְרָגוֹת שְׁבָאָדָם. הֵן בָּעֵת גְּדֻלָּתוֹ וְגִזְאוֹתוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְזָכֹר אֶת אֲשֶׁר הִקְצִיף אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהֵן בָּעֵת יָרִידָתוֹ וְהִפְלָתוֹ, זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר קִבֵּל אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת אֲשֶׁר הָיָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּקִבְלַת הַתּוֹרָה וְשָׁהָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲף שֶׁהָיָה בָּעֵת בְּבִחִינַת הִירֵדָה וְהָיָה מְקַצְיָפוֹ יִתְבָּרַךְ חֲלִילָה. וְהָיָה מְחַיֵּב אֲף בָּעֵת קְצוֹ לְחַזֵּר לְמִדַּת הַשְׂמִיחָה וְלִבְעֵת וְלִזְכֹּר מַעֲלָתוֹ הַנִּכְוָנָה. וְהָיָה שְׂאֵף שֶׁהָיָה זָכָר אֶת אֲשֶׁר הִקְצִיף אֶסְאוֹ לוֹ לְשִׁכְחַת מִחֻיָּב לְזָכֹר הַיָּטִב יוֹם הַגְּדוּלָּה הַזֶּה אֲשֶׁר עָמַד בְּחוֹרֵב עִם כָּל כָּל יִשְׂרָאֵל וְקִבֵּל שֵׁם הַתּוֹרָה. (שיש"ק ו' - רמז)

ספר מוהר"ת פ"ק פ"ע אחת בערב פורים בתענית אסתר צעקתי להלשם יתברך: "הצלי מקלפת הקן עמלק, וזקנה היה עלי הדבר, כאלו הקן עמלק עומד עלי להפאתי כמזל בידו..." (אנשי הברך, ס"ג).

שבתוכי העולם הזה החומרי יהיה לו ית' מקום קדוש הראוי להשראת השכינה, ויתקיים בכך תכלית בריאת העולם. ובשביל להקים מקום קדוש זקוקים לניתנת התרומה של עם ישראל, שמביאים בנדבת ליבם את כל הדברים היקרים להם מכל ותורמים אותו למען מטרה נעלית זאת.

מוסר הפרשה חידושים לפרשת שבוע

השראת השכינה

פרשתנו פותחת בפסוק (שמות פרק כה ח) "וְעָשֹׂה לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם" חז"ל דרשו "בְּתוֹכָם לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא בְּתוֹכָם, מִלְּמַד שֶׁהַקְדָּשׁ בְּרִיךְ הוּא מְשֻׁכָּה שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל". וצריך לראות וללמוד: (א) איך וכיצד האדם זוכה להשראת השכינה? (ב) צריך להבין איך משרים את השכינה בתוך הלב? (ג) מהו עניין המשכן בזמנינו? מטרתו של יהודי עובד ה' הוא כמו שכתוב בזוה"ק (תק"ז ו' כב): "אשרי הוא מי שמתקן לה דירה נאה בלבו". דירה! מסמלת את המקום הטבעי שבו האדם גדל ומתפתח, ובה מוצא הוא את מרגועו ומנוחתו, ומשקיע את כל כוחות נפשו לשכללה בפאר והדר - איש אשר עם לבבו, בעבור יוכל להפיק ממנה את מירב התועלת וההנאה שיש בכוחה לספק עבורו. רש"י על הפסוק (הר"ל) מסביר "ועשו לי מקדש" - ועשו לשמי "בית קדושה" כלומר איך עושים מקום הראוי לשמו יתברך כאשר עושים בית קדושה. מכאן, אם אין הבית לשמו של הקב"ה, אין בו קדושה, ואין הקב"ה יכול לשכון בו. משל למה הדבר דומה, לאדם המזמין חדר במלון יקר, המחיר מעט יקר, אך בעל בית המלון מבטיח לו כל מיני הטבות. סוף סוף, האדם מתרצה ומזמין חדר, משלם את החדר בכרטיס אשראי, והחדר המפואר נרשם על שמו. ביום המתוכנן הוא מגיע למלון, מקבל מפתח לחדרו, ומצפה למצוא את אותם התנאים המפוארים אשר הובטחו לו.

מה רבה הפתעתו כאשר הוא פותח את הדלת: החדר מולוכך, כל הריהוט הפוך, ובקבוקים ריקים וקליפות

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

עיקרי ההלכות לשבת זכור ופורים משולש

שבת זכור

א. בשבת זו מוציאים שני ספרי תורה, ובספר השני קוראים בפרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק" והטעם כדי להסמיק מעשה המן למעשה עמלק. (רש"י מגילה כ"ט) ונחלקו הראשונים האם מצווה זו מדאורייתא או מדרבנן, ולכן צריכים לזהר בקריאתה מאד ולכוין לצאת ידי חובה. שולחן ערוך (סימן קמ"ו סעיף ב').

ב. צריך השליח ציבור להודיע לציבור שיכונו לצאת ידי חובת מצוות זכירת עמלק ומחייטו שהיא מצווה עשה מן התורה, ושגם הוא מכין להוציא את השומעים ידי חובתם. שולחן ערוך סימן תקפ"ט (סעיף ט). ועיקר הכוונה לצאת ידי חובה בקריאתו של השליח ציבור ואין צריך לכוון לצאת בברכות, והמחמיר תבא עליו ברכה. הגר"י קנייבסקי (ארחות רב חלק ג' עמוד לב).

פורים משולש

א. בשנה זו חל יום פורים דפריים ("ד באדר) ביום שישי, ופורים דמוקפין (ט"ו באדר) ביום שבת, ומכיון שבשבת אין אפשרות לקיים את מצוות הפורים, לכן

פיוצחים זרועים ובדלי סירגיות על כל השטיח, ושיכור מכוסה בבובי סרוח על המיטה. האורח המרומה, בטרם הוציא את כל זעמו על בעל בית המלון, מגרש את השיכור מהחדר. השיכור מעמיד פנים נעלבות, והנה, לתדהמת האורח, רודף המלונאי אחרי השיכור כדי לפייס אותו. לב האדם נמשל לחדר בבית מלון. הקב"ה הוא האורח אשר מוכן לשלם מחיר יקר כדי להתאכסן שם, אך דורש תנאים נאותים של נקיון רוחני, דהיינו קדושה ויראת שמים. אין מקום בחדר לשני דיירים שונים זה מזה בתכלית, כל שכן למלך ולשיכור. בנוכחות שיכור מתועב, דהינו היצר הרע, אז בודאי הקב"ה לא יתרצה להיכנס בכלל, וכך נדחקות רגלי השכינה. קל להבין אפוא, שכל אחד חייב לנקות את חדרו לבו ולהכין אכסניא נאותה למלך מלכי המלכים יתברך שמו. זהו ועשו לי מקדש, לי לשמי, שהחדר במלון, דהיינו חדרי הלב, צריך להיות אכסניה מתאימה למלך מלכי המלכים הקב"ה. רבינו נחמן מברסלב בליקו"ם ("ח"ב תורה ח) מבאיר: כי יש מְזוּנָה דְנִשְׁמָתָא וְאִזְוִנָה דְגוּפָא, וְעַל יְדֵי מְזוּנָה דְגוּפָא נִחְלָשׁ מְזוּנָה דְנִשְׁמָתָא. פירוש הדברים ע"י שהאדם דואג לתאוות גופו הוא מחליש את מזון הנשמה כי אי אפשר למלך ושיכור לשהות באותו מקום, כלומר תחילת רצון להשראת השכינה הוא רק ע"י נקיון הלב. ולצורך נקיון זה נתן הקב"ה לעמו ישראל את מצוות התורה, שבכוחם להשריש ולהעמיק באדם את יהדותו במחשבותיו, ברצונותיו, בשאיפותיו ובמעשיו. וזה היה דבר ה' אל משה רבינו: "דַּבֵּר אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל אֶקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּקוּ לְבָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי... וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם... וְנָן תַּעֲשׂוּ". רצון העליון היה

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה" קו ההלכה הספרדי: 3030*

3. את מצוות סעודת פורים ומשלוח מנות עושים ביום ראשון, משום שיש דין מיוחד שצריך לקבוע יום של שמחה שאינו תלוי בידי שמים, ואילו שבת הינו יום שמחה שנקבע בידי שמים, ומכל מקום אף בשבת ראוי להכין כיבוד מיוחד לכבוד הפורים ולשתות יין או שיכר ושאר משקאות לכבוד הפורים. (ומכל מקום היודע בעצמו שאם ישתכר ביין או שאר משקים עלול לדלול באיזו מצווה או שיימנע מברכת המזון וכדומה, ייזהר שלא שיתה אלא מעט שלא יבוא לידי שכרות, ודין זה נוהג אף בפורים עצמו).
- ד. כשעושים סעודת פורים ביום ראשון אין לומר על הניסים בברכת המזון, וראוי שיאמר על הניסים באמצע "הרחמן".
- ה. קריאת ההפטר - בכל ערי הארץ מפטירים כרגיל לפי פרשת השבוע, ובירושלים מפטירים כמו פרשת זכור "פקדתי את אשר עשה עמלק".
- ו. בערים המסופקות כמו טבריה, צפת, עכו, יפו וכו' עושים את עיקר מצוות הפורים ביום שישי, וביום ראשון עושים סעודה, אבל אין קוראים בפרשת יובא עמלק ביום שבת אלא ביום שישי.
- ז. ביום ראשון אין אומרים תחנון בכל מקום, בין בירושלים ובין בשאר מקומות.

צוואה ללומדי 'בייבל'...

הגיע הרב זייצ'ק לשגרירות וחשכו עיניו:
בחדר שהו תריסר כמרים, ישובים
סביב השולחן הגדול. השגריר
האמריקאי פתח את האספה
והסביר לנוכחים: "לפי הנכתב
בצוואה, מיסטר רוברט גולדבלום
הקדיש את הונו, בסך חמישים מיליון
דולר, למוסדות בהם לומדים 'בייבל'.

הגיע זייצ'ק וחשכו עיניו:
תריסר כמרים, ישובים
השגריר האמריקאי פתח את האספה והסביר לנוכחים:
"לפי הנכתב בצוואה, מיסטר רוברט גולדבלום הקדיש
את הונו, בסך חמישים מיליון דולר, למוסדות בהם
לומדים 'בייבל' (תנ"ך). היות ובשום מוסד ישראלי לא
לומדים 'בייבל' בגרסתו העברית, למעט כנסיות - יתכבד
נא הרב היהודי ויחליט כמה יקבל כל בית תיפלה..."

"יש כאן טעות", מחה רבי חיים. "מיסטר גולדבלום ישב
אצלי בבית לפני חמש שנים ואמר בצורה מפורשת שהוא
רוצה לתת את הכסף ללומדי תלמוד. לא ללומדי 'בייבל'."

"את הצוואה כתבו עורכי דינו של המנוח", ביטל השגריר
את דבריו של הרב. "אל תטיל ספק בנוצרים הגונים
וישרים. הם כתבו בדיוק מה שהוא אמר להם, וזה מה
שכתוב בצוואה!"

"כעת יואיל כבודו להחליט", סיכם השגריר, "היות שבכל
כנסיה יש מספר מאמינים שונה, הרי שמיליוני הדולרים
צריכים להתחלק בסכום שווה לפי הגודל והמעמד. אנו
נציג את הנתונים והרב יחליט מי יקבל כמה..."

בראות לנוכחים את הזעזוע העמוק שפקד את הרב
זייצ'ק, הואיל בטובם "לשחרר" אותו מחובתו והסתערו
על חלוקת הכסף בלא צורך באפטרופוס כלשהו...

והיה רבי חיים זייצ'ק חוזר ומספר בכאב את הסיפור
למכריו, באומרו: "ראו נא יהודי שרצה לתרום למוסדות
תורה, אך לא הייתה לו זכות. היצר הרע הציב לו ניסיון
שלא יתרום בחייו. אם היה מתגבר עליו ונותן לצדקה
בעודו בחיים - היה זוכה להחזיק תורה בסכום אדיר.

"אולם מאחר ולא עמד בניסיון, לאחר מותו - השתמשו
בכספו לעבודה זרה..." רחמנא ליצלן.

"חמישים מיליון דולר צברתי בימי חיי, נטו".
רוברט גולדבלום, מיליונר מניו יורק, הגיע לארץ
ישראל במיוחד כדי לפגוש את הגאון רבי חיים זייצ'ק
(ט' באדר יום פטירתו). "רק עליך אני סומך ובידך אפקיד
את צוואתי", הדגיש הגביר. "לאחר מותי, רצוני שתהיה
ממונה על חלוקת המיליונים הרבים למוסדות תורה
לעילוי נשמתו".

"למה לאחר מותי?" תהה רבי חיים בפני העשיר.
"תפריש לעצמך כמה מיליונים נכבדים לחיות את שארית
חיך בכבוד, ותן כבר עכשיו מחצית מהכסף לצדקה".

"בשום אופן", סירב הגביר. "רק לאחר מותי".

"אולי נעשה דו"ר מוכבד אליו יבואו ראשי ישיבות,
תתרום כעת רק חמישה מיליון דולר ועניקו לך תעודות
הוקרה", ניסה הרב זייצ'ק לעורר רגשי כבוד בלב של
גולדבלום. לשווא. האיש היה קרוץ מחומרים קשיחים
במיוחד. "רגע לא לפני שאמות. אז, ורק אז, תהיה אתה
האפטרופוס האחראי על חלוקת הכסף". חמש שנים
חלפו. בצהרי יום מקבל הגאון רבי חיים זייצ'ק
שיחת טלפון מהשגרירות האמריקאית. "מיסטר גולדבלום
נפטר", הודיע לו הדובר מעבר לקו. "הוא השאיר צוואה
שאתה האפטרופוס הממונה על חלוקת הונו. האם
תסכים לבוא לשגרירות כעת? אנחנו נשלח מונית לאסוף
ולהחזיר אותך".

"אם קשה לך", היו עובדי השגרירות נחמדים ואדיבים,
כיאה למי שמפקד על חלוקת סכום אדיר כזה, "אנחנו
יכולים לתאם מועד אחר".

ביודעו את מצוקתם של מוסדות התורה בכלל
והישיבות הקדושות בפרט, מיאן רבי חיים זייצ'ק לאחר
את המועד. כל רגע קריטי. למרות שנותיו הרבות הודיע
שיתייצב בזמן בשגרירות.

כשאתה מרגיש שה' אוהב אותך בשבילך ה' הוא
אבא רחמן. כשאתה מבקש ממנו משהו - אין לך
צל צילו של ספק שאבא רוצה רק את הטוב ביותר
בשבילך, שצר לו כשחסר לך ושהוא רק רוצה לתת
לך וממילא קל ונעים לך להתפלל. ובכל מה שקורה
אתך, גם דברים קשים ולא נעימים - אין לך ספק שזה
לטובתך מאבא האוהב. וממילא קל לך להתמודד
עם כל קושי בחיים.

אבל אם יש לך אפילו ספק קל באהבת ה' אליך,
אז בשבילך ה' הוא כמו שוטר או פוס, ספק רוצה
לעזור ספק רוצה להתאכזר. כל הרצון לתפילה יורד
פלאים כי מדוע שתלך לבקש משהו ממי שלא בטוח
שרוצה לעזור. קשיי החיים נראים בעיניך במקרה
הטוב כגזרות שרירותיות ובמקרה הרע כהתעללות.
במקרה כזה, גם אם אתה מאמין שיש בורא לעולם
אתה רחוק מאמונה כמרחק מזרח ממערב.

אם אתה לא מאמין שה' רוצה לתת לך הצער
של ה' כפול ומכופל: הוא גם מצטער מך שיש
לך חיסרון, והוא גם מצטער מך שאתה חי בכזה
חושך והסתרה שאתה לא יודע שהוא אוהב אותך.

אהבה זו עבודה

וזה בידיים שלנו. דוד המלך גדל דחוי ומרוחק
ממשפחתו, אבל הוא בנה את האמונה שלו ואת
הקשר שלו עם ה' והרגיש תמיד ביד ה' "נגמול עלי
אמו". את כל האהבה שהיה זקוק לה קיבל ישירות
מבורא עולם, ולכן הוא היה סמל ומופת לבעל אמונה
ולבעל תפילה מושלם. ולכן היה יכול לצנח בכל
מלחמה כי לא היה לו ספק שה' שאוהב אותו תמיד
נמצא אתו: "כל גויים סבבוני בשם ה' כי אמילם", ה' י
לא אירא".

רבי אליעזר, אביו של הבעל שם טוב, נפטר כאשר
היה הבעש"ט ילד קטן, ולפני מותו אמר לו את המילים:
ה' איתך תמיד ואל תירא משום דבר, כי הוא ידע
שאם המילים האלה יהיו לנגד עיניו של הבן הוא יוכל
להגיע לרום המעלות, כמו שאכן קרה.

זוכרים ומצליחים

זה העומק וזו המטרה בזכרון מעשה עמלק ובמצוות
מחיינו. זיכרון עמלק הוא לא סתם תאוות נקם או
רצון לחסל עם עתיק, אלא זהו מפתח להצלחה
בחיים. כי הדבר החשוב ביותר לחיים שלנו הוא
לעקור את הספק באהבה של ה' אלינו.

וגם כל תיקון העולם תלוי בזה! ולכן אין השלם
ואין כסאו שלם כל עוד יש עמלקיות בעולם. כמו
אבא שלעולם לא יהיה מאושר כל עוד בנו לא בטוח
באהבתו אליו, כך כל גילוי השכינה וכל תיקון העולם
תלוי בכך שכל באי עולם יגיעו לאמונה האמתית
שהיא הידיעה שבורא עולם אוהב אותם.

וכאמור, זה גם המפתח להצלחה האישית של
כל אחד ואחת בגשמיות וברוחניות. ועכשיו, בשבת
זכור, זה זמן מסוגל לעקור את העמלקיות מהלב
ולהתחזק בהרגשת האהבה העצומה של ה' אלינו.
בני ישראל היקרים, ה' איתכם תמיד, אוהב אתכם
תמיד, חיזקו ואמצו.

בברכת שלום ומבורך

של

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

שלום הבית שלי הרב שלום ארוש שליט"א

העבודה הנעימה

לנשות ישראל ישנה עבודה מיוחדת מאד בחייהן, ושליחות עצומה מוטלת על כתפיהן, שעל זה אמרו חז"ל: בזכות נשים צדקניות נגאלנו, ובזכות נשים צדקניות אנו עתידים להיגאל. מעלתה של האשה היא כל כך עצומה, ורמת האמונה והביטול שלה כלפי ההשגחה היא כל כך גבוהה, עד שבברכות השחר מצוין, שהנשים מברכות ברכה, שכל עובד ה' ואף צדיק עצום, לא יוכל לבקר לעולם: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם - שעשני כרצוני!" ברכה זו היא למעשה משאת נפשו של כל עובד ה' אמיתי: מתי יגיע לרמת ביטול כזו, שיהיה מרוצה אך ורק בהיותו כרצונו של הבורא. וכל אישה זוכה לזה מצעם מהותה, ומברכת על כך בשם ובמלכות כל בוקר: ברוך שעשני כרצוני! לכן ברור הדבר, שהאשה יכולה וצריכה לעבוד על מידותיה ועל אמונתה ועל תורתה ותפילתה, לא פחות מהגבר ואף יותר, ואם בפועל היא אינה מתעסקת במצוות רוחניות מובהקות כל היום, כמו לימוד ותפילין וכד', אלא עסוקה בענייני הבית, עובדה זו היא הנותנת, שעבודתה על אמונה ומידות באה לידי ביטוי הרבה יותר מאשר אצל הגברים. כי הגבר, שיושב ולומד תורה, אין לו את יסודות האמונה והמידות התכופות והנשנות שיש לאשה במהלך היום עם הילדים ועם העול

וכל הזמן שאלה את עצמה: מה עוד אני יכולה לעשות שיהיה לרצוני יתברך... בספר "נחל דבי אליהו" המיוחס לאלוהי הנביא זכור לטוב, שואל אליהו הנביא, כיצד יתכן שדבורה הנביאה היתה השופטת של עם ישראל, שפרשו שמלכה עליהם, בזמן שפנתם בן אלעזר הכהן היה באותו דור ויכול היה הוא לשפוט את עם ישראל? ועונה אליהו הנביא על כך (אלוהי רבה י"ד): "מעיד אני עלי את השמיים ואת הארץ, בין גוי ויבין ישראל, בין איש ובין אשה, בין עבד בין שפחה - הכל לפי מעשה שעושה, כך רוח הקודש שורה עליו!" יוצא מדבריו, שמדרגת האדם אינה תלויה במעמדו של האדם, ולא במינו או בחכמתו, אלא אך ורק במעשה שעושה מתוך כוונה טהורה לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו. וכך זכתה דבורה הנביאה בשל מעשיה הטובים לרוח הקודש, עד שהייתה ראוייה יותר מכולם לשפוט ולהנהיג את עם ישראל. המסר היוצא מתוך כל אלו הדברים הוא לכל אשה ואשה: יש בידך להגיע למעלות אלו שהזכרנו, מעלת נבואה ורוח הקודש, ואף להיות גדולת ישראל כמו דבורה הנביאה. אם רק תשתמש בכוח הגדול של התפלה וההתבודדות שה' נתן לך. לדברי דבורה לה' בכל עת, בכל הדמעות, ובאת תראי איהו אור ופתח לך. לכן במאמרים הבאים, נתרכז בעבודה האישית של כל אשה. אותה עבודה שלא צריכה להיות תלויה בשום גורם חיצוני, אלא ברצונה האיש - להתקרב אל הבורא ולהיות באמת כרצונו.

הרה"ק ר' אברהם בורנשטיין מסוכטשוב זי"ע"א "האבני נזר" י"א אדר

לאורם נלך הילולא דצדיקא

כשהגיע אליו פעם בעל חלקת יואב זי"ע אמר לו שהגיע הזמן לקבל פתקאות (היינו שינהג באדמורות) ענה לו החלקת יואב איך אני יכול להיות רבי? אם יבא אלי אחד שצריך להיושע בדור של קיימא מה אני יעשה? אמר לו הרבי שיש ניומקו יוסף בשור שנגח את הפרה, ובזה הנימוק יוסף יכולים להושיע יהודי.

אהבת התורה של הרב היתה נפלאה מאד ומתוך אהבת התורה ציווה למשמשי שלכל בחור ישיבה תיתן רשות להיכנס אליו בכל עת שירצה בין ביום ובין בלילה ואפי' בעת שנה או אכלה תמיד הדלת תפתח לפניו כיוון שבחור ישיבה שיושב לומד היה בעיניו אוצר יותר מן הכל ואם היה בא חסיד מחסידיו שלא היה עוסק בתורה היה יכול לחכות בחוץ הרבה שעות עד שהיה זוכה להיכנס אל הקודש.

מרגלא בפומיה של הגה"ח ר' שלמה קאליש ז"ל בשם האבני נזר: "כשאדם יושב ללמוד הרי לפניו שהספיק ללמוד שלוש וארבע שעות, עדיין לא נפתחו אצלו צינורות המוח. ורק לאחר מכן נפתחים שערי ההבנה. נמצא מי שלומד שלוש ארבע שעות ומפסיק משנתו, נמשל לאדם הדופק בדלת זמן רב, וכשסו"ס פותחים לו כבר חסם ואיננו עוד היה שגור בפיו בשמו: "שאדם שאינו לומד טור עם ב"י בעיניו אינו יודע מה מתוק הטעם בתורה הקדושה". בחסם השנים האחרונות לחייו התגבר עליו חולי הריאות ולא היה מסוגל יותר להגיד שיעורים בפני התלמידים בשנת עת"ר התגבר מאד מחלתו ובבוקרו של יומו האחרון באמצע תפילת שמונה עשרה כשהגיע לברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, רסז שחלצו מעליו את התפילין, ואז החלה הגסיסה, והיה חופף עליו הוד של קדושה בשעת גסיסתו, ודעתו צלולה עליו, ובעוד שפתותיו דובבות מקבץ נדחי עמו ישראל הוציא את נשמתו בנשיקה, ותעל נשמתו בסערה השמימית ב"א אדר לשנת עת"ר, זי"ע"א.

הרה"ק ר' אברהם בורנשטיין מסוכטשוב זי"ע, נולד בשנת תקצ"ט לאביו הגאון ר' זאב נחום מביאלא בעמס"ס "אגודת אזוב". היה ילידי נפלא בעל מוח חריף מאד, דבר שאינו נמצא כלל וכבר בגיל שלוש היה לומד בתיבה נבואה של בחורים, וכבן עשר שנים כבר חידש חידושים.

הרבי מקוצק אמר עליו "ששכלו הוא שכל התורה ממש" ועוד אמר עליו "שהוא יחיד בעולם שהיה יודע כמה עמקות ופנימיות גנוזין בכל דבר שמחדשים בתורה". הרבי מקוצק עצמו לקחו לחתן עבור בתו. היה אב"ד של כמה עיירות ובשנת תרמ"ג נתמנה לכהן כרב בעיר סוכטשוב. אלפי חסידים נהרו אליו ומכל אפסי הארץ הרצו אליו שאלות חמורות. לשמעו ולדבריו היו רועדים וחלים והוא היה החרש והמסגר הפוסק הגדול בדורו, וכיון שפתח את פיו נעשו הכל חרשים, וכיון שסגר לא היה מי שיפתח פיו לענות אחרי דברי קדשו.

אביו בעל "אגודת אזוב" קרא פעם מכתב מבנו האבני נזר והתפעל מאד מאד מהחידוש שקרא והלך בחדר הלון ושוב מרוב התרגשות, ושםעו מפיו איך שאמר בזו הלשון "מה חידוש הוא זה על איש כמוהו שהיה אומר הברכה על החלב שיק משיד אמו".

כשהתחיל לדבר נראו בו נוראות נפלאות מסהירות ובהירות שכלו כמראה הבדק, עד שהיו יכולים ללמוד עימו כל העניינים העמוקים, ולא היה דבר שקשה היה לו להבין, ואת הכל היה תופס בשכלו הנורא להבין דבר מתוך דבר, אף שעדיין לא ידע מאומה מלימוד עצמו. וכשהיה בן שלוש בלבד היה נכנס לשיעור של אביו שהיה מלמד בחורים גדולים.

"פעם אמר האבני נזר העולם חושבים שאפשר לפעול ישועות רק על פי נסתר ואני אומר שהכל אפשר גם על פי נגלה".

קו האמונה
02-6444250

אהבת ח'נך -
האמת לחיים ואושרים!

אני אוהב כל יהודי

להזמנת מוצרים:
050-9931931

*נא להתקשר בין השעות: 09:00-15:00

תפילה לפני שתיית היין בפורים

ממורנו הרב שלום ארוש שליט"א

הכנה לשתיית היין ביום פורים הקדוש, תפילה נוראה שיש לומר לפני כל כוס וכוס:

הריני מקשר את עצמי בשתיית היין הזה, ביום פורים הזה, לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש, צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא מברסלב זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם הוי"ה ברוך הוא אות יו"ד באות ה"א באות וא"ו באות ה"א ביחודא שלים בשם כל ישראל.

הריני מוכן ומזמן לעשות רצון ה' יתברך לשמע לדברי חכמים, אשר צו לשותות יין ביום פורים, כדי לזכות להכיר אותו יתברך ולדעת אותו יתברך. ויהי רצון מלפניך י-ה-ו-ה א-להינו וא-להי אבותינו שאזכה על ידי שתיית היין הזה לזכה נעשה ראש! שאזכה להיות מקשר תמיד עם ראש בני ישראל, שאזכה לתקון המוחין, ונני מאתך חכמה בינה ודעת, לדעת שכל מארעותי הם לטובתי. ואזכה לעלות על ידי השתייה של פורים לשכל עליון וגבוה מאד ולהמתיק את כל הדינים שבעולם, ואזכה שיהיו לי תמיד מוחין דגדלות, שאזכה לדעת שאין עוד מלבדו, לחיות את אפסיותי, שאזכה לענוה, למחילת עוונות ולתקון הברית והיסוד. שאזכה על ידי שתיית היין הזה לעלות אל בחינת זכרון, לזכר את מעשה עמלק. לעלות אל מקום ששם כלו טוב. ותצילני מ'לא זכה נעשה רש', שלעולם לא יהיו לי מוחין דקטנות, ולא תהיה לי עצבות, ותבטל ממני

בשלמות את קלפת המן-עמלק. שלא אתגאה ולא ארגיש עליונות על שום אדם בעולם. שאזכה על ידי שתיית היין לזכה משמחו, שאזכה ליין המשמח. ואזכה על ידי היין של פורים, לבוא לתוך שמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד, לתוך שמחה של פורים. ואזכה להיות בשמחה תמיד בכל לב ולשמח גם אחרים. ותצילני מ'לא זכה משממו'. ותצילני מעצבות ומהמדה, שעל ידו בא שממון שהוא שגעון, שהוא השכרות. ותצילני מיין המשכר ושייתבטל ממני פגם עץ הדעת בשלמות. שאזכה על ידי שתיית היין הזה, לברור המדה ולתקון המדה, שיהיה המדה נכלל בקדשה ונתהפך מהרה לטוב. שאזכה לאמונה ישרה דקדשה בשלמות. שאזכה לבוא לראה עלאה דעלאה, שאזכה על ידי שתיית היין להתעורר מהשנה בגשמיות וברוחניות. ותשמרני שלא אפל לשנה בגשמיות וברוחניות. ותרחם עלינו שלא תזיק לנו שתיית היין הזה, לא בגוף ולא בנפש. ונזכה להכניע ולגרש ולעקר ולבטל מאתנו קלפת המן-עמלק וזהמתו הגדולה, ולמחות שמו וזכרו מן העולם. ולהמשיך עלינו קדשת מרדכי ואסתר, קדשת שער החמשים. ונזכה להמשיך שמחת פורים על כל השנה כלה, לשמח תמיד בה' יתברך בשמחה וחדוה רבה מאד באמת. שנזכה לקדשת וטהרת ה'פרה אדמה' ולקדשת פסח באמת, ולא נכשל במשהו חמץ כל ימי הפסח.

X2 { ויהי נעם א-דני א-להינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה.

- * יש לומר תפילה זו בכוונת הלב אמתית ולא לשתות אפילו טיפת יין ללא אמירת הלשם יחוד.
- * אפשר לשתות כוס נוספת, בתנאי שיודעים ומרגישים שנחזיק מעמד וזה רק יועיל לנו ולא ח"ו ההיפך.
- * כל התיקון הוא רק על ידי שתיית יין בלבד ולא שום משקה חריף אחר.

פורים שמח!!!

**באדיבות- מוסדות
"חוט של חסד"**

ילדון חידודון

שאלה: מילה בת ארבע אותיות משותפות לשם של שלושה פריטים שונים במשכן?

תשובה: פרשת בשלח: על המצרים נאמר 'תהומות יכסיומו ירדו במצולות כמו אבן' (ט"ו, ה') על עמי כנען נאמר 'תפל עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן' (ט"ו, ט"ז). 'ידי משה כבדים ויקחו אבן וישמו תחתיו וישב עליה' (י"ז, י"ב).

זוכה פרשת בשלח: טובי רטלוי, אלעד.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

ילדים מספרים תודה

שטף דם של תודה

ילד קטן וחמוד הוא אחי המתוק בן השנתיים ימים. יש לו רעיונות מעניינים ולפעמים גם שובבים ויותר מכך - מסוכנים...

אז כך מצאנו אותו מטפס על השיש במטבח, שולף סכין, אבל לא סתם סכין, אלא את החדה והשנונה ביותר, זאת שמספיק נגיעה קלה וכבר מתגלה חתך בבשר החי...

את הסכין הוא שלף היישר ממתקן כלי הייבוש כשהוא מנסה לחכות את הגדולים. אלא שלאותם חלקיקי שניות לא שמנו לב. אולי הוא רצה לקלף פרי או לחתוך סלט. אולי...

אבל לצערנו הרב הוא החטיא את המטרה ואז אירע הגרוע, ממנו תמיד חששנו והזהרנו. אחי הקטן נחתך בידו חתך שנתגלה כעמוק, הדם החל נוזל ויחד עם זאת החלו הבכיות...

לשמע זעקתו של אחי הקטן הגענו כולנו לראות מה קרה. תוך שניות אחדות קלטנו את כל מה שאירע.

הורי הראשונים שנחלצו לעזרה וניסו לעצור את שטף הדם הזורם, אך ללא הצלחה. תוך כדי שהם מנסים לחייג לטרם ולבקש ייעוץ רפואי ראשוני בטלפון.

ואני, אחותו בת ה-11 עומדת מן הצד דאוגה וכאובה. איני יודעת איך אוכל להושיט עזרה בתוך כל המהומה.

לפתע נזכרתי על מה שאנו לומדים בבית, נזכרתי בחוק התורה! בודאי זוהי עזרה חשובה! תוך כדי טיפול באחי הקטן התחלתי לומר להשם תודה רבה.

תודה על אחי המתוק והחביב שכולנו אותו אוהבים. תודה על המשפחה, על שכולנו בריאים. תודה על כל מתנות החיים. ותודה על הצער שיש לנו מכך שאחי הקטן נפצע, וכאבו כואב לנו. אך בודאי הכל אבל הכל לטובה.

הודיתי והודיתי ופי לא פסק מלהודות. לאחר מכן אמרתי את פרק ק' "מזמור לתודה" פעם אחר פעם. מרגע לרגע אני צופה מן הצד באחי הקטן שמתחיל להירגע, בהורי שנרגעים ומצליחים לטפל כראוי ובשטף הדם שהולך ונעלם. מקום הפציעה היה כל כך ניסי עד שאפילו בתפריס לא היה צורך.

אחי הקטן בחסדי ה' נרפא בקלות מפציעתו. אני בטוחה שכל זה בזכות התודה!

אמרנו תודה ואחי התרפא בקלות.

אדר
מזל החודש דגים - שמחה

שמחה היא אחד ממרכיבי החינוך העקריים.
(א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחזקים - 052-6672221

פתרונות יש לשלוח למייל
al5308000@gmail.com
או לפקס: 02-5812252
יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

מדור ילדים שעשועון מגוון

שרשרת

ענו על השאלות לפי סדר החיצים, כך שכל תשובה תכיל שני מילים והמילה השניה תגלה את המילה הראשונה של התשובה שלאחריה (ניתן גם בהטיה)

אחת ממצוות פורים	המגילה הנקראת בפורים	לא מגדת את עמה	תחפושות- כתר ופרחים	שם לפרחים הגדלים חפשי	ביטוי ליום הולדת של גיל 13	ההיפך ממצוות "לא תעשה"	סור מרע
דינים העוסקים בשבת	גבולות ההלכה	מרחצאות ממעיינות חמים	הזמן המדויק בו נראית השמש בבוקר	ביטוי לאדם עם ראייה חדה וברורה	"יושב שמים" (אדיר ונאור)	מצפון נקי, תום ויושר	בעל לב זהב
כינוי לשבת פרשת בשלח	כינוי לשירת עמ"י, על באר מרים	גליון שבת ע"י הרב אלימלך בידרמן	פרשה קצרה הנקראת לפני פורים				

זוכה פרשת בשלח: ליאת רפאלי, ירוחם

בדיחות הדעת

בעל עבירה יגיש פעם לרב הקהילה וסיפר ברוב התהלכות על חטא חמור שעשה ומה אתה רוצה ממני שאל הרב?

אני רוצה תיקון אמר החוטא: א"כ אומר הרב קח לך כוס חומץ תפוחים, ושים בפנים שתי כפות פלפל ושתי כפות מלח ותשתה בבת אחת. זה יעזור לי שואל החוטא. תראה אומר הרב:

זה יעזור לי שואל החוטא, תראה אומר הרב:
לעזור לך זה לא יעזור, אבל זה לפחות זה ימחק
לך את החיך מעל הפנים.

**העלון מוקדש להצלחת
נטלי בת דינה לרפואה וזיווג
דינה קלודין בת ליזה לרפואה
ראובן בן חנה לזיווג הגון
לע"נ זוהרה בת פרח ז"ל**

להקדשת העלון: 02-5308000

בצורה הראויה והמצופה ממנו. אי אפשר לדחוק את הזמן. "וכל הדוחק את השעה- השעה דוחקת". עלינו להתקדם בהדרגה ובלי קיצורי דרך.

אמא קי אני?

מקור הבעיה של הילד מוגדרת כחוסר החלטה של ההורות העצמית של הילד. לפני גיל שנתיים יש לתינוק איזון פסיכולוגי של ילד ממושמע. מגיל שנתיים עד שש לערך (תלוי בהתפתחות הילד ובסביבה בה הוא נמצא) מופר האיזון, והוא נמצא בלבטים עצמיים כי אני? האם הוא ילד או תינוק? לפעמים הוא מתנהג כמו תינוק ולפעמים בברגרות של ילד. פעמים והוא רוצה "לכד", ולכד". ופעמים הוא מתפנק "תאכילו אותי!". יש והילד יגיע להתנהגות של תינוק עד כדי חזילה על הברכיים, בלקיחת מוצץ, שתייה מבקבוק, רצון לאכול דישה וכו'. ופעמים הוא בוגר, גיבור, פועל, יוזם, מסדר-משק ילד גדול. הילד עצמו אינו יודע מי הוא וממש עדיין לא חלטים- האם הוא ילד או תינוק.

ולכן בכדי "לטפל" בבעיות ה"מרדנות" של ילד ביגל
הרך, צריך קודם להבין את מצבו ואת בעייתו ע"פ
מה שכתבו לעיל ואח"כ לעבוד איתו ב-2 מישורים:
"סור מרע" ו"עשה טוב" שעליהם נדבר בע"ה בהמשך
המאמרים הבאים.

הרב אבוחצירא- יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירא

סמכות הורית ומשמעת בגיל הרך פרק ב'

הורים יקרים, אנו ממשיכים בע"ה בנושא של "משמעת בגיל הרך". הגיל הרך מבחינתי, נע בין שנתיים לארבע שנים בקירוב. העקשנות, מתאפיינת בעיקרה- בסיור כללי לראון ההורים. לדוגמה: אם נאפשר לו להתלבש לבד בבוקר, הוא ידרוש עזרה מצינו. למחרת, אם נציע לו עזרה, הוא ירצה להתלבש לבד. באמצע השבוע, הוא תפאזם ירצה את החולצה של שבת, בשבת הוא לא יסכים ללבוש אותה. בקיצור כמו שאומרים: מה שלא נעשה "לא נצא איתו ראש". ההתנהגות של הילד, איננה "בעיה" היא חלק מהתפתחות-טבעית של הגיל שלו ולכן אנו לא נדרשים לפתרונות "מה לעשות, אלא ל"הבנה" מה עובר עליו ומה נדרש מאיתנו ההורים לעשות בתקופה זו. בתקופת הגיל הרך, הילד מעוניין כבר להיות גדול, רוצה לגלות עצמאותו "לפרוץ" את גבולות הלול שלו ולכן הוא מתנהג כך.

תהליך הבראה

כבר אמרנו שאין לנו להתרגש מהתנהגות הילד. אך באותה מידה אסור להזיח אותה. יש לספל ב"מחלה" ולסלקה, אך לא בבהלה, לא בלחץ, (לא מתים מזה) אלא מתוך מתינות ועבודה מסודרת. עלינו להבין שההתנהגות המדנית של הילד לא תעלם בין רגע ואין פתרונות קסם. יש כאן "ההילך הבראה" ממושך שיכול לקחת חצי שנה ולעיתים אף שנתיים. כל שלב בהתפתחותו של הילד מביא איתו אתגרים חדשים. עלינו לשנש מותניים, ללמוד את הסימפטומים של ההתפתחות ולהיות פתוחים ומבינים את ההתנהגות של הילד. אנתו צריכים להפנים טוב טוב, שהילד גודל וחלק בלתי נפרד מגדילתו היא "הכרת העולם". בתסס נכך, אישיותו של הילד מתבגרת וזעם הגברות החדשה שנעלה בחלקו- גדילתו מכיהת לצמצמות. ומכאן גם השונו תחמיקי בהתנהגותו.

טיפול עם סבלנות

חובה עלינו לקחת אוויר ולהתאזר בסבלנות. בדיוק כמו במחלה שכל מערכות הגוף משובשות ומשתנות, כך גם במחלת המרדנות- הילד ממש הפוך. הוא לא מבין את עצמו וליש שאינו יכול לעזור לעצמו. בכדי לעזור לילד אנחנו צריכים זמן, זמן פירוש-סבלנות. הסבלנות היא "הסוד הגדול של החינוך". סבלנות אינה בבטלנות, עצלות או אי אכפתיות. הסבלנות- לוקחת בחשבון את הקצב העצמי של הארוויץ. לכל ביה"ש קצב עצמי משלה שעם טיפול נכון- יתפתח ויהיה מוכן וחביב את הילד "הילד נתקן" ולהתנהג בחרטה.

סחלת ילדים

כאשר אנתו מודעים לכך שהילד מתנהג בטבעיות, נחשכת מאיתנו עוגמת נפש רבה. אין לנו מה לפחד, הילד שלנו איננו "בעייתי". עלינו להכיר במציאות הילד הנעימה: הווי: הילד שלנו, קטנוני, עקשן, סרכן או איך שלא נקראת לו. האמת היותר גדולה שהילד פשוט חינה

עקומת לידה: המחלה מסבעת ועורמאליה איתה היא מסדקת ויאה מסוכנת. המחלה אמנם טבעית, אך זה לא אומר שאנחנו צריכים להשלים איתה או שלא צריך לבצע איתה משהו. המחלה איננה מסוכנת, כל עוד היא נמצאת תחת "אחריות-הורית" ובמקרה "החמרה" גם בתהליך טיפול. אבל אם חס ושלום במקרה "החמרה" נזנחה את "המחלה" ונאפשר לילד להתנהג כאוות נפשו, עלול להיווצר אף "לילד מרדן". ומצד שני, אם נרדה בידי, נשפיל אותה על כל התנהגות מרדנית או קטנונית, הוא יהיה הילד מופנם, כבוי וחשוך.

מחלת הגיל הרך

ה' יתברך ברחמיו המרובים עשה איתנו חסד ונתן לילד שלנו את ה"מחלה" הזו בגיל מוקדם יחסית, בעוד ידנו תקיפה עליו. דהיינו כשאנחנו עדיין יכולים להשתלט עליו ולהחליט בשבילו בלי הרבה עימות מצידו, מה שבגיל

ליקוטי מוהר"ן

המסר של הרב שלום ארזי:

רבי נחמן אמר שחסדו של חזקוני אינו כדומה
 ודומה אצלו עם ישראל יצא אצלו חסדו
 יבוא חסד.

כל מי שיקנה 10 ספרים ויפזר אותם
 יצא חסדו של נחמן מנחם אצלו
 ודבר יצא חסדו אצלו חסדו כדומה
 ואין כדומה אצלו חסדו כדומה
 שיהיה לו חסדו ודבר חסדו אצלו
 כדומה חסדו חסדו חסדו

להזמנות: 052-2240696

"כל מי שיקנה 10 ספרים ויפזר אותם
 יבוא חסדו של נחמן מנחם אצלו"

הסידור החדש של הרב שלום ארוש

מנחה וערבית

עם ביאור "לב שלום"

חדש!

הזמנות לכל מטרה:

052-2240696

ר"ת	יציאה	כניסה	
18:46	18:06	16:53	ירושלים
18:43	18:08	17:09	תל אביב
18:44	18:06	17:01	חיפה
18:46	18:08	17:11	באר שבע

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

בס"ד ברה

פרשת תרומה | שבת זכור • ח' אדר תשפ"א • גליון 710

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 • ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

והן ברוחניות השלב הראשון הוא לפתח ולחזק את הרגשת האהבה: אוהבים אותך כמו שאתה!

קבוצת סיכון

זה לא רק שאדם שלא מרגיש אהוב לא ממצה את מלא הפוטנציאל שלו, אלא הוא נמצא בסיכון חמור, ועלול להגיע לשפל המדרגה כמו אותו אסיר שבסיפור. אדם שלא מרגיש שאוהבים אותו הוא "טרף קל". ניתן בקלות להשפיע עליו ולשחק אותו. נוכלים ורשעים יודעים "להריח" את אלה שחסר להם חום ואהבה ובמעט יחס הם קונים את ליבם ומעבירים אותם על דעתם ועל דתם.

זה העניין של עמלק: "יזנב בך כל הנחשלים אחריך..." הוא ידע לתפוס את כל אלה שלא ידעו כמה ה' אוהב אותם.

כמו כן, הצער הגדול ביותר של אבא הוא שהבן לא יודע כמה שאבא אוהב אותו. העלבון הגדול ביותר לאבא הוא שהבן מטיח בו: "אתה לא אוהב אותי". כמה אהבה הרעיף הקדוש ברוך הוא על עם ישראל. כמה ניסים. שחרור מבית עבדים. ראו את ה' עין בעין. עושר אגדי. עטופים בענני כבוד אוכלים מן ושותים מבאר מתגלגלת. אתם "יושבים על הכתפיים של אבא" ובכל זאת שואלים: "היש ה' בקרבנו אם אין...?" זה ממש כואב, זה בדיוק מה ש"מזמין" את עמלק.

זה לא כואב רק על האבא, אלא זה קודם כול כואב על הבן ששואל שאלה כזאת, כי שאלה כזאת מעידה על חוסר עמוק בנפש שיוביל אותו לחוסר יציבות ולחוסר הצלחה לחוסר יכולת להתמודד, והוא חשוף להגיע למקומות הנמוכים והשפלים ביותר.

אמונה באהבה

המושגים אמונה ותפילה שונים לגמרי אצל מי שמרגיש שה' אוהב אותו לעומת מי שלא מרגיש.

מאמר ראש הישיבה

אהבה - גרעין האישיות

בניין מתחיל מהיסוד

אנשים מנסים בכל מיני דרכים לשפר את כל תחומי החיים שלהם, בלימודים, בזוגיות, בפרנסה ועוד. אבל היסוד האמיתי של השינוי השיפור הוא להתחיל מהשורש, מהגרעין הבסיסי ביותר של האישיות שלנו. **השורש הוא להרגיש רצוי ואהוב בעל ערך אמיתי ואינסופי בלי קשר לתכונות השיגים או תוצאות בלי צורך להוכיח כלום.**

אהבה כזו קיימת אצל ההורים שאוהבים את ילדם רק בגלל שהוא ילדם ולא בגלל שום דבר אחר. אהבה בלי תנאי ובלי גבול. ובשנים הראשונות של הילד - מעבר לכך שההורים מספקים לתינוק את המזון והתנאים לבניית גופו הקטן - הם גם מצמיחים ובוים בו את היסודות הנפשיים של האדם שבראשם ההרגשה שהוא אהוב ורצוי כמו שהוא, ובכך מבטיחים את עתידו, כי אדם שמרגיש אהוב ורצוי יש לו חוסן נפשי עמוק והוא יוכל לצלוח כל קושי בחיים ולהתמודד עם כל משבר ולקום מחוזק.

זה גם היסוד והבסיס של כל האמונה. אי אפשר לדבר על שום אמונה וקשר עם ה' בלי הבסיס שהוא ההרגשה העמוקה שה' אוהב אותך. כל חולשה באמונה, בעבודת ה', בלימוד תורה או בקיום מצוות ולמעשה כל חולשה בנפש נובעת מחולשה בהרגשה שה' אוהב אותך.

לכן בתחילת כל התהליך נפשי להתחזקות הן בגשמיות

כוחה של אהבה

מסופר על הרב קרליבך שביקר בבית כלא באמריקה, עבר בין כל האסירים חיבק ועודד אותם. כשהיה בדרכו החוצה שמע קול קורא אליו: "רבי!" כאשר פנה לכיוון הקול, ראה אסיר שחור, גדול מימדים, בעל חזות מאיימת. "כן", אמר לו הרב, "איך אוכל לעזור?" "האם ניתן לקבל חיבוק נוסף כמו החיבוק שנתת לי קודם לכן?" הרב כמובן נענה, חיבק אותו חיבוק חם, והאסיר האימתני פרץ בכי. כאשר הצליח להירגע אמר לרב: "אם הייתי מקבל חיבוק כזה בילדותי, לא הייתי נמצא היום בין כותלי הכלא..." (עפ"י הספר "Holy Brother")

הסיפור המרגש הזה נכון ויציב לכל אחד ואחת מאתנו גם אם ברוך ה' איננו אסירים. מה שקובע את **המקום המדויק שלנו בחיים**, את מידת הצלחתנו בחיים - הוא כמה שאנחנו מרגישים אוהבים. השורש של כל תקיעות בנפש או בחיים כמעט תמיד מקורה בחוסר הרגשת אהבה. וזה לא אומר דווקא לחולת ילדות קשה. מספיק שבן אדם לא הרגיש את האהבה של ההורים כי הם היו שקועים בעניינים האישיים שלהם ולא ידעו להראות גילויי חיבה, וזה כבר מתכון לאדם שבור ומיסר שיהיה לו קשה מאוד לממש את מלא הפוטנציאל שלו בחיים, וזה מציב אותו בעמדה מאוד מסוכנת.

הורים אוהבים את ילדם רק בגלל שהוא ילדם ולא בגלל שום דבר אחר. אהבה בלי תנאי ובלי גבול.

אל תפספסו

תפילה לעתויית יין
מעלול רוחני

בעגל (שמות לב-ז): "וישמע יהושע את קול העם בְּרָעָה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה". מבאר ה"שפת אמת" כי יהושע הרגיש ברוח קדשו כי מה שחטאו בעגל, הוא שריד ממלחמת עמלק שהוא עצמו נלחם עמו, כמו שכתוב (שם יז-ט): "ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הילחם בעמלק".

כאשר נתבונן נראה כי שני הביאורים של ה"שפת אמת" עולים בקנה אחד כפתור ופרח, כי הארס שהשאיר עמלק בישראל גרם שלא יקבלו את התורה בשעת מתן תורה מאהבה, וכתוצאה מכך נפלו ברשת הערב רב שעשו את העגל. נמצא לפי זה כי קליפת עמלק שגרמה שלא יקבלו ישראל את התורה מאהבה כי אם בכפיה, היא הגורמת בכל דור ודור שלא יקבלו ישראל מרצון את תוכחתם של מ"ח נביאים וז' נביאות.

הנה כי כן יאירו עינינו להבין מה שצוה הקב"ה לעשות המשכן כדי לכפר על חטא העגל, כי מאחר שחטא העגל היה בגלל הארס שהשאיר עמלק בישראל שלא יקבלו ישראל את התורה מאהבה, לכן צוה הקב"ה שיעשו המשכן שיש בו מ"ח קרשים עם ז' קני המנורה כנגד מ"ח נביאים עם ז' נביאות, כדי שהמשכן ישפיע קדושה על ישראל שיקבלו את תוכחתם מרצון ולא בכפיה.

כיון שבאנו לידי כך ירווח לנו להבין הטעם שתיקנו חכמינו ז"ל להקדים את הקריאה בפרשת זכור לפני הקריאה במגילת אסתר בפורים, כי הקריאה בפרשת זכור היא ציווי: "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים", שהכניס בך ארס שגרם לך לקבל את התורה בכפיה, וכתוצאה מכך נכשלת בחטא העגל, ועל כך נצטוונו: "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים".

והנה כפי שכבר נתבאר תיקן מרדכי עוד בימי אחשוורוש, לקרוא בשבת שלפני המלחמה עם אויבי ישראל מזרעם של עמלק מצות זכירת ומחיית עמלק, ובזכות כך זכו ישראל לקיים בפורים בפועל מצות מחיית עמלק במפלת המן וזרעו, ועל ידי ביטול קליפת עמלק קיימו וקיבלו ישראל את התורה מאהבה, על כן בכל שנה צריך להקדים זכירה לעשיה כדי שנקבל עלינו עול תורה באהבה וברצון.

מעשה העגל שהרי השרה שכינתו ביניהם". וצריך ביאור איך זה מתקשר עם דברי ה"חתם סופר", שהיו במשכן מ"ח קרשים כנגד מ"ח נביאים וז' קני המנורה כנגד ז' נביאות.

ונראה לבאר הענין בזה על פי מה שדרשו בגמרא (שבת פח.) מזה שכתוב במתן תורה (שמות יט-ז): "ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רבי אבדימי בר חמא בר חסא, מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. אמר רבי אחא בר יעקב מכאן מודעא רבה לאורייתא [רש"י: "שאים יזמינם לדין למה לא קיימתם מה שקיבלתם עליכם, יש להם תשובה שקיבלוה באונס"]. אמר רבא, אף על פי כן הדור קיבלוה בימי אחשוורוש, דכתיבי (אסתר ט-כז) קיימו וקיבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר".

והנה ב"שפת אמת" (פורים תרמ"ה ותרנ"ד) מבאר ביאור נפלא, על מה שלא יקבלו ישראל את התורה מאהבה במתן תורה, ואילו אחרי נס פורים קיבלו את התורה מאהבה, כי הסיבה שקיבלו ישראל את התורה בשעת מתן תורה רק בכפיה, היא בגלל קליפת עמלק שנלחם עם ישראל והכניס בהם ארס, שגרם להם שלא יקבלו את התורה מאהבה, ולכן אחרי נס פורים בתליית המן ובניו והניצחון על אויבי ישראל מזרע עמלק שהיה בבחינת מחיית עמלק, כבר יכלו ישראל לקבל את התורה מאהבה.

ונראה כי רעיון נשגב זה של ה"שפת אמת" מתאים להפליא עם מה שביאר (פרשת יתרו תרל"ה סוף דיבור הא), כי מה שחטאו ישראל בעגל הוא בגלל הארס שהשאיר בהם עמלק כשנלחם עמהם, בלשון קדשו: "ובוודאי כל הקלקולים שנעשה אחר כך בעגל, הכל היה על ידי עמלק הרשע ימח שמו". וכן כתב עוד (פורים תרל"ו): "והאמת כי כל חטא העגל בא על ידי הרשע עמלק, אשר ערכב אותנו קודם קבלת התורה וזרק ארס ושאר שבעיה".

יהושע שמע בחטא העגל את "קול מלחמה" עם עמלק

מה נפלאים הם דברי ה"שפת אמת" (פרשת פרה תרל"ח), שמבאר בזה מה שאמר יהושע למשה כשנתקברו אל המחנה אחרי שחטאו ישראל

בארץ מואב על פי ה', ויקבור אותו בגי בארץ מואב מול בית פעור". שנינו על כך בגמרא (סוטה יד.): "מפני מה נקבר משה אצל בית פעור, כדי לכפר על מעשה פעור". וכתבו בתוספות (ד"ה מפני): "ומדרש אגדה, בכל שנה ושנה בעת שחטאו ישראל בבנות מואב, באותו פרק בית פעור עולה למעלה כדי לקטר ולהזכיר עון, וכשהוא רואה קברו של משה חוזר ושוקע, שמשה רבינו שקעו בקרקע עד חוטמו, וכל שעה שעולה חוזר ונשקע למקום ששקעו משה רבינו".

הרי לנו הכח הגדול של משה רבינו להשפיע מקדושתו גם אחרי פטירתו ממקום שנגנז שם, ומזה נשכיל להבין שגם המשכן מעשה של ידיו של משה שנגנז במקום סתר עומד לעולמי עולמים, להשפיע לנו ממקום גניזתו גם בגלות, שנוכל להתעורר בתשובה מדברי התוכחות של מ"ח הנביאים וז' נביאות מתוך רחמים וחסדים, ולא נצטרך להמתין ח"ו שיעמיד הקב"ה עלינו מלך כהמן.

ועתה בא וראה כי גם ז' קני המנורה שהם כנגד ז' נביאות מאירים לישראל גם בגלות. דבר זה אנו למדים מדברי ה"חידושי הרי"ם" ב"ספר הזכות" (פרשת בהעלתך), שמבאר כוונת המדרש (במד"ר טו-י): "אמר לו הקב"ה למשה, לך אמור לאהרן אל תתיירא לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו".

ותמה הרמב"ן, איך שייך לומר: "אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו", הלא אחרי החורבן נתבטלה מצות הדלקת המנורה. ומיישב החידושי הרי"ם על פי מה שמחדש חידוש גדול, כי המנורה נגנזה בעוד נר מערבי דולק ועדיין הוא דולק במקום שנגנז. הרי לנו דברים ברורים שגם המנורה מאירה לישראל גם אחרי שנגנזה.

עמלק גרם שיקבלו ישראל את התורה בכפיה

הבה נמשיך במסע הקודש לבאר לפי זה מה שידוע כי הציווי לעשות המשכן היה כדי לכפר על חטא העגל, כמו שכתב (שמות לח-כא): "אלה פקודי המשכן משכן העדות". ופירש רש"י (שם): "משכן העדות, עדות לישראל שוויתר להם הקב"ה על

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו - לעילוי נשמת אמו האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני ע"ה

לקבלת המאמרים באימיל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת תרומה - זכור תשפ"א | ד

כי הוא היה אביהם אשר מניצוץ נבואתו העליונה נמשכה הנבואה אל כל שאר הנביאים, וכאומרים במכילתא מאותה שעה שעמדו ישראל על הר סיני זכו להעמיד להם נביאים, אשר על כן אמרו (ב"ב עה). פני משה כפני חמה, כי אור הלבנה והכוכבים נמשך להם על ידי השפעת אור השמש, כן היה משה בענין הנבואה עם כל שארי הנביאים".

המשכן מאיר בכל הדורות תוכחתם של מ"ח הנביאים וז' הנביאות

מערתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין דברות קדשו של ה"חתם סופר", כי מ"ח הקרשים שבמשכן הם רמז על מ"ח הנביאים ואילו ז' קני המנורה הם רמז על ז' הנביאות, כי היות שמשה רבינו הקים את המשכן, וכל מה שנעשה במשכן נקרא על שמו, שהרי מטעם זה לא שלטו האויבים במשכן, כי נגזז במקום סתר כמו שהוא עצמו נגזז, כמו שכתוב (דברים לד-י): "ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה".

לכן בהיותו ראש לכל הנביאים, רמז הקב"ה במשכן את מ"ח הנביאים וז' הנביאות, והשרה שם את שכינתו כמו שכתוב בפרשתנו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כי תכלית עשיית המשכן היא שכל מי שחטא יביא שם קרבן, ויתעורר בתשובה מתוך רחמים וחסדים מהאור הגדול של מ"ח נביאים וז' נביאות, שקיבלו את יניקתם ממשה רבינו אדון כל הנביאים, שכבר קיבל את כל נבואתם בהר סיני.

לכן הקדים הקב"ה להזהיר אותנו בפרשה זו בעמידת הקרשים כמו שפירש ה"חתם סופר": "ויהיו תואמים מלמטה", שנשמע בתוכחתם של מ"ח הנביאים להיות צדיקים למטה, שאם לא כן "ויחדיו יהיו תמים", שיהיו צדיקים ורשעים, "על ראשו אל הטבעת האחת", יסיר הקב"ה המלך העליון את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן כדי שיחזרו ישראל בתשובה.

הנה כי כן ירווח לנו להבין מה שדרשו בספרי: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - "בכל מקום שנאמר לי קיים לעולם ולעולמי עולמים", וכן מה שדרשו בגמרא מקרא שכתוב: "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים, שעומדין לעולם ולעולמים". כי בכך ביקשו חכמינו ז"ל ללמדנו, כי קדושת המשכן שכללה מ"ח קרשים עם ז' קני המנורה כנגד מ"ח נביאים עם ז' נביאות קיימת לעד אפילו בגלות.

כוחו של משה רבינו גם אחרי פטירתו

ויש להוסיף תבלין על פי מה שכתוב בפטירתו של משה רבינו (שם ה): "וימת שם משה עבד ה'".

חתם סופר: הטבעות בצורת אות ס' חיברו בין הקרשים לרמז שבזכות דברי הנביאים "סומך ה' לכל הנופלים"

"ויסר המלך" העליון הקב"ה "את טבעתו" האות ס' "מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא", כדי שיחזרו ישראל בתשובה

שפת אמת: מה שקיבלו ישראל את התורה בכפיה הוא בגלל קליפת עמלק שהשאיר את ארסו בישראל

מטעם זה אחרי נס פורים שנהרגו זרע עמלק בבחינת מחיית עמלק קיימו וקיבלו ישראל את התורה מאהבה

יותר מארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות שנתנבאו להן ישראל, שכולן לא החזירום למוטב, ואילו הסרת טבעת החזירתן למוטב". הרי לנו דברים ברורים שאם היו זוכים ישראל לשמוע בתוכחתם של מ"ח נביאים וז' נביאות, לא היה צריך להעמיד עליהם מלך כהמן שיחזירם למוטב, אולם מאחר שלא שמעו בקול הנביאים והנביאות, העמיד הקב"ה עליהם מלך כהמן שהחזירם למוטב.

נקדים עוד אחד מיסודות האמונה, שכל דברי הנביאים כבר נאמרו למשה מסיני, כמו שכתוב (שמות כד-יב): "ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם", דרשו על כך בגמרא (ברכות ה:): "לוחות אלו עשרת הדברות, תורה זה מקרא, והמצוה זו משנה, אשר כתבתי אלו נביאים וכתובים, להורותם זה גמרא, מלמד שכולם ניתנו למשה מסיני". נמצא לפי זה כי כל דברי מ"ח הנביאים וז' הנביאות כבר נאמרו למשה מסיני.

ענין זה מתבאר ביתר שאת על פי המבואר במדרש (דבר' ג-ט) כי משה רבינו נקרא "אב לכל הנביאים". וזהו המקור שאנו מזכירים בתוך י"ג עיקרי האמונה, המיוסדים על דברי הרמב"ם בפירוש המשניות (סנהדרין פ"י מ"א): "אני מאמין באמונה שלמה שכל דברי נביאים אמת. אני מאמין באמונה שלמה שנבואת משה רבנו עליו השלום היתה אמיתית, ושהוא היה אב לנביאים, לקודמים לפניו ולבאים אחריו".

והנה הטעם שמשה רבינו נקרא "אב לכל הנביאים", הוא כי כמו שהאב משפיע לכל צאצאיו, ולולי הוא לא היה נולדים בעולם, וגם אחרי לידתם הוא מחיה ומגדל אותם, כך משה רבינו הוא הצינור הקדוש המשפיע מנבואתו לכל הנביאים, כמו שביאר המגיד מדובנא זצ"ל ב"אהל יעקב" פרשת תצוה (בפסוק וכפר אהרן) הטעם שנקרא משה רבינו אב לנביאים:

"נבואת משה ע"ה היתה כוללת מה שהתנבאו כל הנביאים, ואפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש,

הנה כי כן זהו שרמז לנו הכתוב במ"ח הקרשים שהיו במשכן, שהם רמז על מ"ח הנביאים שקמו לישראל להחזירם בתשובה: "ויהיו תואמים מלמטה", התכלית הנרצית היא שישמעו ישראל בקול תוכחתם של מ"ח הנביאים, עד כדי כך שכולם יהיו בבחינת "תואמים" מלא א', כולם צדיקים למטה בעולם הזה.

אולם מזהיר הכתוב שאם חס ושלום לא יהיו "תואמים" צדיקים, כי לא ישמעו בקול תוכחתם של מ"ח הנביאים, אלא "ויחדיו יהיו תמים", שיהיו בבחינת "תמים" חסר א' אחד צדיק ואחד רשע, כי אז יפעל הקב"ה "על ראשו אל הטבעת האחת", שיסיר את טבעתו למעלה שהיא רמז על האות ס', ויעמיד עליהם מלך כהמן שיחזיר אותם למוטב. אלו דבריו הקדושים בתוספת ביאור.

יומתק להבין לפי זה מה שכתוב במגילה בעת הישועה (אסתר ח-ב): "ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי", על ידי שחזרו ישראל בתשובה בזכות מרדכי, החזיר הקב"ה מלכו של עולם את הכח של האות ס' למרדכי הצדיק, שימשיך לישראל את ישועתו של הקב"ה שיסמוך אותם בבחינת: "סומך ה' לכל הנופלים".

משה רבינו השפיע מנבואתו על מ"ח הנביאים וז' הנביאות

בדרך זו במסילה נעלה לבאר דברות קדשו של ה"חתם סופר" זי"ע, לשם מה רמז לנו הקב"ה במשכן שהיו שם מ"ח קרשים כנגד מ"ח נביאים, והמנורה שהיו בה ז' קנים כנגד ז' נביאות שעתידים לקום לישראל, על פי מה ששינו בגמרא (סנהדרין יז:): "רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו אין נגאלין. אמר ליה רבי יהושע, אם אין עושין תשובה אין נגאלין, אלא הקב"ה מעמיד להן מלך שגזירותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומחזירין למוטב".

כאשר נתבונן נראה שרבי יהושע רמז בדבריו על מאמר חכמינו ז"ל הנ"ל: "גדולה הסרת טבעת

הקריאה בפרשת זכור בשבת שלפני פורים, זכר למה שתיקן מרדכי בשבת שלפני המלחמה עם אויבי ישראל

מרדכי תיקן לקרוא פרשת זכור בשבת שלפני המלחמה,
כי "כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין"

חתם סופר: מ"ח קרשים במשכן הם כנגד מ"ח נביאים,
ז' קני המנורה הם כנגד ז' נביאות שקמו לישראל

ענין זה רמוז בשם קר"ש נוטריקון ק'דושים ר'וממי ש'די
שהם הנביאים המרוממים את כבודו של הקב"ה

בשעה שאין ישראל שומעים בתוכחתם של מ"ח הנביאים, מסיר הקב"ה כביכול את טבעתו שהיא בצורת אות ס' מעל ידו, ומוסרה ח"ו להמן הרשע וכוחותיו הרעים, שיבטלו את הסמיכה בישראל כדי שיחזרו בתשובה מתוך הצרה. וזהו פירוש הכתוב: "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו", סתם מלך הכתוב במגילה מבואר במדרש (אסתר רבה ג-י) שהוא רמז על הקב"ה, ובזמן הצרה הסיר הקב"ה כביכול את טבעתו שהיא האות ס', "ויתנה להמן בן המדתא האגגי צורר היהודים".

והנה על ידי ששלט המן הרשע כביכול על האות ס' שבה סומך הקב"ה לכל הנופלים, רצה להפיל את ישראל באות נ' שהיא בבחינת נ'פילה, וזהו הענין שיעצו חכמי זורזו אשתו להמן לתלות את מרדכי על עץ גבוה חמישים אמה, שהוא רמז על האות נ' של נ'פילה שהיא בגימטריא חמישים.

אמנם על ידי ששבו ישראל בתשובה שלימה, ונהפוך הוא שהפיל הקב"ה את המן הרשע באות נ' של נ'פילה. וזהו שהזכירו חכמי זורזו אשתו לשון נפילה, כשאמרו להמן (אסתר ו-יג): "אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפול לפני לא תוכל לו כי נפול תיפול לפניו". ומטעם זה נתלה המן עצמו על עץ גבוה חמישים אמה שרומז על אות נ' של נ'פילה.

הרמז במשכן על הטבעת שנמסרה להמן הרשע

ה"חתם סופר" ממשיך לפרש בזה כמין חומר מה שכתוב בפרשתנו על הקרשים: "ויהיו תואמים מלמטה ויחידיו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת", על פי מה שכתוב בלידת יעקב ועשו (בראשית כה-כד): "וימלאו ימיה ללדת והנה תומים בבטנה". ופירוש רש"י הטעם שכתוב כאן "תומים" חסר א', ולא "תאומים" מלא, לרמז שאחד היה צדיק ואחד היה רשע, אבל בלידת פרץ וזרח מיהודה ותמר כתוב (שם לה-כז): "והנה תאומים בבטנה" מלא א', כי שניהם היו צדיקים.

שצוה הקב"ה לישראל להקים במדבר משכן שיש בו מ"ח קרשים כנגד מ"ח נביאים, ולעשות מנורה שיש בה ז' קנים כנגד ז' נביאות, שכל אלו עדיין לא קמו בישראל, אלא עתידים להיות בישראל אחרי שיכנסו ישראל בארץ ישראל.

דברים נפלאים של ה"חתם סופר" בענין הטבעות שהיו על הקרשים

כעבדא קמיה מאריה אחיזנא בשולי גלימתו לברר מקחו של צדיק דברי ה"חתם סופר" ז"ע, על פי מה שמצינו בענין זה דברים נפלאים בדברי ה"חתם סופר" עצמו ב"תורת משה" (בד"ה ויהיו תואמים), שגם שם הוא מבאר כי מ"ח הקרשים שבמשכן היו כנגד מ"ח הנביאים, אלא שהוא מוסיף לבאר לפי זה ענין הטבעות שחיברו בין הקרשים, כמו שכתוב בפרשתנו בענין הקרשים (שמות כו-כד): "ויהיו תואמים מלמטה ויחידיו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת האחת". ופירוש רש"י שלכל קרש היו למעלה שני חריצים כעובי טבעת מימין ומשמאל, והכניסו טבעת בחריץ השמאלי של קרש אחד ובחריץ הימני של הקרש הסמוך לו, וכך נתקשרו כל הקרשים על ידי הטבעות שחיברו ביניהם.

מבאר ה"חתם סופר" הרמז בזה, כי הטבעת שהיא עגולה בצורת אות ס', היא רמז על מה שסומך הקב"ה ברוב רחמינו בישראל הנופלים בגלות, כמו שכתוב (תהלים קמא-ד): "סומך ה' לכל הנופלים", ודרשו בגמרא (ברכות ד): שהקב"ה סומך באות סמ"ך לכל הנופלים הרמוזים באות נ' שהיא בבחינת נ'פילה. הנה כי כן זהו הענין שצוה הקב"ה לקשר את מ"ח הקרשים עם הטבעות, לרמז שאם ישמעו ישראל בתוכחתם של מ"ח הנביאים ויחזרו בתשובה, יסמך אותם הקב"ה בטבעות שהן בצורת אות ס' בבחינת "סומך ה' לכל הנופלים".

על פי האמור מפרש ה"חתם סופר" מה שכתוב במגילה: "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגגי צורר היהודים", כי

תקרי נאוה תהלה אלא נוח תהלה, זה משה ודוד שלא שלטו שונאיהם במעשיהם, דוד דכתיב (איכה ב-ט) טבעו בארץ שעריה, משה דאמר מר משנבנה מקדש ראשון, נגזז אהל מועד קרשיו קרסיו ובריהו ועמודיו ואדניו".

מ"ח קרשים ז' קני המנורה כנגד מ"ח נביאים ז' נביאות

פתח דברינו יאיר לבאר הענין בזה, על פי מה שמצינו חידוש גדול במשנתו הטהורה של ה"חתם סופר" (ד"ה והברית התיכון), שמבאר בדברי קדשו הענין שהיו במשכן מ"ח קרשים, כמפורש בפרשתנו (שמות כו-יח), עשרים קרשים בצד דרום, עשרים קרשים בצד צפון ושמונה קרשים בצד מערב. כי בצד מזרח שנכנסו שם למשכן היה רק המסך שכיסה את הפתח. והנה בנוסף על כך היתה במשכן המנורה בת ז' קנים, כמפורש בפרשתנו (שם כה-לב) שמהקנה האמצעי שהוא גוף המנורה, יצאו ששה קני המנורה משני הצדדים.

ביאור הענין בזה על פי מה שכתוב במגילה (אסתר ג-י): "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגגי צורר היהודים". דרשו על כך בגמרא (מגילה יד): "גדולה הסרת טבעת יותר מארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות שנתנבאו להן לישראל, שכולן לא החזירו למוטב, ואילו הסרת טבעת החזירת למוטב".

לפי זה מגלה לנו ה"חתם סופר" ז"ע, כי מ"ח הקרשים שהיו במשכן הם כנגד מ"ח נביאים שקמו לישראל, ונרמז ענין זה במה שכינה הקב"ה את עצי המשכן "קרשים", שכן קר"ש נוטריקון (ברכת יציר אור): "ק'דושים ר'וממי ש'די", רמז על הנביאים הקדושים המרוממים בישראל את שמו של הקב"ה, ואילו ז' קני המנורה הם רמז על ז' נביאות שקמו לישראל.

ויש להוסיף תבלין לבאר הטעם שהנביאים רמוזים במה שהם מרוממים את הקב"ה הנקרא בשם שד"י, על פי מה שמצינו אצל יעקב אבינו שהתפלל על השבטים שכלקחו את בנימין למצרים (בראשית מג-יד): "ואל שדי יתן לכם רחמים". ופירוש רש"י: "ומדרשו מי שאמר לעולם די יאמר די לצרותי". לכן הנביאים שהוכיחו את ישראל שישבו לעבוד את ה', כדי לרומם את כבוד ה' ולמנוע מישראל את הצרות, רמוזים בשם קר"ש שהוא נוטריקון ק'דושים ר'וממי ש'די, כי הם מרוממים את כבוד השם שד"י שיאמר לצרות ישראל די.

אמנם כל מתבונן ישיכל ויבין כי דברות קדשו של ה"חתם סופר" צריכים ביאור, מהו הענין

ביאור הגילוי הנפלא של ה"חתם סופר" זי"ע מ"ח קרשים במשכן כנגד מ"ח נביאים ז' קני המנורה כנגד ז' נביאות שקמו לישראל

לכן כדי לעשות זכר לנס פורים שהיה בזכות הקריאה במצות מחיית עמלק בשבת שלפני פורים, כתב מרדכי במגילה: "והימים האלה נזכרים ונעשים", כדי לתקן בכך שבכל שנה ושנה יקדימו ישראל בשבת שלפני פורים את הקריאה במצות זכירת ומחיית עמלק, כדי שיזכו לעורר בכל שנה את הנס של פורים שהיה בימים ההם גם בזמן הזה, להמשיך מפלה על כל אויבי ישראל שהם מזרעו של עמלק.

"ועשו לי מקדש" קיים לעולמי עולמים

כדרכה של תורה הנדרשת בשבעים פנים, רחש לבי דבר טוב לבאר הקשר בין הקריאה בפרשת זכור שכתובה בה מצות מחיית עמלק, על למצות מחיית עמלק בפועל שהיה בנס פורים, על פי מה שנצא למסע הקודש להתבונן במה שכתוב בפרשתנו מצות עשיית המשכן (שמות כה-ח): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

שינינו על כך בספרי (פרשת בהעלותך פיסקא לד): "בכל מקום שנאמר 'לי' קיים לעולם ולעולמי עולמים. בכהנים הוא אומר (שם כה-מא) וכהנו לי, בלויים הוא אומר (במדבר ג-יב) והיו לי הלויים, בישראל הוא אומר (ויקרא כה-נה) כי לי בני ישראל עבדים, בכמורות הוא אומר (במדבר ח-יז) כי לי כל בכור בבני ישראל, במקדש הוא אומר ועשו לי מקדש".

דרש זה מתאים להפליא עם מה שכתוב בפרשתנו (שמות כו-טו): "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים". ודרשו בגמרא (יומא עב.): "עומדים, שמא תאמר אבד סכרן ובטל סכוין, תלמוד לומר עומדים, שעומדים לעולם ולעולמים". אולם כבר תמהו המפרשים וינועו אמות הסיפים, איך אפשר לומר על המשכן שהוא קיים לעולם, הלא כשונכסו ישראל לארץ נגנזו כל קרשי המשכן, כמו ששינו בגמרא (סוטה ט):

"דרש רבי חנינא בר פפא, מאי דכתיב (תהלים לג-א) רננו צדיקים בה' לישרים נאווה תהלה, אל

במגילה: "והימים האלה נזכרים ונעשים", אשר מזה למדו בירושלמי שצריך להקדים זכירת עמלק לעשיית מחיית עמלק במפלת המן.

לפי זה יש לומר כי בימי אחשורוש כאשר נתן המלך רשות לכל היהודים להיקהל ולעמוד על נפשם להרוג באויביהם מזרע עמלק, תיקן מרדכי לכל היהודים לקרוא בשבת שלפני המלחמה את מצות זכירת עמלק ומצות מחיית עמלק, כדי שיוכחו לקיים במלחמתם עם זרעם של עמלק מצות מחיית עמלק, ועל ידי זה ינצחו במלחמה כמו שכתוב (קהלת ח-ה): "שומר מצוה לא ידע דבר רע". זאת ועוד שבזכות הקריאה בתורה במצות מחיית עמלק, יזכו לקיים מצוה זו בפועל במחיית המן וכל זרעו מזרע עמלק.

הנה מה טוב ומה נעים לבאר לפי זה הטעם שתיקן מרדכי שיקראו פרשת זכור דוקא בשבת שלפני פורים, וכבר עמד על כך ה"מגן אברהם" (או"ח תחילת סימן תרפה): "דאטו מי כתיב בתורה שיקראו דוקא בשבת זו, אלא שחכמים תיקנו בשבת זו, הואיל ושיכחי רבים בבית הכנסת, וסמוך לפורים כדי לסמוך מעשה עמלק למעשה המן".

אך לפי האמור יש לומר על פי הידוע מאמר הזהר הקדוש (פרשת יתרו פח): "כל ברכאן דלעילא ותתא יומא שביעאה תליין... משום דהווא יומא מתברכאן מיניה כל שיתא יומין". פירוש: "כל הברכות של מעלה ושל מטה ביום השביעי תלויות... משום שאותו יום מתברכים ממנו כל ששה ימים".

נמצא לפי זה כי ניצחון המלחמה בנס פורים תלוי בהשפעה של שבת קודש שלפני המלחמה, לכן תיקן מרדכי שבשבת שלפני המלחמה יקראו בתורה מצות זכירת ומחיית עמלק, ובזכות הקריאה בתורה בשבת קודש תשפיע השבת ברכה על ששת הימים הבאים שיזכו לקיים מצות מחיית עמלק בפועל.

לקראת שבת קודש הבאה עלינו לטובה "שבת זכור", דבר בעתו מה טוב לשלב בין הקריאה בפרשת השבוע פרשת תרומה, ובין הקריאה שתיקנו חכמינו ז"ל לקרוא בשבת שלפני פורים מצות זכירת עמלק בפרשת כי תצא (דברים כה-יז):

"זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריו ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים. והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב בארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה לרשתה, תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח".

מקור הדבר במה ששינינו במשנה (מגילה כט.) כי בשבת השנייה של חודש אדר קוראים פרשת זכור, ופירש רש"י הטעם לכך: "שתיקרא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים, לסמוך מחיית עמלק למחיית המן". בגמרא (שם ל.) מבואר הטעם לכך: "רב אמר מקדימין פרשת זכור... כי היכי דלא תיקדום עשייה לזכירה".

דברי רב מפורשים יותר בתלמוד ירושלמי (מגילה פ"ג ה"ד), כי דבר זה אנו למדים ממה שכתוב במגילה (אסתר ט-כח): "והימים האלה נזכרים ונעשים, שתהא הזכרתן קודם לעשייתן". פירוש, שצריך להקדים הקריאה במצות זכירת עמלק: "זכור את אשר עשה לך עמלק", לפני קריאת המגילה שמסופר בה מחיית עמלק בפועל בפורים.

נס פורים בימי אחשורוש בזכות מרדכי שתיקן לקרוא פרשת זכור

ויש להוסיף תבלין לבאר הענין שצריך להקדים הקריאה במצות זכירת עמלק לקריאה במגילה על מפלת המן בפועל בימי פורים, על פי מה שכתוב במגילה (אסתר ט-ב): "ויכתוב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחוקים". ופירש רש"י: "ויכתוב מרדכי, היא המגילה הזאת כמו שהיא". נמצינו למדים מזה כי מרדכי כתב

הרה"ח רבי ישראל דוד ב"ר מאיר זצ"ל

נלב"ע י"ד אדר א' תשס"ט - תנצב"ה

ולע"נ מרת נעמה סאמא בת ר' יהושע הכהן זצ"ה

נלב"ע כ"ב אדר א' תש"ס - תנצב"ה

הוצנע ע"י התנע מורנו ורבעו שליט"א

מריץ עליו ברכות לרוב. והיה נראה בעיניו כמי שהתפלל בעדו כל אותו הלילה, ושמו עמו בישועתו בלב שלם נקי, מלא רינה והתרוממות, כאילו היתה זו הישועה הפרטית שלו. והוסיף הלה ואמר, שאותו מעמד של שמחה נחקק עמוק בלבו ועשה בו רושם חזק, ששמו מן הגאב"ד בשמחתו של איש ישראל בכל לב, ולא הפריע לו כלל שבצעמו היה חשוך בנים, רק שמו עמו בשלמות. - וזכרון אותו מעמד נשגב חזק אותו תדיר במצבים קשים של חלישות ועגמות נפש שונות שעברו עליו בימי חייו. - כאשר ראה דוגמא חיה לגד עניו במהות 'טיב השמחה' של הצדיק, שמניח בצד את כל תבלין דמיעין, ושם ושמו לפני קונו בשמחתו של איש ישראל קודש.

[פרסיות, קובץ 348]

אהבת התורה ושמחתה של מו"ר הגה"ק רבי בנימין הכהן רבינוביץ זצוק"ל, אדמו"ר ממשכנות הרועים, ודיין בית דין צדק דפעה"ק ת"ו, מפורסמת היתה לשם דבר. הוא היה זקן ויושב בשיבה כל ימי חייו, ולפעמים אף בשעות רבות רצופות ללא שום הפסק, שש ושמו באהבתה של תורה בכל לב ונפש, כי היא משוש חייו.

בהזדמנות אחת בימי זקנותו נשאל, כיצד זכה לאהבה ושמחה עצומה כזו לתורה הקדושה?

סיפר רבי בנימין, שאת זאת קיבל וינק בנקותו בבית הוריו, שכידוע שלטה אז העניית ברוב בתי ישראל, ובקושי החזיקו את עצמם בפת במלח ומים במשורה. אך עם כל העניות הגדולה החזיקו בביתם קופסת נחושת סגורה ומסוגרת עם פתח צר בצידה, שלתוכה היו משלשים מדי פעם קופיות אחת או שניים כפי יכולתם. ומדי שנה בהגיע 'חג הפורים' הקדוש, היו פותחים את הקופה, וסופרים את הקופיות והפרוטות שהצטברו בתוכה במשך השנה, ובאותו סכום היו רוכשים מתנה לרב הגדול המרא דאתרא, כמנהג הימים ההם, להגיש תשורת כבוד לרב העיר ביום הפורים.

שנה אחת כשפתחו את הקופסא עבר פורים מצאו בתוכה סכום נאה המספיק כדי קניית כרך גמרא אחד גדול של "מסכת בבא בתרא" חדשה ומחודשת. שנחשב בימים ההם באותם אזורים כספר יקר המציאות! כי לרוב האנשים לא היה ש"ס שלם מצוי בביתם, ורוב הגמרות היו קרועים ובלולים מרוב שימוש שהיו משאילים את הגמרות מזה לזה.

וסיפר רבי בנימין שבאותה שנה היתה שמחת הפורים גדולה ועצומה בביתם, על הזכייה הגדולה שנפלה בחלקם לרכוש גמרא בבא בתרא לרב המרא דאתרא! וניגשו כולם יחדיו בשמחה ובצחלה גדולה להגיש את המשלוח מנות לבית הרב, שכמובן שמו מאד לקראתם.

אותה שמחה גדולה, העיד רבי בנימין, היא שחקקה בעצמותי את אהבת התורה ותשוקתה הגדולה! כאשר ידעתי גם ידעתי כמה קשה היו ההורים שלי עובדים כל השנה בשביל לצרף פרוטה אל פרוטה, ומתוך לחם פיהם ופי ילדיהם חסכו בשביל אותה גמרא! והיו שמחים על כך בשמחה עצומה, כמוצא של רב! - זה המרא החדיד בתוכי לבבי שמחה ואהבת תורה עד מאוד! [ואולי סיפר זאת ממה שראה במשפחה אחרת שם].

כן נזכר כלנו, לאהבת תורה ושמחתה תמיד, שמחת פורים ושמחת עולם!

ליהודים היתה אורה - זו תורה!

[פרסיות, קובץ 141015]

משנבנם אדר מרבין בשמחה.

הננו להודיע כי לקראת חג הפורים

ניתן להשיג ספרי מדרש ורבנו:

שער הכוזנות עם פירוש טיב הכוזנות - פורים

טיב המועדים על מגילת אסתר ופורים

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון בפיי (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להצניח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארייט

האחים היקרים העוסדים תמיד ליסין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים • יוסף בן סילה רחא לפרשי • שרה שיינדל בת סילה רחא להצלחה בכל העניינים

shivti11@gmail.com

05276-10455 078-3331109 טל: רח' ישעיהו 7 ירושלים

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, תן פזמון להדפיס ולהפיץ את העלון באזור עגורין ולהיות שותף לייכויהם הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון בפיי (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

ד

מרבית בשמחה!

חודש "אדר" כולו הוא חודש של שמחה, ומשקל 'נכנס' זה החודש בביא בכנפיו את השמחה ללבבות ישראל קדושים. כד"א בפסוקי מגילת אסתר (ט, כב): "החודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב".

ברם, מדויק בלשון חכמים מרפא: "משנכנס אדר, ולא אמרו 'משגהי' חודש אדר וכינצא. נראה שיש כאן דין 'ניסוח', שצריך אדר להיכנס ולחזור פנימה. ולא סגי במה שמבחינו נהוג חודש אדר במעגל השנה, או בשמחה והוללות חיצונית. אלא 'משנכנס' פנימה בלב, כשיתבונן ויתקשר בפנימיותו בטיב הפורים הבעל"ט. מתוך כך ממילא תתרבה השמחה ותתגדל מעצמה, כי כל דבר שעוסקים בו משפיע ועושה רושם, ומשנכנס אדר אל תוכני איש ישראל בעסק הפורים, ממילא מרבית בשמחה.

דורשי רשומות רמזו בגמרא (ביצה טו): "הרצוה שיתקיימו נכסיו, יטע בהן אדר". - על פי מ"ש במדרש (במדב"ר כב, ז): "לך נקרא שמם 'נכסים', ששכסים מהו ונגליון לזה". וכבר תמחו, שיתור היו צריכים להיקרא 'נגלים', שכן עיקר מעלתם היא במה שהגיעו ליד זה שנגלו אליו, ולא במה שנוכסו מהו שלא הגיעו אליו. אך תירצו בזה [ענין שם משמאל ושפת אמת], שכונת 'נכסים' מזה' איננה רק מן האיש האחר שלא הגיעו אליו הנכסים. אלא כן מזה האיש בעל הנכסים עצמו שהם נגלים אליו, צריכים גם את להיות 'נכסים', שלא תוכל בהם כ"כ להבליטם בעיני עצמו, שבכך נתן 'עין הרע' לעצמו.

ולכן יכניס נכסיו פנימה ויכסה אותם, וכל קניינו יגנו בתוכיותו בקנין פנימי איתו, לא בקנין החיצוני. ושלא להראות ולגלות מעשיו ומעלותיו בלפני חוץ, אלא בהסתרת קניינו ובניו ונכסיו הגשמיים והרוחניים בהנצח לכת ובתוכיותו פנימה. והיינו "יטע בהן אדר", שנאמר (תהלים צג, ד) אדיר במרום ה". כונת 'אדיר' הוא הענין והחוקק בתוקף פנימי, המונעו בינו לבין קונו, לא בגבורה החיצונית. שבוה מביא נחת רוח גדול לעילא, 'אדיר במרום ה', ולא לעיני אדם.

ומתוך כך יזכר שיקים בו "משנכנס אדר", שאכן נכנס וחדר פנימה אל תוכו, לפעול את פעולתו בנטיעה של שמחה, 'מרבית בשמחה', שמחת הלב ושמחת הנפש, אמן.

הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זצוק"ל ראה פעם בהתהלכו עם סגל תלמידיו על שפת הים, איש יהודי אחד ששטפו זוטו של ים רחמנא לצילן, והוא מנסה בכל כוחותיו להיחלץ מן המים, מנופף בידי וברגליו בתנועות חזקות ומשונות, במלחמתו כנגד הגלים הסוערים.

כל הנוכחים במקום רצו מהרה לקראתו, בניסיון להציל את היהודי מן הטיבעיה. - לקפץ פנימה ולמשותו מן המים הם כמובן לא יכלו, מחמת הסכנה הגדולה שבמעורבות הסערה. ולכן החלו לצעוק אליו בניסיון להנחותו את הדרך, מאיזה כיוון יוכל להשתחל החוצה בין הגלים הסוערים.

הבלגן במקום היה גדול, כשכולם נסערים ורועשים, אלו צועקים איש צא מכאן! והללו צווחים לעומתם תשחה בכיוון ההפוך! והיהודי הטובע מבולבל ומבוהל, כולו דואג ופחד על גפשו חוץ לעזרה. ואילו הים מצידו לא מניח מזעפו אף לרגע, רועש וגועש כולו, וההמולה סביב האיש הטובע בים נוראה!

כשהגיע הצדיק עם פמלייתו אל המקום, וראה את המתרחש, החל להתקרב בעצמו אל הים לראות במה יכול הוא לסייע כאן.

אולם בה בעת שכל העומדים מסביב היו לחוצים ומבולבלים מאלים פחד דאגה, דוקא הצדיק יגיש ביישוב הדעת לבחון את המצב. - כדרכם של צדיקים, שלעולם אינם מאבדים את היישוב הדעת! גם בזמנים לחוצים ביותר, ובמצבים מבולבלים ונבוכים, הם אינם מסוגלים להכניס עצמם בבלבול ולחץ, ומשגיחים היטב על שמירת הדעת!

התקרב אפוא הרבי ר' בונם בצעדים מתונים, כשכל הציבור חדר לקראתו ופותח בפניו את "השורה" בהדרת כבוד, והרבי צעד

בורזות עד קו המים ממש.

בעמדו סמוך אל הים, הביט באיש המשתולל בתנועותיו המשונות, וצעק לעברו: לאז גריסען ד'עם לווייתן! - אל תשכח למסור ד'ש לווייתן!...

חלפה שניה עד שתפס האיש את הבדיחה... הוא העלה חיץ על שפתיו, שם בתוך המים, ופתאום חש בכוחות רעניים הזורמים בגופו, הוא התגבר ביתר שאת ועזז במלחמת הגלים השוצפים, ובתוך זמן קצר ניצול מן המים, ויצא חיש אל החוף בריא ושלם כאחד האדם!

"משנכנס אדר מרבית בשמחה"

הענין כה.

לאחר מכן נשאל הרבי, באיזה 'סגולה' או 'לחש' השתמש בהזכרת שמו של הלווייתן להצלת הטובע? - והאם המכון בסגולה זו הוא אל דג הלווייתן שבים, או אל שרו של לווייתן למעלה?

התחייב הצדיק והסביר, אין כאן לא סגולה ולא לחש, ואין צריך להפעיל כאן לא את הלווייתן שלמטה, ולא את זה שנגדו מלמעלה... אלא שראיתי שהאיש פשוט נחלש מרוב מאמץ, הצעקות והלחץ של כל הנאספים סביבו רק בלבולו והחלישו אותו יותר. הוא היה צריך בתוך מכוונתו הגדולה, רק לבדיחה והלצה טובה! כדי להכניס בו מעט שמחה!

וממילא, מכיון שבאה השמחה, נכנסה וגם חדרה אל הלב פנימה, הוזרמה בו תיכף כוחות רעניים ומחודשים, ובכוח השמחה הצליח להתגבר במלחמה, ולחלץ את עצמו מן הצרה הגדולה! צא ולמד, מה גדול כוחה של שמחה, שמגרשת את כל החשכות מן הלב, ומלהיבה את הנפש להתרענן בכוחות רעניים, תתחדש כנשר נעוריו, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו!

[שיחות קודש, בשבוע מידת השמחה]

- > < -

אימו של הרה"ק רבי אברהם מרדכי ברייטשטיין זצ"ל, ספרא דדינא בבית הגדול העדה החרדית פה ע"ה, (א"צ ביום עש"ק ז' אדר), זכתה בצעירותה לסייע כעוזרת בביתו נאוהה קודש של הרה"ק רבי שלמה מזויעה זצוק"ל, שבפאתי שכונת בית ישראל המעטירה.

ברוב חריצותה היתה עוסקת בידיה בכל מלאכות הבית, בניקיון ובבישול ובשאר כל מלאכה, והצדיק הכיר לה טובה על כך תמיד. באחד הימים כשהגיעה לביתו של הרבי לעשות במלאכת עבודתה כדרכה, התהלכה בדאגה כשדוק של עצבות נסוך על פניה, כנראה מחמת איזו מועקה שהעיקה עליה, וכך היתה מסתובבת במירוותה בכל פעליה, הלך ילך ובכה.

כשמעו על כך הצדיק רבי שלומקה, כאב לבו מאוד. - כידוע מידתו בקודש תמיד בשמחה ובהנחה עילאה, ולא היה יכול לסבול את העצבות והחושך. וכאשר לבקשתו הביאו אותה לפניו, שאלה במפגיע, במה עוסקת את כאן בבית?

האישה הצדיקת החלה למנות בשפה רפה ובקול נכאים את עבודות הבית השונות שעוסקת בהם: את הכלים כבר שטפתי, את קדירת התבשיל כבר העמדתי על הכיריים, ועלי עוד לשטוף ולנקות את הבית... וכן מנתה והלכה את כל עבודות הבית שעוסקת בהם.

נענה הרבי ואמר, לא כן הוא הנוסח הנכון... תשובתך הנכונה צריכה להיאמר בנוסח כזה: תנה ברוך השם את מצות שטיפת הכלים כבר קיימתי! וכן את מצות בישולי התבשיל עשיתי! ובעזרת ה' אנש גם למצוה הגדולה של שטיפת וניקיון הבית כולו! - הלא כל פעולה ופעולה שהנך עושה במלאכת הבית יש בה מצוה רבה! ומצוות צריך לעשות בשמחה ובהתלהבות, ובתחושת סיפוק והודיה להש"ת על שזיכה אותנו במצוות הללו.

עם צאתה מחדרו של הרבי התמלא ליבה שמחה גדולה, על אתר היא גירשה מלבבה את כל העצבות ששלטה בה, וניגשה בשמחה ובטוב לבב לעשות את מלאכתה, כאשר ליבה מתרונן בקרבה על שזוכה לעסוק במצוה בקרבת אלקים טוב, ובקרבת עבדיו הצדיקים, בני קל חי!

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

כי בשמחה תצאון

נסעתי לשבת שבע ברכות של נכדי בבית שמש. כמובן שכשיצאים לשבת ישנם דברים רבים שצריך לדאוג להם ובפרט שכל הנכדים גם שם. ממקום משכני הייתי צריך להעביר אוכל וחבילות לאזור חפציצה שמרוחק ממקום הדירה מרחק נסיעה ברכב ועכשיו בשעה שלוש אחר הצהריים למצוא נהג מונית שיסחב את החבילות עד הרכב זו גם משימה לא פשוטה...

לפתע אומרת לי הרבנית: "נראה השגחה פרטית, נראה לי שזה 'הושע מנה' אחד התלמידים שלך כאן מחוץ לחלון!!!"

בדקתי וראיתי שזה אכן הוא. לשאלתי אם יש לו מצב לעזור לי השיב בשמחה ובחפץ לב. "זה שאתה תעשה זאת בחפץ לב אני יודע אבל אני צריך שתתקשר ותשאל בבית אם היא מסכימה לכך, שמה היא ממתנה לעזרתך בבית?"

הוא התקשר וקיבל אישור לכתחילה ואז יצאנו לדרך עם כל החבילות לשמחתי ולשמחת הרבנית וכל הסובבים.

צאו נא וראו עד כמה יד ההשגחה משגחת עלינו בכל צעד ושעל, כל מה שצריך זה רק להתבונן ולהודות לה' על כל טובו.

בעל המעשה, מוריט הרב שליט"א

• • • • •

רפואה למכה

אתם מכירים את זה שילד נתפס למשחק מסוים ולא מוותר עליו? אז זהו שבני בן הארבע נתפס לקסדה של השכן ממול ולא רצה לוותר עליו או להסירו מעל ראשו, השכן אמר שילך עם זה הביתה ואחר כך אשיב לו את הקסדה שגם כך יושבת בארון ללא נוע.

לא היה נעים אבל גם להכריח את הילד העיף להחזיר את הקסדה לא היה טעם. הוא נכנס לישון עם הקסדה לצידו. כעבור שעותיים בעוד הבית שקט שמענו קול חבטה עזה ואז בכי, רצנו לחדר של הילד וראינו מחזה מזעזע שהמדף מעל המיטה קרס על ראש הילד אבל לילד שלום מכיוון שלפני שגרדם חבש שוב את הקסדה שהיה לצידו על ראשו מה שהציל את הבן מהגרוע מכל.

אחר כך התברר שתבורים נתלו על המדף ולא ידענו מכך מה שגרם לזה להיות רפוי ולפול בהמשך.

נפעמנו עד כמה ה' מכין רפואה למכה וגורם לילד קטן להתעקש על דבר מה ואנו אפילו לא חולמים שיש משהו שמתבשל ורק ה' הטוב והמטיב לכל יודע בדיוק מה שהוא עושה לטובתנו השלימה.

בעל המעשה: ה.ט.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפתה ספואלס

בפקס: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

הלכות קריאת המגילה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רובינשטיין שליט"א

זמן הקריאה

א. חייב אדם לקרוא המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום, וזכר לנס שהיו צועקים בימי צרתם יום ולילה (סי' תרפ"ז סי' א' ומ"ב ס"ט), וכיון שהיתה הצעקה בעת צרתם יומם ולילה, לכן קורין גם הזכרת הנס שניצולו (דהיינו המגילה שסוכנו בה הל' יומם ולילה (למש' ס"ט)).

ב. קריאת המגילה של לילה זמנה כל הלילה, והיינו מצאת הכוכבים עד עלות השחר, ואם לא קראה קודם אפילו באונס שוב לא יקרא, דמשעלה עמוד השחר ימאמה הוא (ס"ט).

ג. קריאת המגילה של יום זמנה כל היום, והיינו מן הג' החמה עד סוף היום בשקיעת החמה. ואע"פ שמעיקר הדין היה אפשר לקרואה מזמן עלות השחר, מ"מ כיון שאין הכל בקיאין בעה"ש ושמה יבוא להקדים לכן אין לקרואה עד הג' החמה שאז יום ברור הוא לכל. ואין צריך שיעלה כל גוף השמש על הארץ, אלא משעת תחילת הג' ג"כ מותר לכתחילה (סי' א' ומ"ב סי' תשע"ד ס"ט).

ד. ובדעיבא אם סוף קראה משעלה עמוד השחר יצא. וה"ה אם היה אונס קצת יכול לקרואה אף לכתחילה משעלה עמוד השחר (ס"ט).

ה. אם לא קראה עד בין השמשות, יקראה אז בלי ברכה (מ"ב סק"ה).

ביטול תדירה או שאר מצוות כדי לשמוע מגילה
ו. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה (ס"ט).

ז. אפילו היתה תבונה גדולה של מאה אנשים שלומדים באיזה בית הרי אלו מבטלים לימודם כדי לקרואה בביה"כ בצביון, משום דברוב עם הדרת מלך. ו"מ"מ מי שמתפלל כל השנה בקביעות במגן מיוחד שהוא ג"כ ביהמ"ד אלא שאין שם רק מעוט אנשים שמתפללים שם, אינו מחויב לילך לבית הכנסת הגדול, ובדאי שלא נאמר דכל בתי הכנסות הקטנים שבעיר יהיו חייבים לילך לביהמ"ד הגדול שבעיר, ולא אמרו אלא לענין בעה"ב שיש לו מגן בביתו שאף שהמגן שלו הוא בקביעות מ"מ צריך לילך לביהמ"ד שבעיר משום פרסומי ניסא (מ"ב סק"ו ושיטתו ס"ט).

ח. וכל שכן שאר מצוות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה, (דף ספח פסוק וזכרתי), וכל זה דוקא כשיש שהות לעשות שתיהן, אבל אם אי אפשר לעשות שתיהן אין שום מצוה דאורייתא נדחית מפני מקרא מגילה, דמקרא מגילה אינו אלא מדרבנן. ו"א דאע"פ מקרא מגילה קודם אף אם ע"י ידחה המצוה לגמרי, משום פרסומי ניסא (שם ע"ש ומ"ב סק"ה).

ידיים ואזורים קודם קריאת המגילה

ט. אסור לאכול קודם קריאת המגילה בין ביום ובין בלילה. ואפילו טעימה בעלמא אין להקל אלא לצורך גדול, כגון שהוא מוחל קצת או אם התענית קשה לו. וישעור הטעימה הוא כביצה פת או משקין כשעור ביצה (ה"א סי' תרצ"ב סי' ו' ומ"ב סק"ה). י. ו"א ששתיהן מותר, ולא גרע מאיסור אכילה קודם תפילת שחרית דאסור לאכול ומותר לשנות (ה"א סי' א').

יא. אם הוא אדם חלוש והשהייה זיק לבריאותו ויכול לבוא לידי חולי, וגם לא יספיק לו טעימה מועטת, מותר לו לאכול, ו"מ"מ יבקש מאחר שיזכירו לקרוא את המגילה אחר אכילתו (מ"ב סק"ה).

יב. וכ"ש שאסור לישון קודם קריאת המגילה, ואפילו אם בדעתו לישון רק שעה מועטת, וה"ה בכל הדברים שאסור קודם ק"ש וכמבואר בסי' ר"ב ובסי' ר"ה ע"י"ש (מ"ב סק"ה).

יג. מותר ללמוד קודם קריאת המגילה (מ"ב סק"ה).

נשים

יד. הכל חייבים בקריאת המגילה, אחד אנשים ואחד נשים וגרים ועבדים משוחררים (ס"ט).

טו. ואע"פ שהיא מצוה שהזמן גרמא, מ"מ הנשים חייבות בזה כיון שאין הן היו באותו הנס, דמתחילה היתה הגזירה אף עליהן, כמ"ש במגילה: "להשמיד להרוג ולאבד מנער ועד זקן וזן סוף נשים" (מ"ב סק"ה).

טז. ו"א שאם האשה קוראת לעצמה מברכת לשמוע מגילה, משום שאינה חייבת בקריאה, והמג"א מצדד דאשה לא תקרא כלל לעצמה אלא תשמע מן האנשים, ואם אין לה ממי לשמוע אזי תקרא היא לעצמה במגילה שסירה וחברך לשמוע מקרא מגילה (ה"א ומ"ב ס"ט).

יז. ואם אחר קורא בשבילן ומברך להוציאן י"ח טוב שיברך לשמוע מגילה (מ"ב סי' תרצ"ב סק"ה), ו"א דראוי שיברך על מקרא מגילה (השולחן אר"י סי' רכ"ז). ובספר שלמת חיים (סי' ש"ה) כתב שמדברי הראשונים הפוסקים שלא הביאו נוסח אחר בברכה לנשים, נראה שאם יברכו על מקרא מגילה כאנשים ג"כ אין קפידא. ועי' שו"ת מנחת יצחק (דף י"ד סי' י"ח) שכתב דהנשים השומעות מן האיש שכבר יצא מקודם די חובת הקריאה יש להן לברך לעצמן, וה"ה שלא יצאו כולן ע"י אחת מן השומעות אלא כל אחת תברך לעצמה. ויש מי שכתב שאם קרא בבית הכנסת וחוזר וקרא לנשים לא יברך בשבילן וגם הן לא יברכו (בית א' ה"ל פ"ד סי' א').

קטנים

יח. מחנכים את הקטנים שהגיעו למצות חינוך לקרוא את המגילה (תרפ"ט סי' א' ומ"ב ס"ט).

יט. וכיון שגם הנשים חייבות, פשוט דגם בקטנות יש בהן משום מצות חינוך (מ"ב סק"ה).

כ. מנהג טוב להביא הקטנים והקטנות לשמוע מקרא מגילה, כדי לחנכם במצות פרסומי ניסא (סי' ומ"ב ס"ט). והכוונה בזה דאף שמעיקר דין מצות חינוך היה די במה שקורא לפניהם בביתו, מ"מ כדי לפרסם הנס ביותר המנהג להביאם לביהמ"ד שישמעו בצביון, כדי לחנכם שגם בגדלותם ישמעו בצביון (בית א' דף ס"ה).

כא. ומטעם זה נוהגין הקהל לקרוא בקול רם אלו הפסוקים שהם עיקר התחלת הנס וסופו, והם: איש יהודי, ומרדכי יצא, ליהודים, כי מרדכי היהודי, כדי לעורר הקטנים שלא יישנו ויהנו לבם על הקריאה, ומקורן אותם הפסוקים כדי לחנכם (ס"ט).

כב. ומכל מקום לא יביאו את הקטנים ביותר שמבלבלין דעת השומעים (מ"ב סק"ה).

כג. ועכשיו בעונותינו הרבים נהפך הוא, שלא זו בלבד שאינם שומעים אלא עוד הם מבלבלים שגם הגדולים אינם יכולים לשמוע, וכל ביאתם הוא רק להכות את המן, ובזה אין האב מקיים מצות חינוך כלל, ובאמת מצד מצות חינוך צריך כל אב להחזיק את בניו הקטנים אצלו ולהשיג עליהם שישמעו את הקריאה, וכשיגיע הקורא לזכור שם המן האגרי רשאי הקטן להכותו כמנהגו, אבל לא שיהיה זה עיקר הבאת הקטן לבית הכנסת (מ"ב סק"ה).

כאשר ידים משה ידו

צא הילחם בעמלק – מלחמת האמונה

השבו בערב שבת קודש הוא ז' אדר, יום פטירת משה רבינו עליו השלום - רעיא מהימנא, אשר עליו העיד הקב"ה בכבודו ובעצמו (מדבר י"ז, ט): "עבדי משה בכל בתי נאמן הוא - פה אל פה אדבר בו". ואילו בעצם יום השבת קודש אנו קוראים בתורה את פרשת זכור ומחייט עמלק, הציווי האלוהי (דברים כ"ד, ט) "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים" - "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח (שם פסוק ט"ו)".

משה רבינו הוא היה הציץ הנאמן ושלוחו של הקב"ה להילחם כנגד עמלק שבא לחבל בכרם בית ישראל, משה רבינו לקח את יהושע תלמידו הנאמן, וציווה אותו ללקט מסביבו חבר אנשים מבורחים, וכלשונו של רש"י (שמות י"ז, ט): 'גבורים ויראי חטא שתהא זכותן מסייעת', ויחד עמהם ייצא להילחם כנגדו פנים אל פנים עד להכנעתו ונפילתו, ויהושע בן נון אכן עשה כדברי רבו ויצא אל הקרב הקשה בכל התוקף.

אולם את המלחמה בפועל ניהל משה רבינו בעצמו, כמסופר בתורה הקדושה, שמשוה רבינו עלה אל ראש הגבעה יחד עם אהרן וחור, "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק, וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה עד בא השמש, ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב (שמות י"ז, יא ושם)".

ומובא בספרים הקדושים שעיקר הדבר שרצה עמלק להילחם בישראל היה על ענין האמונה, שרצה עמלק לקרר ולצנן את בני ישראל מן האמונה הטהורה והקדושה הטבועה בליבם מזה דור דורים, ובפרט עתה לאחר שהתחזקה אמונתם שבעתים, בעקבות הוכיחה הגדולה שזכו לראות עין בעין את ישועת הש"ת שנעשה להם, ואת תוקף עוזו שנתגלה להם בקריעת ים סוף ומתן תורה, שם זכו לגילויים נוראים אשר לא ולא יהיה כמותם, עד שאפילו השפחה ראתה מה שלא ראו הנביאים הגדולים ביותר, ואת האמונה הנפלאה הזאת הגיע עמלק לקרר, ועל דבר זה התקומם משה רבינו להשיב מלחמה השערה בכל התוקף, והתחזק ביותר להחזיר בבני ישראל את תוקף האמונה הקדושה.

ואף על פי שמשוה רבינו ניצח במלחמה הזאת עדיין נותר פגם של עמלק, ובכל דור דור צריכים אנו להילחם עם קליפת עמלק בענין האמונה, שהוא מנסה להכניס קריית בקר לבית ישראל ואילו אנו צריכים להתחזק בכל התוקף להיות מאמינים באמונה פשוטה ותמימה בהבורא כל העולמים, שהוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

ויחי ידיו אמונה עד בא השמש

וכאן לך לראות לשון הספר הקדוש 'מאור ושמש' (מפרשת בשלח) שביאר ענין זה היטב בשפה ברורה ונעימה, וזה לשונו: אבל נראה לומר, דהנה איתא בזהר הקדוש שמלחמת עמלק היה למעלה ולמטה, על כן היתה כבידה כל כך. ויראה לפרש הדבר, דהנה קליפת עמלק היה לעקור ישראל מאמונה שלימה בה' יתברך, ומבלבל מחשבתם באמונות רעות ח"ו, כמו שמצינו בזהר הקדוש שמיד שאמרו ישראל (שמות י"ז, ט) 'היש ה' בקרבנו אם אין' - מיד 'ויבוא עמלק'; הגם שדברי הזהר הקדוש הם עמוק עמוק מאד, עיין שם, על כל פנים על פי פשוטו מרמזים הפסוקים כשבאו ישראל לאיזה ספק בהאמונה - אזי בא עמלק לנתק אותם יותר ויותר מאמונת אלקי עולם לגמרי ח"ו. וזה ידוע, שכוחו של משה רבינו ע"ה - להכניס בלב ישראל אמונת אלקי עולם ברור הוא וברוך שמו; וזהו 'ששבינא דמלכא' (זהר י"א ע"ב, ד) - שהיה משתדל בכל כוחו להכניס בלב ישראל אמונת אלקי עולם ברור הוא וברוך שמו. על כך כשראה משה רבינו ע"ה שבא עמלק הרשע לעכל את ישראל מאמונתם - חגר מתניו כנגדו, ואמר ליהושע שהוא ילך כנגדו עם אנשים צדיקים בהתגלות, והוא אור מתניו כנגדו להחזיק את ישראל באמונה יתירה.

זה פירוש כאשר ירים משה את ידו רצה לומר כוחו, (כי יד נקרא 'כח' כידוע מרש"י ותרנ"ג). רצה לומר, כחו של משה היה להגביר אמונה בלב ישראל, כשגבר ידו - והחזיקו באמונה וגבר ישראל. וכאשר יניח ידו וגו' רצה לומר, כשלא היה יכול לקבוע בלבם שורש האמונה - אזי גבר עמלק. וזה שאמרו בגמרא (ראש השנה כ"ט), 'בשעה שהיו משעבדים את לבם לאביהם שבשמים' דהיינו בסוד אמונה שלימה לא 'וגבר ישראל', וכאשר נתבלבל מחשבתם - רצה לומר שעשתה פעולת עמלק ורשע בלבם לבוא לספיקות ח"ו - אזי 'וגבר עמלק'.

וזהו 'וידי משה כבדים' רצה לומר, כחו של משה היה כבד עליו - להחזיקם באמונה. 'ויקחו אבן' רצה לומר, אבן - שתיה שהיא אמונת ישראל, דהיינו 'מלכות שמים' וישימו תחתיו. ותמכו בידיו רצה לומר, לחזקו שיהיה כח בידיו לשרוש בלב בני ישראל אמונה שלימה. "וזהו 'ויהי ידיו אמונה עד בא השמש' רצה לומר, שגבר ידו והתחזק את כל ישראל באמונה שלימה, ואז 'ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב'.

והנה בעונותינו הרבים עדיין מרקד בינינו זאת הקליפה של עמלק לבטל מישראל אמונת אלקי עולם בכל דור דור, וזהו 'מלחמה לה' בעמלק מדור דור', שאין השם שלם וכסא שלם (תנחומא כי תצא יד) עד שיתבררו כל הברורים ויחזיקו ישראל באמונה שלימה בהש"ת, ויהיה ה' אחד ושמו אחד במהרה בימינו. עד כאן לשון קדשו של ה'מאור ושמש'.

הזהיר במחייט עמלק נפטר מכל הצרות

ונסיים בלשון קדשו של הרה"ק בעל 'בית אהרן' מקארליץ ז"ע, שכתב בזה הלשון: "כל איש ישראל, כל מה שהוא עושה צריך לראות שבזו העשייה יתמחה הזכר של עמלק. וכאשר יהיה נזהר בזה כל בר ישראל, אזי בטוח אני שחיש מהר יהיו פטורים מכל הצרות".

טיב הקהילה

שבת זכור

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בגשיאות מורנו ורבנו שליט"א

הרב גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

עשיית הארון – לקחיו ומוסדיו

שמים להחזיק מעמד בעבודת ה'.

מסופר על מין החפץ חיים' צוקיל, שהשיג מאד שהבחורים שלמדו בישיבתו לא יגרעו משעות השינה הנצרך להם, ומידי לילה בשעה עשר הופיע בהיכל הישיבה כדי לכתוב את המאורות ולצוות את תלמידיו שיעלו על ציעם, אולם בין הבחורים היו כאלו שהיו 'חכמים בעיניהם', וכשה'חפץ חיים' חזר על עקבותיו חזרו אל היכל הישיבה והדליקו שוב את המאורות וחזרו לתלמודם.

באחד הימים אחר שהללו חזרו ללימודיהם הופיע 'חפץ חיים' שנית וראת את המתרחש, ושוב עשה כבראשונה כבה את המאורות והורה לתלמידיו שילכו לישון. כעבור שעה הופיע שוב לראות אם ציינו לו, וכיון שראה ששוב חזרו 'השקדנים' לתלמודם ביקש לאלפם בינה וכה שאל אותם במתק לשון: התבוננו נא! מדוע אינכם מציינים לדבריי? וכי עולה על דעתכם שברצוני לבטל אתכם מלימוד התורה? חלילה וחלילה! הלא יודעים אתם היטב כי רק את טובתכם אני דורש! ומדוע אם כן הנכם עומדים על דעתכם? אכן - הפטיר 'חפץ חיים' את נאמור - אין זה כי אם מזימה מצד היצר, כי זה האחרון הינו 'מוקצה מחמת מיאוס' אצל בחורי ישיבתנו, ולכן אין ביכולתו להופיע נגדם ולדרוש עצלות וביטול תורה, על כן מהפך כושי עורו ומופיע בפניכם באצטלה דרבנן, ובמקום לעורר בכם רצון של בטלה הוא דורש את ההפך, 'התמדה'! ולא רק התמדה סטנדרטית! כעצתו של היצר טוב, לשיטתו אין היצר טוב דורש מספיק, ומן הראוי שיחמירו על דעתו ולהוסיף שעות להתמדתם! ולמה? כי ידע הוא שעל ידי זה יחלש גופכם ושוב לא תהיה ביכולתכם להתמיד בתורה כדבעי...

גם מאמור צ"ל שמעתי איך שהעיד על עצמו, שעל אף שהקדיש כל עיתותיו לתורה ולעבודה עוד מימי עולמו, ועו היה רצונו לקדש כל עתותיו לתורה בכל זאת לא התחכם על ענין השינה, בידעו כי השינה גופא היא אמצעי להתעלותו בתורה.

זוהי כאמור הנקודה הראשונה שבה תלוי הצלחת האדם בתורה, 'הכרה בצרכי החינוך של הגוף', בכך מכשיר דעתו לקלוט דברי תורה מתוך בהירות וצלילות הדעת.

הנקודה השנייה שהזכרנו הוא, שיכיר את מעמדו הרוחני, נקודה זו יש ללמוד ממאמרו של רבא (ע"פ ע"ב) אודות הציווי 'מבית ומחוץ תצפנו', כי מכאן למד רבא שכל תלמיד חכם שאין תוכו כבוד אינו תלמיד חכם. והנה על פי המובן הפשוט מכוונם הדברים 'לצבוע' שבמסגרתם היו מתנהג כהדיוט ורק בפני בני אדם הוא מיפה את מעשיו. אולם לפי זה יש להקשות על הביטוי 'אינו תלמיד חכם' שהרי מדובר במי שמצד חילו בתורה ראוהו הלא לתואר תלמיד חכם, ואין שייך להכחיש את הדברים ולומר שאינו תלמיד חכם? כמו כן יש להבין, ת"ח הוא דלא מיקר, הא תם וישר שפיר קא מיקר, והלא רמאי וחוטא הוא?

ויש לפרש שהמכוון הוא ב'תלמיד חכם' שאינו מכוון חלילה לרמות, אלא שאינו מתבונן בתוכן פנימיות הדק היטב, ועל כן נדמה לו שהינו בר הכי, וכחוצאה מכך קובע את חוק לימודיו על פי מתכנת שהיא מעבר לערכו, ועל כן גם אם לעת עתה נדמה לו שהינו לומד ומבין, יזיח ברבות הימים שאינו רואה ברכה בעמלו, כי מאחר שלא מדד את מזגו כדבעי לא למד באופן שתתקיים בידו.

זהו 'כל ת"ח שאין תוכו כבוד' היינו שלא מדד היטב את מהותו הפנימי 'אינו ת"ח' כי לא יזכה שתהיה תורתו משתמרת בקרבו, והבן.

תנשו ארון עצי שטים אפחים ותצי ארכו ואפה ותצי

רחבו ואפה ותצי קמחו: וצפית אתו וקב מחר מבית

ומחוץ תצפנו ותשית עליו וד וקב כסבי: (כה, י א')

פרשתנו כולה מדברת על ציווי הקמת המשכן, דברים אשר לכאורה אינם ענין לימינו, כיון שנמצאים אנו בכור הגלות הקשה והמר, ועדיין לא זכינו שיישב ה' את שבותנו כבתחילה, וישרה שוב את שכנתו בתוכנו. אולם כיון שתורתנו היא תורה נצחית בהכרח שבכל אלו הציוויים נרמזים לקחי חיים השייכים גם לזמננו, ועל כן מן הראוי שכל העובר על המקראות יתבונן לדעת את הנרמז בהם לענין העבודה הכללית והפרטית.

ואענה ואומר גם אני את אשר עלה בדעתי לפרש את המכוון במקראות אלו המדברים אודות עשיית הארון.

הנה הארון שימש כמשכן לתורה, כי היה זה מקום מיועד ללוחות העדות' כדכתיב (דף סוף טו) 'ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך' וכמו כן נתנו גם ספר תורה בתוכה או בסמוך חוצה לה כדאיתא בגמרא (בבא מצא יד) וכמו כן היה קול ה' יוצא אל משה מבין שני הכרובים אשר ממעל לארון, ומשם יצתה הוראה לישראל.

כיון שכן יש לומר שתלמידי חכמים הם בחינת 'ארון', כי גם הם משמשים כמעון לתורה, ויוצא לפי' כי המקראות המדברים בענין עשיית הארון מורים לו לאדם במה יזכה את אורו להיעשות גם הוא בחינת 'ארון', היינו שיכשיר את עצמו להיות 'תלמיד חכם' ויזכה שדברי תורה יכנסו לתוך מיעיו.

ואכן תנאי נחוץ לכך שיעו ב' מקראות הראשונים המדברים בענין עשיית הארון, והוא 'ההכרה בערכו האמיתי', תנאי זה כולל ב' נקודות, א' שיכיר היטב עד כמה יכולים כוחותיו הגופניים לעמוד לו. ב' שיכיר היטב את מעמדו הרוחני, כלומר, עליו להשכיל ולדעת את כושר הבנתו בתורה ולא ירמה את עצמו שהינו בעל שכל עמוק ובעל תפיסה מהירה. וכשנשי נקודות אלו יהיו צמודים בלבו של אדם תהיה ביכולתו לכון עצדיו אל המסילה העולה בית אל ולזכות ב'כתר תורה'.

הנקודה הראשונה יש ללמוד ממה שדרשו חז"ל על מאמר הכתוב המדבר אודות מידת גדלו של הארון, והא רק לשון הגמרא (סנהדרין טז): 'אמר חזקיה: מנין שכל המוסיף גורע... רב משישאי אמר: מוכחא (ה שמוסא) אמתים וחצי ארכו, ע"כ. פירושו: לולא שהטיל הכתוב א' בתחילת תיבת 'אמתים' היה המובן 'מאתים אמות' ורק אחר שהוסיף א' נעשה המובן ב' אמות ותו לא, ונמצא שהמוסיף גורע.

ולדין יש לומר שהכתוב מורה לתלמיד חכם שלא ירבה בפעלים שהם מעל ומעבר יכולותיו, כי על האדם לדעת היטב מה דורש מזגו הגופני לצורך קיומו ובריאותו, ולא יגרע משעות השינה אשר גופו זקוק להם גם אם כוונתו להרוויח עתים לתורה ולעבודה, וגם לא יגרע מחוק מאכלו אשר נדרש למזג גופו גם אם בדעתו לזכך גופו במיעוט תענוג, כי באלו השנים שייך הכלל של 'כל המוסיף גורע', זה האדם מבקש לזכך עצמו במיעוט תענוג וגם להוסיף על ידי כך בעבודת השם, אולם מאחר שיש בכך השתהה להגוף נמצא מגרע בכך, כי אם יחלה או יחלש ח"י יצטרך למעט מן הממוצע, ויציא שכרו בהפסדו, לא כן אם ישמור על כללי הבריאות ויתן תנומה לעפעפיו כשיעור הנדרש וגם על חוק מאכלו יקפיד כדבעי, אז ייחשב מאכלו ושינתו גם כן כחלק בלתי נפרד מעבודת בוראו, וגם עליהם יקבל שכר אם יכוון בהם לשם

פר' תרומה

ח' אדר תשפ"א

המסגרת לפר' תרומה

זמן ודלקת הנרות ומצ"ש

הדר"ג 4:53

מוצ"ש 6:08

ר"ת 6:47

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סוף"ש א' 8:19 סוף"ת א' 9:30

סוף"ש ב' 9:01 סוף"ת ב' 9:58

הזמנים לפי שעון חורף

גלין מס:

555

טיב המערכות

תמחה-לא תשכח

חז"ל קבעו שתמיד בשבת לפני פורים יקראו את פרשת זכור ולכן נקראת שבת זו 'שבת זכור', משום שהמן הרשע היה מזרעו של עמלק, וכשם שרצה המן בזמנו 'להשמיד' להרוג ולאבד את כל היהודים, כך רצה עמלק בזמנו לעשות, וכך הוא ממשיך לרצות ולנסות עד ימינו אנו, הוא נלחם בכל יהודי יהודי גם מסביב וגם מבפנים.

ידוע מספרים הקדושים כי 'עמלק' בגימטריה 'ספק', כי זהו כוחו של עמלק, שמכניס בליבו של איש ישראל ספק באמונה, וכשנכנס ח"ו בלבו של יהודי ספקות באמונה ושוב אמונתו אינה איתנה כל כך, ואפילו אם נחלשת ח"ו אמונתו בהשגחה הפרטית שהבורא יתברך משיגח עליו בכל רגע ורגע, אזי הדרך לנפילה והתדרדרות פתוחה ונוראה היא.

נעצור לרגע ונתבונן במגילת אסתר, הרי כל נס המגילה לא נעשה בתוך יום אחד, וגם לא בחודש ולא בשנה אחת, אלא סיפור המגילה הוא השתלשלות של שנים ארוכות שרק מי שהאמין בהשגחת הש"ת על בראיו יכול להאמין שיש קשר בין הדברים, כי לולא האמונה לא לכאורה שום קשר בין חלקי הסיפור, וכי מה קשור העובדה שבני ישראל השתתפו בסעודתו של רשע, לכך שכעבור זמן נתמנה צורר היהודים נכדו של עמלק לראש השרים? ובאותה סעודה ממש נהרגה ושתי המלכה ונפתח פתח להבאתה של אסתר המלכה שעל ידה תבוא הישועה!?

אפשר לומר כי קריאת פרשת זכור לפני פורים היא ההכנה הראויה ביותר לפורים ולקריאת המגילה, בקריאת זכור אנו מצווים על 'תמחה את זכר עמלק', ולא תשכח' כי מטרות העיקרית של עמלק היא שכן נשכח, שנשכח את ההשגחה הפרטית שהקב"ה משיגח עלינו, שלא נזכור שיש קשר בין מה שקרה בעבר למה שקורה בהווה, ולכן לפני שניגשים לקריאת המגילה אנו מזכירים את הציווי הזה של לא תשכח, והוא המזכיר לנו לראות את השגחת הש"ת ולחבר את חלקי הפאזל מהעבר ומההווה, ובעצם זכרון זה כבר מקיימים מצוות מחיית עמלק.

(ע"פ חסידים-חורים)

ניתן לשפוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישי

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב

ההודעות

ח"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ • עורך: ש. טולדשיין

א

פנינים על הכרטיסה

לזכות ולרפואת סבי
ר' יוסף יעקב בן בלומה
לרפואה שלמה ולבריאות איתנה

לזכות התורם לברכה והצלחה
וסייעתא דשמיא

לע"נ ר' יהודה בן יקרה ור' שלום

לרפואת
ר' עמרם בן אסתר בתושח"י

לזכות ידידינו
ר' יעקב יוסף בן שושנה
המסייע רבות בהפצת הגליון
בקליפורניה שבלוס אנג'לס

העזרת הקוראים

ענווה וכיבוד אב

מעשה נפלא ששמעתי מחתן של הרב
וולך מירושלים סיפור ששמע מחמיו
שיחי

לפני הרבה שנים זכה הרב וולך
שליט"א ללמוד עם מרן שר התורה
בחברותא.

הרב וולך מספר שפעמים רבות
היו נגשים אברכים לשאול את מרן
שליט"א מראי מקומות בש"ס לסוגיות
שהם חיפשו, מספר הרב וולך שתמיד
מרן שליט"א היה שולח אותם או
לעמוד קודם או לעמוד שאחרי, מצד
אחד הם מצאו את שחיפשו ומצד שני
נהג בענווה.

אולם אומר הרב וולך שליט"א כשהיה
מרן הסטייפלר זצוק"ל שואל את מרן
שר התורה, היה מציין מיד את המקום
המדויק שהרי כיבוד אב יש כאן.

**"ועשית פרכת... וננתה אתה על
ארבעה עמודי שטים מצופים זהב"**
(כ"ו לא, לב)
משמע שנתנו את העמודים שהם
מצפים כבר בזהב. ויש לדקדק מאי שנא
לקמן גבי מסך פתח אהל מועד, שכתוב
(בפסוק ל"ז) ועשית למסך חמשה
עמודי שטים וציפית אתם זהב, משמע
שציפה זהב אחרי שנתן את העמודים.
וכתב בזה רבנו: בכונה כן הוא! כי את
עמודי הפרוכת היו מכרחים לצפות זהב
מתחילה, שהרי מקומם בקדש הקדשים

ושם אסור להכנס שלא לצורך, לכן
נתנו אותם מצופים כבר (ועין עדיות
פ"ח מ"ו כשהיו בונים בהיכל עושים
קלעים להיכל וקלעים לעזרות. אלא
שבהיכל בונים מבחוץ, ובעזרה בונים
מבפנים. ופרש רש"י מגילה דף י' א'
בונים מבחוץ שלא יכנסו הבנאים שלא
לצורך). אבל גבי מסך פתח אהל מועד
שמתר להכנס שם לצורך, נתנו קדם את
העמודים וכשהם על מקומם צפו אותם
זהב, שזה קל יותר.
(שבענו מטובך)

מגבית מיוחדת לקראת ימי הפורים הבעל"ט

כהכרת הטוב
לשותפים במגבית זו
יקבל כל שותף
בקבוק יין מיוחד
מיין הסיומים
של מרן
רשכבה"ג שר התורה
הגר"ח קניבסקי שליט"א

מרן שליט"א מקבל לידיו את בקבוקי היין
לברכה עבור השותפים

וכן השותפים
יוכלו להעביר את שמם לברכה
שיוזכר אצל מרן
בימי הפורים הבעל"ט

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

קובץ גליונות

הנך נעשה שותף להפצת דברי התורה וזיכוי הרבים
הגדול של אלפי הלומדים המעיינים והקוראים מדי שבוע

בתרומה חד פעמית
בסך 100 ש"ח בלבד

053-3145-900

ליציאת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

✎ רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק
☎ 053-3145900 ☎ 077-2092005

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,
יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה-1586
קהילות 073-2757000 שלוחה-4310

דאיה שנשים פטורות מזכור

מין החזו"א זצ"ל סבר שנשים אינן מחויבות לשמוע פירוש זכור, ולבארה יש להביא דאיה לדבריו מראיתא ברא"ש (פ"ז דברכות ס' כ') דהא דרבי אליעזר שייחרד עבדו היה להשלים מנין של קריאת זכור בציבור ואם איתא שנשים חייבות, אם כן הרי עבד הוא באשה ולמה היה צריך לשחררו וע"כ דלא חייבות. והוסיף רבנו (בבב"י על גליונות אלו) דאחר כך דחו לו דאיה זו, דאף אם חייבות יש לומר שאין מצטרפות. (א.ה. באותם דעות המובא ברמ"א או"ח סימן תר"צ סעיף י"ח וע"ש במ"ב).

ברכה על מחיית עמלק

שאלו האם מי שזוכה לקיים מחיית עמלק מברך על מצות מחיית עמלק, והראיה לדבריו בטעמא דקרא סוף אסתר, שכתב שיתכן שבשעה שתלה מרדכי את המן בידך על מצות מחיית עמלק, ושהחיינו, ובידך גם על איבוד עבודה זרה כי היה חקוק על ליבו של המן עבודה זרה. והוסיף רבנו עוד – שיתכן שבידך גם שעשה לי נס במקום הזה.

[א"ה, ויש בזה דאיה והמשך להג"ל שגם על עמלק אחד מברכים והוי מצוה שמברכים עליה ולא חצי מצוה, אך אולי מברכים גם על חצי מצוה, דהא יש לעיין אם משה רבנו שעשה חצי מצוה כאשר הבדיל שלוש ערים, ובלשון הרמב"ם "חצי מצוה" האם בידך על זה].

מקצת מצוה במחיית עמלק

שאלו את רבנו במצות מחיית עמלק, במי שהורג עמלקי אחד ונשאר עוד עמלקים האם קיים

מצוה או לאו כלום, והשיב שקיים קצת מצוה. ובמכתב (נדפס בספר משמר הלוי) כתב רבנו דהנה בתורה הלשון "מחה תמחה", ומצינו גבי סוטה בירושלמי סוטה פ"ג ה"ג כמה ימחה מן השם ועל ידי זה הסוטה מוכרחת לשתות, וקאמר שם לפי ב"ה שתי אותיות, הרי שענין מחיה אינו בפחות משתים, ולפי זה רק מי שהורג ב' עמלקים מקיים מצות מחיית עמלק, אכן גם בהורג עמלקי אחד יש מצוה כמו חצי שיעור. ועי' כתב סופר או"ח סי' צ"ז שיש ענין בחצי שיעור.

לפצוע עמלקי

שאלו את רבנו האם מצוות מחיית עמלק הוא דווקא להורגו, או גם לפצוע אותו, והשיב מסתמא דווקא להורגו, והביאו דברי הגאון מטשעבין זצ"ל שציון לרש"י פסחים ס"ח א' ד"ה מנגבן "לישנא אחרינא מיהו לשון נקיבה וחבול, כמו תמחה את זכר עמלק" הרי שגם לפצוע, אך סבירא ליה לרבנו דכל זה דוקא אם לבסוף נהרג על ידי זה אבל אם לא, אין מצוה וכמו שמצינו באגג שייסר אותו ולבסוף הרגו וזה מדה כנגד מדה.

(א"ה, עי' טעמא דקרא אסתר בפס' ויעשו בשונאים כרצונם, מאיכ"ד סופ"ג שהיה מחתך בבשרו של אגג חתיכות חתיכות, עיי"ש הטעם לזה באורך).

אין חשש אכזריות במחיית עמלק

הנה לגבי מצות הריגת אנשי עיר הנדחת נאמר בתורה בסוף הפרשה (דברים י"ח י"ח) "ונתן

לך רחמים ורחמך", וכתבו המפרשים (עי' אור החיים, ועוד מפרשים) שאחר שהורגים כל כך הרבה אנשים אי אפשר שלא יכנס לאדם בליבו אכזריות ולכן קבעה התורה ונתן לך רחמים. ויש לדון מדוע במחיית עמלק לא נאמר כן, והשיב רבנו כי מצות מחיית עמלק מעיקרא הוקבעה ההריגה של עמלק בחלק מן המצוות, וכיון שדק זה המצוה לא יכנס בלב האדם אכזריות, אבל דין עיר הנדחת לא מוכרח שיהיה כלל (ועי' סנהדרין ע"א א' שיש מי שאומר עיר הנדחת לא היתה ולא עתידה להיות), ולכן בירכה התורה שאם תהיה "ונתן לך רחמים".

סימן לעמלקי

פשוט שגם בימינו אם שייך שהיינו יודעים מי הוא עמלקי היה בו מצות מחיית עמלק. מספרים על אדוננו הגר"א מוילנא ז"ע, שפעם יצא עם אחד מתלמידיו לגן מסוים ובאותו הזמן שהה שם גם אחד השרים הנכבדים שהיו באותו זמן וכשראה השר ההוא את הגר"א ידק בגנאי לעברו, אמר הגר"א לתלמידו, זה סימן מובהק שהוא עמלקי אמיתי. וכנראה לא יכול היה להרוג אותו משום סכנה.

ספק עמלק

שמענו מרבנו כי בספק על גוי האם הוא עמלקי או לא, פשוט דאמרין שב ואל תעשה ואין להורגו, ושאלו הרי היא מצוה דאורייתא וספק דאורייתא לחומרא, והשיב זו החומרא שלא להרוג אותו, כי להרוג הוא קולא ומדק שב ואל תעשה אין להרוג.

ואלה יעמדו על הברכה

כאן המקום והזכות להודות למפיצים הרבים

הטורחים מדי שבוע בשבוע להדפיס ולהפיץ את הגליון במקומות מושבותיהם ברחבי הארץ ובפרט אצל אחינו היקרים הדרים לעת עתה מעבר לים עד יבוא גואל צדק,

אי אפשר לפורטם כי רבים הם וחלקם גם איננו יודעים את שמם כיון שהם עושים זאת בהצנע ובהסתור, מדפיסים הגליון ומניחים בערב שבת אחה"צ בבתי הכנסת ונעלמים,

וכן יש להודות לשלושת המערכות הבאות:

אשר מדפיסים ומפיצים את הגליון מדי שבוע
לאלפי רבבות עם ישראל בארץ ובחו"ל לזיכוי הרבים.

ומכיון שמטרת הגליון הזה הוא רק ללקט בתר לקוטי מה שכבר הובאו בספרים, איננו רואים צורך לכפול בכל שבוע, ודי לנו במסירת מודעה זו, כי הדברים נלקטים מספרים רבים, ואנו משתדלים לציין את מקורם, ומשתדלים גם לבדוק כי הדברים נכונים, אך עם כל זה אין לסמוך עלינו להלכה כלל.

והיו עיניך

כאן אנו מבקשים להודות שוב, לעשרות מקוראינו היקרים ששלחו תמונות רבות של מרן שליט"א ועוד גדולי הדור, אי"ה הדברים יביאו תועלת גדולה בהמשך. מחשש 'עינא בישא' איננו מפרטים את התוכניות אך אנו תקוה כי יעזרנו ה' להביא תועלת לציבור בני התורה ולזכות את הרבים. נוסף, כי מי שבידו עוד תמונות מענינות ונדירות של רבינו שליט"א, או תמונות ישנות, וגם שאר גדולי הדורות נשמח מאוד לקבל. אפשר לפנות אלינו לכתובת המופיע בגב העלון.

ברכת "ויהי נועם ה' עלינו ומעשי ידינו כוננה עלינו" יצחק גולדשטון

חלק בקיום מצות השמיטה.

רבינו שליט"א מעיין בחודש אב אשתקד, בספר מכורך של גליונות שמונה שנות 'דברי שי"ח' שיצא באופן פנימי, ואי"ה ייצא בקרוב לכלל הציבור

לא למעשה

הדברים הבאים נכתבים בעקבות מכתב ארוך שקיבלנו מקורא ותיק שמשמש כמו"צ מטעם העדה החרדית בעיר בית שמש. הן אמנם כמעט בכל שבוע אנו מביאים פסקי הלכות מרבינו שליט"א, אך ידוע בשער בת רבים כי רבינו מבקש ומורה שלא לסמוך על דבריו הלכה למעשה ממש, כי אם אחר העיון במקורות וידיעת הענין על בוריו, והרבה תקלות יכולים לצאת מאלו המסתמכים על ספרי ה' קיצורים' וה' מקצרים' למיניהם.

נתחיל להביא את גוף ההלכות ממש מספרו של רבינו שליט"א 'דרך אמונה' על הלכות שמיטה ויובל. הוותיקים מבין קוראינו, מסתמא עוד זוכרים כי בשנת השביעית שעברה, שנת תשע"ה, הבאנו מידי שבת בשבתו קיצור הלכות מתוך ספר 'שיח השמיטה' שחובר במיוחד על פי פסקי רבינו שליט"א.

בני חוץ לארץ

היות וחלק נכבד מרבבות הקוראים של הגליון השבועי, דרים במושבותיהם בגולה ופזורים בארבע כנפות הארץ, ומסתבר שהם סבורים כי אין הלכות שביעית נוגע אליהם כלל, הננו להוסיף כאן, כי דעת רבינו שליט"א שגם בני חו"ל שאין להם קרקע להשבית ואין להם פירות שביעית לנהוג בהם דיני קדושה, יכולים גם הם לזכות במצות השביעית, על ידי לימוד ההלכות ונחשב להם כאילו קיימו בפועל, כמו שאמרו חז"ל לגבי הלומדים הלכות בית המקדש בזמן הזה. ואמר רבינו שליט"א עוד, שיכולים גם לקנות חלק בקרקע בארץ ישראל וכן על ידי שתומכים בשומרי השביעית, יש להם

יפה מראה

תגובות תמיד. (לרבים המעירים אודות בעיה הלכתית של הסתכלות בתמונה בשבת, נחזור שוב כי דעת רבינו שליט"א שאין שום איסור של שטרי הדיטות או איסורים אחרים בתמונות שמראות רבנים או דברי הלכה וכדו').

ולכא מילתא דלא רמיזא באורייתא. המדור 'יפה מראה' מן התורה מניין? כי הנה בפרשת השבוע (שמות כ"ה מ') וְרָאָה וַעֲשֵׂה בְתִבְנִיתָם אֲשֶׁר אֶתָּה מְרָאָה בָּהֶר, ודרשו חז"ל (שה"ש, ג' כ"ה, תנחומא שמיני ח', ועוד) כי בעשיית כלי המשכן לא הסתפק הקב"ה באמירה למשה רבינו, אלא הראה לו ממש תמונה של דמות צורת המנורה עי"ש.

תמונה מיוחדת שקיבלנו מהג"ר משה חליוה שליט"א ממקורבי רבינו, בה נראה רבינו יוצא שלא כדרכו, מהציאה המרכזית של בית הכנסת 'לדרמן' אחרי תפילת מנחה, וטרם הוא נכנס לרכב, כדי ליסוע לשמש כסנדק בבית, נפרד מבנו הג"ר אברהם ישעיהו שליט"א.

מידי שבוע אנו מקבלים תגובות רבות וגם דברי ביקורת. אנו משתדלים לתקן את הטעון תיקון ולרצות את כולם, אך כמובן זה בלתי אפשרי. על אף הכל, נשמח לקבל

'יפה מראה' מן התורה, מניין?

במלאות תשע שנים להופעת הגליון 'דברי שי"ח', ועם מלאות שנתיים ימים למדור המפורסם 'יפה מראה', בו אנו מביאים תמונת רבינו שליט"א השייכת לפרשה, זה הזמן להרחיב מעט על העמל העומד מאחורי כל 'ריבוע קטן' של התמונה השבועית.

המטרה העומדת מאחורי הרעיון של התמונה, היא, לחבב ולהאהיב את התורה וחכמיה על כלל דורנו. ובד בבד להעשיר את הקוראים שיחיו בידיעות מחכימות של הלכות בלתי מוכרות. בעקבות זה אנו עמלים לבחור מתוך רבבות תמונות שבידינו, ולהביא תמונה שיש בה משום כבוד התורה וגם תלמד או תביע הלכה מסדר היום של כל איש ישראל.

לזכות משמשו הראשון
של רבינו ידידנו החשוב
רבי **מורדי שבסוביץ**
שליט"א הדואג
במסירות רבה להפצת
הגליון בבורו פארק
ועמו בקודש ר' **בן ציון**
פרידמן ור' **מורדי חונא**
כהנא ור' **צבי בוטיק**

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

כאן תוכל להיות
שותף עם רבינו.

להקדשות:
053-3145900

גיליון מס' 419 | פרשת תרומה תשפ"א | שנה תשיעית | עורך: יצחק גולדשטוף

בפתח ישיבת חסידי חסידי

תשעה ירחים

בשבח והודיה לה' יתברך, אנו זוכים לעמוד על מפתן פתח השנה התשיעית, ומצינו לחכמינו ז"ל כי תשע הוא מספר המקביל לתשעה ירחי לידה, והוא רומז על יצירת דבר חדש שלאחריו נברא עולם שלא היה קודם (ראה בפירוש יד מצרים על הגדה של פסח, בפסקא שעל הפזמון תשעה ירחי לידה).

ובמשך השנים הקודמות גילגלה ההשגחה שזכינו לחדש דבר שעוד לא בא כמותו, אסופת פירושים וחיידושים, הלכות ודינים על סדר הפרשיות ומועדי השנה, ומיום ליום אנו רואים כי המעין הולך ומתגבר, וב"ה תורתו של רבינו שליט"א מתרחבת וממנו יסקו כל העדרים.

טרם כל שיח, אנו מבקשים להפיל תחינה קדם אבוהון דבשמיא, שירחם עלינו ועל שארית פליטתנו, לקיים בנו חכמי ישראל ובראשם רבינו שמריהו יוסף חיים בן פעשא מרים, שיזכה לארץ ימים ושנים בבריות גופא ונהורא מעליא, ויראה אך שפע טוב וחסד כל הימים אמן.

רבינו מקבל לידי ספר מכורך של כל גליונות
דברי שי"ח

עד בלי די!

הופתענו עד למעלה מהמשוער, כשקיבלנו תגובות רבות ושפע של דברי הלל ושבח מאת קוראנו היקרים שיחיו.

ידענו גם ידענו, אך לא שיערנו עד כמה. קוראים רבים העידו על התועלת העצומה שיש בכל שבת, עת עוסקים בני המשפחה בליבון אחד מההלכות או הדברים המובאים בגליון, ורבים רבים העידו כי חידושי תורה רבים שהתחדשו להם, באו בעקבות הנכתב בעלון. מכמה וכמה קהילות בגולה קיבלנו עדות, כי 'רב בית הכנסת' מקריא בקביעות לשומעי לקחו, את הדברים ופניני התורה לפרשת השבוע.

הגדיל לעשות, בחור בן עליה שגולל באריכות את סיפורו, כיצד 'רד מן הדרך' רח"ל ועמד על פתחו של תהום, וברגע אחרון נתגלגל לידו מאמר חזק שהופיע באותו שבוע בגליון 'דברי שי"ח', וממנה שאב כוח קדושה להתגבר על יצרו הרע, ולחזור למוטב.

דעת תורה!

לרבים השואלים, מדוע אין דברי השקפה נחרצים בחובת השעה, ודברי נכוחים אודות המצב והפוליטיק וכו', הננו להבהיר:

מטרת העלון בייסודו, הוא להפיץ ולזכות את הרבים בתורת רבינו שליט"א.

שאר עניני השעה, הרי בודאי כל מי שמעונין לשמוע יש לו מספיק אופנים לשמוע ולראות, ואילו שאר הדברי תורה הרי הם 'בקרון זיויות וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול'. ולכן אנו לא עוסקים בזה.

שהטפל יישאר טפל

פעם ניגש אברך אל רבינו בשאלה: כתבתי הרבה חידושי תורה נפלאים, ואני מסופק אם לחבר מהם ספר ולהדפיס.

'מה השאלה' תהה רבינו, מדוע לא להדפיס.

והאיש המשיך והסביר: מצד אחד הספר נפלא ממש, אני בטוח שהרבה ייהנו מזה

מאוד, ומצד שני אני חושש שמעורב פה נגיעות של 'כבוד' ואולי גם 'גאווה' ועדיף להימנע מזה.

חיך רבינו, והניח את ידו על כתפו ואמר: נו, זה הרי משנה מפורשת במסכת ברכות. אתה יכול להדפיס!

התפלא האברך. לא ידוע על משנה העוסקת בענין זה.

ורבינו הסביר:

המשנה אומרת 'כל שהוא עיקר ועמו טפילה מברך על העיקר ופוסט את הטפילה', החידושי תורה הם העיקר, ושיקולי הכבוד והגאווה הם טפלים! - תדפיס את הספר ושיהיה בהצלחה... (מפי ידידנו הר"ר שמואל רוזנברג, כולל חזון איש).

כלפי מה הדברים אמורים?

יש שמתוך כוונה טובה 'דואגים' להבליט את דעתו של רבינו על עניני השעה, ופוליטיק וצרכי ציבור וכו', אמנם, הדברים נכונים, ויש בהם תועלת, אך הם לא העיקר. הם טפלים ובטלים לעיקר. העיקר הוא דברי תורה, הלכות ופסקים, מעשה רב להורות את הדרך אשר ילכו בה!

קרבה שנת השבע

על פי הוראת רבינו מרן שליט"א, להתחיל ללמוד הלכות ועניני השמיטה אנו מקדימים לעסוק בעניני שביעית כבר משבוע הבא בעז"ה.

על פי התוכנית, משבוע הבא פרשת תצוה תשפ"א, נביא מידי שבוע דברי חזק, סגולות ומעשיות, דברי חכמי גדולי הדורות מתורתו של רבינו שליט"א בכתב ובעל פה להלהיב את הקוראים היקרים שיחיו בחיוב שמירת שנת השבע, לימוד הלכותיה, וקיום כל דיניה.

ואי"ה בסוף השנה, לקראת חודש אב

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com

ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, ושו"ת מרבינו.

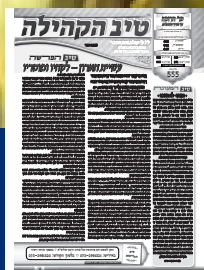
חזונו סז

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פורים שמחה!

פרשת **תרומה**

דברי שי"ח • טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך

דברי תורה
עברית